

[Thi Văn Lược] Thi Quý

Contents

[Thi Văn Lược] Thi Quý	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	8
6. Chương 6	9
7. Chương 7	11
8. Chương 8	13
9. Chương 9	15
10. Chương 10	17
11. Chương 11	20
12. Chương 12	23
13. Chương 13	25
14. Chương 14	27
15. Chương 15	30
16. Chương 16	32
17. Chương 17	33
18. Chương 18	35
19. Chương 19	37
20. Chương 20	39
21. Chương 21	41
22. Chương 22	42
23. Chương 23	45
24. Chương 24	48
25. Chương 25	50
26. Chương 26	52
27. Chương 27	54
28. Chương 28	56
29. Chương 29	58
30. Chương 30	60
31. Chương 31	62
32. Chương 32	63
33. Chương 33	66
34. Chương 34	68
35. Chương 35	70
36. Chương 36	72
37. Chương 37	75
38. Chương 38	78
39. Chương 39	82
40. Chương 40: Vi Thanh	85

[Thi Văn Lục] Thi Quý

Giới thiệu

Thể loại: Đàm mỹ, trinh thám, kinh dị, bề ngoài hiền lương thực đức trong ruột siêu S phi nhân loại công x học sinh tru

---

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thi-van-luc-thi-quy>

1. Chương 1

Trước khi Phòng Nhất Hiếu chết đã nắm tay Phòng Hiền mà nói, “Trên... Trên...”

Phòng Hiền nhìn theo hướng Phòng Nhất Hiếu chỉ, nơi đó chỉ có một bàn thờ Phật lễ sùng sững trên vách tường trắng bệch, trông mà chói mắt.

Không hiểu vì sao, Phòng Hiền lạnh toát người. Cậu từ từ quay đầu lại, cố nói thật khẽ: “Có gì muốn nói sao?”

Phòng Nhất Hiếu trợn to hai mắt gật gật đầu, muốn nói cái gì đó. Đáng tiếc lời còn chưa ra khỏi miệng, ông ta đã đột nhiên biến sắc, liều chết bóp cổ mình rồi lăn lộn giãy giụa. Phòng Hiền thấy thế thì sợ tới mức đánh rơi bát thuốc trên tay, mảnh sứ Thanh Hoa vỡ đầy đất.

Phòng Hiền có ký ức từ rất sớm, những chuyện từ hồi ba bốn tuổi cậu đều nhớ rất rõ ràng.

Mẹ nuôi cậu một mình, luôn cõng cậu trên lưng làm việc dưới ruộng. Ruộng nước ban đêm rất đáng sợ, giữa trăng đồng bát ngát cây cỏ chỉ có tiếng cóc kêu thảng hoặc vang lên. Ánh trăng sáng lóa, trắng toát đến lạnh cả lòng người. Đó cũng là lý do vì sao mãi thật lâu về sau Phòng Hiền nhìn thấy trăng sáng vẫn thấy sợ hãi mà không rõ nguyên do.

Về sau mẹ mất, Phòng Hiền năm tuổi bị người ta bán cho Phòng Nhất Hiếu.

Khi đó Phòng Nhất Hiếu hơn bốn mươi tuổi, đã được coi là người công thành danh toại thời bấy giờ. Ông ta dần thân xuống biển làm ăn, tính cách điềm tĩnh lại biết nắm bắt cơ hội thành ra cứ từng bước từng bước trở nên giàu có.

Không ai nghĩ Phòng Nhất Hiếu lại nhận nuôi một đứa con.

Trong đời Phòng Nhất Hiếu từng có không ít đàn bà, trước khi Phòng Hiền xuất hiện và sau đó đều có cả, thế nhưng không một ai sinh cho ông ta được một đứa con nào.

Phòng Hiền nhớ như in câu nói đầu tiên Phòng Nhất Hiếu nói với mình trong lần đầu bị đưa đến trước mặt lão:

“Con không phải là con ta, trong thân thể con không chảy dòng máu của ta, nhớ chưa?”

Tuy Phòng Hiền không hiểu rõ trong lời nói đó có ý gì, nhưng vẫn gật đầu.

“Tốt.” Phòng Nhất Hiếu thấy cậu gật đầu thì nở một nụ cười vừa ý, sau này Phòng Hiền mới biết Phòng Nhất Hiếu làm người cực kì nghiêm túc, cho nên nụ cười trong lần đầu gặp mặt ấy chính là nụ cười thật lòng duy nhất mà ông ta cho Phòng Hiền.

Phòng Nhất Hiếu vẫy tay, “Con lại đây.”

Phòng Hiền nghe lời bước đến.

Phòng Nhất Hiếu cúi đầu nhìn Phòng Hiền không còn quá nhỏ: “Ta không hỏi tên của con trước kia. Chỉ là hiện tại con cần phải nhớ rõ con tên là Phòng Hiền, một đời đều chỉ có thể tên là Phòng Hiền. Tuy con không phải là người nhà họ Phòng, nhưng tên của con là Phòng Hiền.”

Phòng Hiền lại gật đầu.

“Đưa tay ra.”

Phòng Hiền vươn tay, làn da của trẻ con rất mỏng, nhìn vào thấy được cả mạch máu in hằn.

Phòng Nhất Hiếu lấy ra một chiếc hộp màu đỏ từ trong túi áo, lại lấy một con dao nhỏ. Ông ta cầm tay Phòng Hiền, rạch xuống một dao.

Không đau lắm, nhưng mà cái lạnh lẽo khi máu tươi dần dần chảy ra khỏi cơ thể khiến cho Phòng Hiền kinh hoàng.

“Phòng Hiền.”

Phòng Nhất Hiếu gọi tên cậu.

Phòng Hiền ngẩng đầu nhìn người đàn ông trước mặt, nó còn chưa kịp quen với cái tên mới của mình.

“Con có sợ không?”

Phòng Hiền chỉ mãi nhìn Phòng Nhất Hiếu, không nói gì cả.

Bắt đầu từ khoảnh khắc ấy trở đi, Phòng Hiền bắt đầu thấy sợ Phòng Nhất Hiếu.

Mặc dù Phòng Nhất Hiếu cho rằng Phòng Hiền không nhớ, nhưng sự thật là cậu nhớ tất cả một cách rõ ràng. Từ sau ngày hôm đó, Phòng Nhất Hiếu đối đãi với Phòng Hiền như con trai ruột, báo danh cho cậu vào trường mầm non, mời thầy giáo về dạy thư pháp, thậm chí ở trước mặt người ngoài luôn gọi cậu là “A Hiền nhà chúng tôi”. Thế nhưng những lúc chỉ có hai người với nhau, ông ta luôn chỉ dùng hai chữ “Phòng Hiền” để xưng hô với cậu.

Cơn bệnh này của Phòng Nhất Hiếu tới rất bất ngờ. Tuy rằng vẻ ngoài của ông ta nhã nhặn tuấn tú, không cao lớn không tráng kiện, thế nhưng cũng không giống như người đoản mệnh. Thế mà hôm ấy Phòng Hiền tan học về nhà lại thấy Phòng Nhất Hiếu ngã trên mặt đất hôn mê, hai mắt trợn trắng. Phòng Hiền vội vàng gọi cấp cứu mới kéo được ông ta từ Quỷ Môn Quan trở về.

Sau khi trải qua chuyện này Phòng Nhất Hiếu trở nên rất quái lạ, vốn dĩ đã ít nói nay càng kiệm lời hơn. Bệnh viện không tìm ra nguyên nhân căn bệnh, Phòng Nhất Hiếu giận dữ chuyển về nhà cũ của nhà họ Phòng, sau đó bắt đầu nhận trị liệu Trung y cổ hủ.

Đến tận trước khi Phòng Nhất Hiếu trút hơi thở cuối cùng, thuốc của ông ta đều là do Phòng Hiền sắc. Đây là mệnh lệnh của Phòng Nhất Hiếu. Phòng Hiền mỗi ngày sớm tối đều phải bưng thuốc đến cho Phòng Nhất Hiếu nằm trên giường bệnh, mỗi lần uống thuốc là cả một quá trình cực kì gian khổ, bởi vì ông ta luôn dùng ánh mắt kì lạ nhìn cậu đăm đăm.

Ánh mắt ấy, trước sau vẫn khiến cho Phòng Hiền nổi gai ốc.

Ngay cả giờ phút cuối cùng cũng vậy.

2. Chương 2

Phòng Nhất Hiếu chết đi, toàn bộ tài sản nhà họ Phòng đều thuộc danh nghĩa của Phòng Hiền. Chỉ là cho đến khi cậu trưởng thành thì số gia sản đó sẽ do luật sư trông coi hộ.

Luật sư của Phòng Nhất Hiếu họ Khương, tên Ly Bạch, cái tên mang đậm hơi hướm cổ phong. Đó là một người đàn ông lúc nào cũng mỉm cười dịu dàng.

Theo di chúc của Phòng Nhất Hiếu, người đàn ông tên Khương Ly Bạch này mỗi tháng sẽ gặp mặt Phòng Hiền một lần, tìm hiểu tình trạng sinh hoạt của Phòng Hiền một chút rồi đưa sinh hoạt phí tháng đó cho cậu luôn.

Phương thức cho tiền vừa tốn thời gian vừa tốn sức khiến Phòng Hiền thấy cực kì phiền toái, có lần cậu đã tính bỏ hỏi Khương Ly Bạch sao không bán thẳng tiền vào thẻ tín dụng. Khương Ly Bạch lại chỉ mỉm cười bảo đó là cách mà Phòng Nhất Hiếu quan tâm cậu.

Phòng Hiền chẳng hơi đâu mà nhiều lời, chỉ gạt đầu rồi cầm tiền đi.

Sau khi tan học, Phòng Hiền thường về thẳng nhà.

Chiều hôm đó xuống xe, tạm biệt lão Vu tài xế xong, cậu vào biệt thự nhà họ Phòng.

Đây là một ngôi nhà ba tầng kiểu Âu ở đã xây dựng từ rất lâu vùng ngoại thành. Vì không đón sáng nên trong nhà luôn tối lơ mờ, không khí cũng quyện đầy mùi ẩm mốc.

Phòng Hiền mở cửa ra thì thấy phòng khách không có một bóng người, trên bàn cũng không có cơm nước. Phòng Hiền giơ tay nhìn đồng hồ, bình thường giờ này má Vương phải nấu xong cơm đợi mình về ăn rồi mới đứng.

“Má Vương... Má Vương...” Phòng Hiền đến trước cầu thang gọi mấy tiếng mà vẫn chẳng thấy ai đáp lại.

Sau khi Phòng Nhất Hiếu chết, chỉ còn một mình Phòng Hiền ở nhà cũ họ Phòng. Người hầu kẻ ở trong nhà phần lớn đều nghỉ việc, chỉ còn lại má Vương phụ trách quét dọn cơm nước và lão Vu lái xe. Nhà lão Vu có con có cái nên ngày ngày đều về, má Vương thì từ tỉnh ngoài đến, chỉ có tết nhất mới về quê.

Phòng Hiền đứng dưới nhà gọi mãi, trong nhà tịnh không có tiếng người.

Trời mùa thu tối nhanh, chỉ chốc lát sau cả căn nhà đã bị bao trùm trong bóng tối. Phòng Hiền thoáng nhìn qua ngoài cửa sổ, bên ngoài bóng cây loang lổ có chút rợn người. Bước chân theo bản năng ngày càng vội vã, Phòng Hiền chạy vội tới bên công tắc đèn treo phòng khách rồi ra sức nhấn xuống.

Sao công tắc lại mềm nhũn?

Và... lạnh ngắt thế này?

Tay Phòng Hiền cứng đờ, từ từ quay đầu lại nhìn về phía công tắc.

Che trên nó là một đôi tay trắng nhợt, móng tay dài nhọn khảm trong thịt ngón dày dặn.

“Tiểu... thiếu... gia... cậu... sao...”

Giọng nói này, là má Vương!

“Má Vương?” Cậu không xác định hỏi một tiếng.

“Phải... A... Tiểu thiếu gia cậu về rồi...”

Tại sao giọng nói của má Vương... lại biến thành như vậy?

“Tách” một tiếng, đèn bật lên. Ngọn đèn màu cam chiếu sáng bừng phòng khách rộng lớn. Phòng Hiền vội vàng rút tay về, bất giác lùi về phía sau một bước.

Má Vương đang đứng trước mặt cậu, thân thể thấp bé còng xuống, trên tay cầm một con dao phay máu rở rờng rờng.

Bà ấy ở đâu ra vậy?

Sao trên lưỡi dao lại có máu thế kia?

Mắt má Vương trắng đến vậy ư? Mắt của bà to như vậy ư? Từ trước tới giờ, bà có để móng tay dài như vậy ư?

Phòng Hiền lại lùi liền mấy bước nữa, cậu liếc nhìn cánh cửa lớn, lại nhìn chìa khóa để trên bàn trà.

Bất an không rõ từ đâu dâng lên, khiến Phòng Hiền không nhận được mà siết chặt nắm tay.

Nhưng mà ngay giây tiếp theo, khuôn mặt cứng đờ của má Vương lại đột nhiên nheo mắt cười ha hả: “Tiểu thiếu gia sao thế, bị câu mắt hôn rồi à?” Giọng điệu của bà chỉ trong nháy mắt đã trở lại là người phụ nữ đứng tuổi hàm hậu trước kia.

Phòng Hiền trừng mắt nhìn, căn phòng nhuộm đầy ánh đèn màu vô quýt ảm áp chan hòa, trong không khí tràn ngập mùi thức ăn.

Hả? Mùi thức ăn?

Phòng Hiền xoay người nhìn sang cái bàn, mặt bàn trống không đã bày đầy đồ ăn từ bao giờ.

Phòng Hiền lại xoay người lần nữa, người phụ nữ đứng tuổi đã đi vòng qua bình hoa cổ vào phòng, vừa tươi cười bưng các món lên vừa nói: “Hôm nay lúc nấu ăn tôi mới biết đồ ăn không còn nhiều, tiểu Vu lại đi đón cậu mất rồi, thế là tôi ra đường cái bắt taxi ra ngoài mua rất là nhiều thức ăn nha.”

Phòng Hiền ngậy ngốc gật đầu, “Vâng” một tiếng.

Tiếng của má Vương vẫn còn vang bên tai: “Còn mua một miếng thịt bò, ha hả, gần đây thịt bò rất là tươi, còn nguyên tiết đây này...”

Phòng Hiền thấy cả khuôn mặt mình đều đã tê rần.

Nếu vừa rồi má Vương đã nấu xong cơm thì vì sao lúc mình về nhà không thấy gì cả? Thậm chí còn không thấy má Vương ở trong bếp nữa kìa.

“Sợ quá đi mất, vừa rồi tiểu thiếu gia nhìn tôi chăm chăm cứ như trúng tà ấy.”

Trúng tà...?

Phòng Hiền nổi hết cả da gà.

3. Chương 3

Phòng Hiền học ở một trường trung học phổ thông công lập trong trung tâm thành phố. Học sinh trong trường tuy không phải ai cũng là tinh anh nhưng nhìn chung đều rất trâu bò. Lũ nhóc mười bốn mười lăm tuổi đang độ dần dần trưởng thành, cũng đã bắt đầu lấy nhiễm thói quen người lớn. Vì Phòng Nhất Hiếu có tiền, Phòng Hiền ngày ngày được đưa đi đón về nên cậu thường bị nhiều người nói ra nói vào. Thậm chí có người còn bảo Phòng Hiền phải tìm người thi hộ mới vào được ngôi trường ấy.

Phòng Hiền vốn dĩ không thích nói chuyện, lúc nào cũng ngồi một mình trong góc lớp. Bạn cùng lớp thấy cậu rất kì lạ, làm gì có thiếu niên mười bốn mười lăm nào đến cả tiết thể dục cũng ngồi một xó chứ? Lại lấy đâu ra người học trung học suốt ba năm mà không nói với ai một câu? Phòng Hiền rất kì cục, mà chút kì cục ấy sẽ khiến người thường sợ hãi, sợ hãi từ từ tích tụ thành căm ghét, căm ghét theo thói quen.

Thực ra không phải Phòng Hiền không muốn, chỉ là cậu không biết phải làm thế nào mới kết bạn được với mọi người.

Trước kia cậu học trong một trường cấp hai tư thục, vì học phí cao nên học sinh ở đó phần lớn là con nhà có quyền có thế. Phòng Hiền tính cách hướng nội lại không thích nói chuyện, dần dà trở thành đối tượng giải trí của đám trẻ con kia. Thi thoảng nói đùa chúng nó cũng lấy Phòng Hiền làm đề tài. Cậu còn nhỏ tuổi, bị bắt nạt cũng không dám lên tiếng, chỉ có thể cúi đầu chịu đựng một mình.

Không phản kháng, ác ý sẽ ngày một tăng lên. Có một buổi tối nọ, Phòng Hiền tự học xong đang định về phòng tắm rửa đi ngủ thì bị bạn cùng phòng gọi ra ngoài. Cậu bạn đó bảo có chuyện muốn nói với cậu, gọi cậu đi ra một chút, Phòng Hiền đương nhiên là đi.

Ai biết cậu vừa mới ra ngoài đã bị một lũ người đẩy mạnh vào WC nữ.

Phòng Hiền vừa đứng lên trong WC thì cánh cửa đã bị chốt lại. Cậu đập cửa điên cuồng, gọi to tên đám người kia.

“Các cậu thả mình ra! Các cậu thả mình ra đi!”

Tiếng cười càn rỡ bên ngoài đột nhiên im bật, Phòng Hiền tuyệt vọng dựa vào cánh cửa, nghĩ rằng bọn họ hẳn là đã đi rồi.

Phòng Hiền sợ bóng tối. Phòng Hiền sợ ánh trăng lạnh toát trong bóng tối ấy.

Cánh cửa sổ trong WC nữ trống trải mở toang, ánh trăng bên ngoài rọi vào khiến cho cậu run lên bần bật. Phòng Hiền kinh hãi. Lớp học đã vắng, bảo vệ đã nghỉ rồi. Trường học bao la như vậy chỉ còn lại có một mình cậu.

Phòng Hiền ngồi xổm trước cửa WC, không dám nhúc nhích nhìn ánh trăng ngoài đó, chỉ sợ nó sẽ biến thành cái gì đó trườn vào.

Cậu nhìn mãi, trong lòng bất giác nảy sinh oán hận với lũ người nọ. Vì sao lại giam cậu lại, để cho một mình cậu ở đây lo lắng hãi hùng?

“Chết đi, chết hết đi.” Phòng Hiền vừa nguyên rửa, vừa bật khóc.

Tí tách...

Tiếng nước không biết từ đâu truyền tới.

Phòng Hiền cuộn mình nơi góc cửa, nhìn chằm chằm khoảng không ngoài cửa sổ, mệt nhoài.

Sáng sớm hôm sau, di lao công đến quét WC phát hiện ra Phòng Hiền mới vội vàng báo cho bảo vệ.

Phòng Hiền ở trong WC một đêm bị nhiễm lạnh, sốt cao không lùi. Sốt vài ngày, đến khi cậu mơ màng tỉnh táo lại, Phòng Nhất Hiếu mới thông báo sự thật cậu đã chuyển trường.

Phòng Hiền sững sờ nhìn bóng dáng Phòng Nhất Hiếu, đầu óc có chút mơ hồ. Vì bị bạn học giam trong WC một lần mà chuyển trường sao?

Phòng Nhất Hiếu đột nhiên xoay người nhìn Phòng Hiền trên giường: “Về sau nếu còn xảy ra chuyện như vậy thì nhất định phải nói với ta, biết chưa?”

Phòng Hiền gật đầu.

Phòng Nhất Hiếu đứng dậy, đóng cửa lại, đi khuất.

4. Chương 4

Chiều thứ sáu, lão Vu xin nghỉ vì con gái sốt cao nằm viện không tài nào dứt ra được. Phòng Hiền coi như hiểu đạo lý, cho ông ta nghỉ, chuẩn bị tan học thì đi taxi về nhà.

Tan học là năm giờ mười lăm phút. Trời thu tối sớm, mặt trời bấy giờ đã ngã về Tây. Phòng Hiền không thích ở cùng bạn học trong lớp cũng không thích chỗ đông người, bèn một mình đi đến cửa sau trường học, định đi từ con đường nhỏ sau trường ra đường cái.

Đường tắt là con hẻm nhỏ rải rác mấy tiệm cơm, vì có nhiều rác rưởi và phế liệu nên bình thường ít người lui tới. Phòng Hiền đeo cặp đi từng bước ngắn về phía trước, đi thẳng rồi rẽ một cái là đến đích rồi.

Chỉ cần rẽ một lần, là thấy được lối ra.

Phòng Hiền bước trên lối rẽ, nghĩ bụng phải nhanh gọi xe mới được, nếu không về nhà sẽ muộn mất.

Lúc quẹo vào cậu vấp phải một cây sào trúc quăng ngang trên mặt đất. Phòng Hiền cúi đầu nhìn cái gậy kia, thâm nghĩ không biết ai mà thất đức ném bừa đồ ra thế này.

Oán thảm mấy tiếng, cậu đi tiếp, đi một lát mới thấy không bình thường.

Sao còn chưa thấy lối ra? Theo lý mà nói sau khi rẽ qua khúc ngoặt xong chỉ cần đi vài phút là đến rồi mới phải. Phòng Hiền nhìn con hẻm trước mắt, càng nhìn càng thấy kì lạ. Vì trời tối nên nhìn đường không rõ, nhưng đúng là cậu không thấy ngã ba lấp loáng ánh đèn đầu cả.

Phòng Hiền quay lại nhìn phía sau, chẳng lẽ ban nãy rẽ vào không nhìn nên rẽ nhầm đường? Cậu cau mày, nhưng mà hẻm nhỏ này và con hẻm định rẽ vào kia đi cùng một hướng, chắc là cũng có thể thông ra đường lớn nhỉ?

Phòng Hiền nghĩ thế, và đi tiếp về phía trước.

Đi mãi đi mãi, lại phát hiện đi mãi không thấy cuối đường.

Chẳng lẽ là đi nhầm đường thật? Phòng Hiền bức bối, cậu không thích đến giờ này mà vẫn còn lòng vòng bên ngoài. Cậu đi thêm vòng nữa, vẫn không ra được, vẫn ở đầu lối rẽ ban nãy. Nhìn con hẻm nhỏ quen thuộc, cậu thở dài.

Lại đi lại từ đầu thôi.

Phòng Hiền quay lại đường tắt ban đầu, đầu tiên đi thẳng, tìm đến lối rẽ đầu tiên, sau đó rẽ trái. Sợ rẽ sai đường, cậu còn nhìn đi nhìn lại lối mình đi vào. Không nhìn thì còn đỡ, nhìn mới thấy hai cái hẻm giống y hệt nhau! Chính xác đúng là con đường lúc nãy đi vào chứ đâu.

Phòng Hiền lùi vội về đằng sau một bước.

“Cạch”, dưới chân vấp vào vật gì đó, Phòng Hiền cúi đầu mới thấy dưới đất nằm ngang một cái sào trúc phơi quần áo.

Hai con hẻm vuông góc thế mà lại y hệt nhau không khác mấy may!

“Sao có thể như vậy được?” Phòng Hiền thì thào tự nói. Nỗi sợ hãi trào lên trong lòng cậu, những lời Phòng Nhất Hiếu nói trong quá khứ vang lên trong đầu cậu.

_____ Phòng Hiền, buổi tối nhất định không thể ra ngoài.

_____ Đừng quá thân cận với người khác.

Lòng rối như tơ.

Não bộ của Phòng Hiền lật đi lật lại những cuốn sách đã từng xem, muốn lục ra đôi câu vào lời để ứng phó với tình hình trước mắt. Thế nhưng càng nghĩ lại càng chẳng thấy có gì đáng để mà tham khảo về phương diện này. Đúng rồi, bởi vì Phòng Nhất Hiếu ghét nhất thấy cậu đọc mấy thứ như thế. Lúc trước cậu mua một bản Sư Thần Ký cũng bị ông ta mắng cho một trận nhớ đời. Từ đó về sau cậu chỉ có thể đứng từ xa nhìn sách báo về yêu ma quỷ quái.

Phòng Hiền đứng ở đầu góc rẽ, tiến không được mà lùi cũng chẳng xong, rõ ràng gặp quỷ dựng tường mà không biết làm sao để hóa giải, cuống đến mức cả người ướt đẫm mồ hôi lạnh.

“Phòng Hiền?” Đột nhiên có ai đó gọi tên Phòng Hiền, một bàn tay đặt lên vai cậu.

Nhớ mang máng có ai đó nói trong trường hợp này tuyệt đối không được quay đầu, Phòng Hiền ngừng thở, cứng đờ người như hóa đá.

“Cậu làm sao thế Phòng Hiền?” Đối phương nói xong câu đó liền vòng ra trước mặt Phòng Hiền.

Cậu thấy người trước mặt mình, nỗi sợ lập tức tan đi: “Luật sư Khương?”

Khương Ly Bạch mỉm cười: “Rốt cuộc làm sao vậy?”

Phòng Hiền vội vàng kéo tay Khương Ly Bạch: “Em...”

“Sao?”

Phòng Hiền nghĩ một chút, cảm thấy chuyện mình vừa gặp phải có kể chưa chắc người ta đã tin, liền vội vàng nói: “Em lạc đường.”

Khương Ly Bạch cười bảo: “Haha, thật hả? Cậu không biết đường về nhà à?”

Phòng Hiền gật đầu, khóe mắt liếc con hẻm vừa nãy, chỉ thấy cuối hẻm ánh đèn rực rỡ, chính là đường cái lớn.

Vừa rồi rõ ràng không thấy mà.

Phòng Hiền cúi đầu xuống, ngay cả cái sào trúc cậu đá phải hai lần liền cũng không có luôn. Bàn tay cậu bỗng chốc đổ đầy mồ hôi ướt sũng.

Khương Ly Bạch quay sang: “Sao mà đổ nhiều mồ hôi thế kia?”

Phòng Hiền lấp bắp mở miệng, “Em... Em hơi mệt.”

Hai người nói chuyện một lúc đã đi tới đường lớn nườm nượp người qua lại. Phòng Hiền nhìn ra, không thấy có xe trống chạy ngang.

Khương Ly Bạch nhìn sắc mặt trắng bệch của cậu, ôn hòa bảo: “Tôi đưa cậu về nhé.”

Phòng Hiền cảm kích nhìn Khương Ly Bạch, gật đầu.

5. Chương 5

Về đến nhà là khoảng tám giờ tối.

Phòng Hiền không biết mình loanh quanh trong con hẻm nhỏ kia bao lâu, cũng không muốn biết. Khương Ly Bạch ngồi trong xe mỉm cười vẫy tay với cậu: “Đầu tháng gặp lại.”

Phòng Hiền gật đầu, nói “Cảm ơn.” rồi xoay người đi vào nhà.

Tòa nhà không lớn, thế nhưng mở cổng sắt ra sẽ có vườn hoa, Phòng Hiền phải đi hết con đường rải đá qua vườn hoa mới vào đến cửa chính.

Bình thường đi vào lúc trời còn đang sáng thì không sao, hôm nay trời tối muộn, trăng đã lên cao, lại thêm chuyện kì quái vừa gặp phải khiến cho Phòng Hiền rất không thoải mái.

Phòng Hiền bước nhanh tới trước cửa, lấy chìa khóa mở ra sau đó lập tức đóng cửa vào. Tâm trạng vốn căng thẳng thả lỏng hẳn ra, cậu không khỏi nhắm mắt lại dựa lưng vào cửa, hít sâu một hơi.

Thơm quá.

Không giống mùi dầu gội hay nước hoa lúc thường hay ngửi thấy, đó là một mùi hương đầy mê hoặc, một mùi hương khiến người ta chênh choáng... Là mùi nhang?

Ai thấp nhang trong nhà vậy?

Phòng Hiền đi về phía trước vài bước, bật đèn trên tường. Một tiếng ‘tách’ vang lên, công tắc đã bật rồi mà đèn lại không sáng.

Phòng Hiền cởi giày đi vào trong mấy bước, “Má Vương? Má Vương?”

Căn phòng rộng thênh thang không có tiếng người. Phòng Hiền đột nhiên nhớ lại hình ảnh má Vương cầm con dao phay rỏ máu mấy hôm trước, không khỏi lùi vội một bước. Cậu quay đầu ra sau nhìn nhìn, cửa nhà ở ngay phía sau không xa.

Ngôi nhà này ở không thoải mái, từ sau khi Phòng Nhất Hiếu chết đi, chuyện kì quái cứ liên tục phát sinh.

Phòng Hiền muốn chạy trốn, nhưng nghĩ đi nghĩ lại không biết phải chạy đi đâu cả.

Mặc kệ thế nào, ngôi nhà này giờ đây đầy tà khí, cứ ở mãi kiểu gì cũng có ngày xảy ra chuyện thật chứ chẳng chơi. Phòng Hiền nghĩ thế liền đưa tay sờ túi muốn móc điện thoại ra gọi Khương Ly Bạch hay ai đó đến giúp đỡ một chút.

Cậu tựa người vào cửa, lục tìm nửa ngày mà không làm sao tìm thấy điện thoại của mình đâu. Sốt ruột, cậu cứ thế trượt người ngồi xuống đất, chần chừ rón rén đổ hết thứ trong túi sách ra.

Điện thoại điện thoại... Rốt cuộc điện thoại chạy đi đâu mất rồi?

Phòng Hiền tìm điện thoại mà lòng nóng như lửa đốt.

Có tiếng “loảng xoảng” chọt vang lên làm cậu sợ tới mức giật mình ngồi bệt xuống. Nhìn theo hướng phát ra âm thanh, thì ra là cửa sổ phòng khách chưa đóng chặt. Ánh trăng len lỏi trườn vào qua cánh cửa mở rọi xuống sàn gỗ một trắng sáng lấp loáng.

Đẹp thì có đẹp, đáng tiếc Phòng Hiền không thích. Một trận gió thổi qua, có đám mây nào che mất mặt trăng vàng vạc, cả phòng phút chốc tối đi. Phòng Hiền đang tính tiếp tục tìm chiếc điện thoại của mình thì lại phát hiện có thứ gì đó vung vãi trên sofa và cạnh bàn trà.

Sofa và bàn trà phòng khách là cùng một bộ màu trắng ngà, kiểu dáng gọn gàng thanh thoát. Bàn trà làm bằng thủy tinh in hoa văn vết rạn xinh đẹp, bên dưới mặt bàn thủy tinh rạn là một khối thủy tinh trong suốt dùng để cất giữ vài thứ linh tinh. Nhưng mà lúc này đây, cái nơi vốn nên trông không lại đang chìm ình một khối đen sì rất lớn.

Động tác trên tay Phòng Hiền dừng khựng lại.

Mùi nồng quá, nồng đến không thở nổi.

Phòng Hiền run rẩy đứng lên muốn xem thứ nằm trên bàn trà là cái gì. Cậu dựa cửa, đứng thẳng dậy, bước lên mấy bước. Mới được vài bước như vậy, cậu không dám tiến lên nữa.

Gió thổi tan mây, ánh trăng lại rọi vào loang lổ, dưới ánh sáng lấp lánh, mặt bàn thủy tinh bóng loáng như mới, chỉ là hoa văn đường rạn vốn trắng tinh lại biến thành đỏ thẫm.

Hai chân mềm nhũn, Phòng Huyền che miệng ngã xuống đất, ngồi chết dí ở bậc cửa không bò được dậy.

“A!!!!”

Những thứ kia... Những thứ kia không ngờ lại là nội tạng...

Nội tạng không phân biệt rõ cùng với bộ ruột rải đầy trên mặt đất, dưới sofa, cạnh bàn trà, tất cả tuyền một màu đỏ máu.

Mùi vị... Không phải mùi vị... Đó hẳn là mùi máu tươi.

Mùi máu càng ngày càng ngập ngụa.

Phòng Hiền cuống cuống xoay người muốn đứng lên, muốn lập tức rời khỏi cái nơi kinh khủng này, thế nhưng hai chân không nghe lời mềm nhũn vô lực. Cậu không muốn thừa nhận, lại không thể không thừa nhận, cả người mình vì quá kinh hãi mà chẳng còn chút sức lực nào.

Quanh đây không có người ở.

Chỉ có cậu một mình cô độc, có lẽ không thể sống sót qua đêm nay.

Nghĩ như vậy, cơn hãi hùng tuyệt vọng ập đến khiến cho Phòng Hiền suýt nữa bật khóc. Cậu muốn sống sót, muốn sống sót, khát vọng ấy chưa bao giờ rõ ràng đến thế. Cậu gắng gượng quỳ rạp trên mặt đất, bò đến bên cửa. Hai chân tuy rằng không có sức nhưng đôi tay run lấy bầy vẫn còn cử động được.

Chỉ cần ra khỏi cánh cửa này, chỉ cần có thể chạy được ra khỏi ngôi nhà này, cũng đã là tốt lắm rồi.

6. Chương 6

“Phòng Hiền! Cậu làm sao vậy? Phòng Hiền?”

Tiếng đập cửa dồn dập từ bên ngoài vọng tới, “Phòng Hiền! Mở cửa ra đi, tôi là Khương Ly Bạch, cậu làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì?”

Phòng Hiền vừa nghe thấy tiếng Khương Ly Bạch thì đột nhiên òa khóc nức nở, cảm giác bất lực ban đầu tiêu tan đi hơn nữa, thật giống như một người sắp chết đuối giữa biển khơi mệnh mông bỗng với được một chiếc thuyền độc mộc, “Luật sư Khương, cứu em! Luật sư Khương!”

Bên kia cánh cửa lập tức truyền tới giọng nói của Khương Ly Bạch, “Cậu mở cửa ra! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi?” Khương Ly Bạch sốt ruột nhìn cánh cửa sắt trước mặt, cái cửa này đập thế nào cũng không thể vắng ra được đâu.

Phòng Hiền khóc đến thảm thiết, “Em... Em không đứng lên được. Luật sư Khương anh mau vào cứu em với, chỗ này... chỗ này quái lạ lắm!”

Phòng Hiền nghe thấy tiếng đập cửa rầm rầm, nhưng mà cánh cửa này làm bằng sắt đặc lại còn hai lần khóa, làm sao mà phá nổi.

Phòng Hiền nức nở đứt quãng, đột nhiên nghĩ tới cánh cửa sổ không đóng nọ. Cậu lập tức hô to: “Luật sư Khương, cửa sổ đại sảnh không đóng, anh vòng ra đằng sau là có thể trèo vào!”

Khương Ly Bạch nghe Phòng Hiền nói vậy thì trả lời ngay, “Biết rồi, cậu chờ đó!” Nói đoạn liền chạy vòng qua từ bên trái nhà.

Tuy không muốn nhìn về hướng cửa sổ vì nhất định sẽ nhìn thấy cả đám nội tạng kia, nhưng mà lại muốn mau chóng trông thấy Khương Ly Bạch, trong tâm trạng thấp thỏm xen lẫn giữa sợ hãi và mong chờ, Phòng Hiền vẫn lựa chọn dõm mắt ra phía cửa không dờ.

Không nhìn thì thôi, vừa nhìn mới phát hiện không ổn rồi.

Vừa rồi cánh cửa kia MỎ, vì sao bây giờ lại ĐÓNG?

“Hà... Hà hà...” Bên tai bất chợt vang lên tiếng hít thở, “Hà hà...”

Sợi dây tâm lý vừa thả lỏng đôi chút của Phòng Hiền lập tức căng như dây đàn. Âm thanh kia gần quá, gần đến mức tựa như ở ngay cạnh bên, chính xác mà nói thì ở bên phải cậu. Phòng Hiền không dám nghiêng đầu, không dám lên tiếng, chỉ có thể nhìn chằm chằm vào Khương Ly Bạch vừa xuất hiện ngoài cửa sổ.

Khương Ly Bạch ở bên ngoài hô một câu gì đó, đáng tiếc khoảng cách quá xa, cậu căn bản không nghe rõ.

Âm thanh bên tai vẫn còn.

“Bụp bụp bụp...” Dường như có gì đó đang nảy lên trên mặt đất.

Phòng Hiền cứng đờ người, không dám thở mạnh. Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng từ cổ cậu xuống ướt cả áo sơ mi. Có cái gì đó đang tới gần rất gần, nó đang bước từng bước quái dị.

Khương Ly Bạch ở ngoài cửa sổ nghĩ mọi cách để vào trong thấy Phòng Hiền vẫn ngồi im không nhúc nhích thì cũng cuống lên. Phòng Hiền ngồi đó, sợ đến sống dở chết dở.

Rốt cuộc là thứ gì đang di chuyển?

Cậu cắn chặt răng, cúi đầu xuống nhìn.

“A!!!!” Thiếu chút nữa thì hét lên thành tiếng, lại quên bên cạnh còn có “người”. Phòng Hiền vội vàng bịt kín miệng mình, cả người không cựa quậy được như trúng thuốc tê, lại như có cả trăm triệu con kiến bò lên, vừa đau vừa ngứa.

Vì sao lại không đứng dậy được cơ chứ?

Đã mười sáu tuổi đầu, còn nhỏ gì nữa đâu, vì sao còn kinh hoảng đến mức này?

____ Phòng Hiền, ban đêm tuyệt đối không được ra ngoài.

Không được ra ngoài.

Có thứ gì bò vào qua ống quần... nóng ẩm...

Phòng Hiền run bần bật, máy móc từ từ cúi xuống, “Ruột...”

Khúc ruột kia đang chui vào ống quần cậu....

“Ô...” Hãi hùng, không dám thốt lên lời, càng không dám động cựa mảy may.

Khúc ruột nọ cuộn lên đùi cậu, từng vòng từng vòng.....

Ai tới cứu tôi... Ai tới...

“Xoảng”

Khương Ly Bạch tìm được một chậu hoa trong vườn, dùng nó để phá cửa kính. Anh cũng không quản ngại mảnh thủy tinh vỡ đầy đất mà trèo qua cửa sổ vào phòng. Thấy Phòng Hiền ở đó co giật liên hồi, Khương Ly Bạch vội vàng gọi lớn: “Phòng Hiền! Phòng Hiền!”

Phòng Hiền chỉ còn biết nhắm tịt hai mắt, sắc mặt trắng bệch, “Nó... quần em... hu hu..”

Khương Ly Bạch mau chóng chạy đến bên cạnh Phòng Hiền, ôm lấy thiếu niên đang lả người bên cánh cửa, “Cái gì quần cậu?”

“Ruột, khúc ruột kia quần chân em.”

Khương Ly Bạch cúi đầu nhìn bên chân Phòng Hiền, “Không có gì cả, bên cạnh cậu không có gì cả! Phòng Hiền, Phòng Hiền, cậu mở mắt ra mà xem.”

Phòng Hiền nghe xong, mở choàng mắt.

Dưới ánh trăng mờ lung, bên chân mình đúng là không có gì cả. Phòng Hiền run rẩy vươn tay ra sờ, ở mắt cá chân cũng không có gì hết.

Vậy... Ban nãy là ảo giác của mình sao?

Nội tạng ở bàn trà cũng là ảo giác chứ?

“Phòng Hiền cậu ổn chứ? Có đứng lên được không?” Khương Ly Bạch vừa nhìn khuôn mặt trắng nhợt của Phòng Hiền vừa kéo cậu lên, lại phát hiện ra cậu cứ ngồi đó không nhúc nhích.

Phòng Hiền sờ sờ chân mình, đột nhiên mở miệng, giọng cậu lạc đi, tiếng nói run run, “Luật sư Khương, làm phiền anh mở đèn lên được không? Công tắc ở trên tường bên trái anh đó.”

“À, được.” Khương Ly Bạch đứng lên bật công tắc đèn, không sáng, lại ấn mạnh lần nữa, cả căn phòng lập tức được ánh đèn da cam dịu dàng chiếu sáng bừng lên.

Phòng Hiền mở to hai mắt nhìn những thứ trên bàn trà, sau đó “ộc” một tiếng nôn ra.

_____ Chúng nó không phải là ảo giác.

7. Chương 7

Thử một chương xưng hô Tôi – em này

~Khương Ly Bạch báo cảnh sát, vì nơi này hoang vu vắng vẻ nên bọn họ chưa thể tới hiện trường ngay. Anh đỡ Phòng Hiền ra ngoài, hai người ngồi trong xe chờ cảnh sát đến. Phòng Hiền vẫn còn chưa hết kinh sợ, trên người đắp áo khoác của Khương Ly Bạch, khuôn mặt cắt không còn chút máu.

Khương Ly Bạch liếc nhìn thiếu niên bên người, hỏi: “Muốn uống nước không?”

Phòng Hiền ngồi lặng nhìn chằm chằm rừng cây cách đó không xa, chẳng nói một lời.

Khương Ly Bạch khe khẽ thở dài, quay đầu lại nhìn ngôi nhà cũ qua cửa sổ. Ngôi biệt thự kiểu Âu xinh đẹp đứng đó, vách tường trắng bạch chằng đầy những đoạn thường xuân héo rũ sót lại từ độ giữa hè, đại sảnh đèn đuốc sáng trưng, căn phòng không một bóng người mở toang cửa chính khơi lên trong lòng người vô số dự cảm không lành.

“Luật sư Khương...” Phòng Hiền đột nhiên mở miệng, có lẽ do vừa rồi khóc khàn cả giọng nên tiếng nói có chút ảm ách.

Khương Ly Bạch nghiêng đầu nhìn cậu bằng ánh mắt thân thiết, “Làm sao vậy?” Giọng nói cực độ dịu dàng.

Phòng Hiền ngẩng ngẩng nhìn Khương Ly Bạch gần ngay trước mắt, cũng có lẽ, thứ mà cậu nhìn là ngôi nhà sau lưng anh, “Có thể nghĩ cách tìm giúp em một gian chung cư gần trường không?”

Khương Ly Bạch cân nhắc một chút rồi gật đầu nói, “Cũng phải, đã xảy ra chuyện thế này thì không thể ở lại đây được nữa. Nhưng một học sinh trung học như em ở ngoài một mình rất không an toàn, chưa nói việc sinh hoạt thường ngày cũng không có ai chiếu cố.”

“Em sẽ tìm người tới nấu cơm.”

Khương Ly Bạch vội nói, “Tìm người gấp gáp không biết có dùng được hay không, xã hội bây giờ nhiều kẻ xấu lắm... Tôi vẫn thấy để em ở bên ngoài một mình không ổn.”

Phòng Hiền bị anh nói đến phiền cả lòng: “Vậy biết xử lý thế nào? Chẳng lẽ anh muốn em vào viện phúc lợi? Em đã mười sáu rồi.”

Khương Ly Bạch thấy Phòng Hiền nổi nóng thì vội vã trấn an: “Ý tôi là, nếu em không ghét bỏ thì có thể đến chỗ tôi ở một thời gian rồi tính sau. Chung quy tôi quen biết cha em đã lâu, giờ cũng có thể coi như người giám hộ trên danh nghĩa của em rồi. Tuy rằng trong di chúc cha em nói phải để em ở một mình, nhưng mà giờ xảy ra chuyện như vậy, em sang bên tôi ở cũng là hợp tình hợp lý thôi.”

Phòng Hiền nghe xong liền sững sốt, “Thật sự có thể ạ?”

Khương Ly Bạch xoa đầu Phòng Hiền, không hợp cảnh nở một nụ cười có thể coi là xinh đẹp, “Đương nhiên rồi.” Bàn tay của người đàn ông này không ấm áp như trong dự đoán, nhưng lại khiến cho người ta cảm thấy an tâm. Trước đó, Phòng Hiền chưa bao giờ thấy Khương Ly Bạch gần gũi đến thế, nhưng giờ phút này đây, sự tồn tại của anh lại rõ ràng và quan trọng lạ lùng.

Mãi hơn mười phút sau cảnh sát mới chạy đến.

Vị cảnh sát dẫn đầu thấy Khương Ly Bạch và Phòng Hiền ở bên cạnh anh thì lập tức phái hai người đến chỗ bọn họ. Phòng Hiền thấy cả nhóm người đi vào ngôi nhà quen thuộc và xa lạ của mình, trong lòng bỗng thấp thỏm mà không rõ nguyên do. Cậu luôn cảm thấy không yên tâm, mà không biết vấn đề nằm ở nơi nào.

“Cậu là người đầu tiên phát hiện ra thi thể phải không?” Cảnh sát trẻ cầm sổ tay đánh giá Phòng Hiền.

Phòng Hiền gật đầu nhưng không nói chuyện, sắc mặt cậu vẫn trắng tái như người có bệnh.

“Nói cụ thể xem phát hiện thế nào? Thời gian đại khái là mấy giờ? Có người khác ở đây không?”

Cảnh sát trẻ ném tới một đồng câu hỏi làm Phòng Hiền không ứng phó kịp, đầu óc vốn đang rối như tơ vò giờ càng thêm hỗn loạn.

“Em... Lúc về nhà, mở cửa... ngửi thấy mùi nhang.”

“Hả? Mùi gì cơ?”

“Mùi nhang thấp trong miếu, khắp nhà đều có mùi nhang. Em vừa vào nhà đã thấy hơi choáng.”

Cảnh sát trẻ trợn mắt, “Nói trọng điểm!”

Phòng Hiền nhú mày, “Sau đó... Em nhìn cửa sổ... ngồi xổm xuống, không đúng, là ngồi xuống rồi mới nhìn cửa sổ... cũng không đúng...” Phòng Hiền ôm lấy đầu mình, cảm thấy dạ dày cuộn lên ghê tởm, những gì mới thấy tràn vào đầu óc, vừa đáng sợ vừa buồn nôn.

“Khụ khụ khụ... khụ khụ...”

Khương Ly Bạch vội vàng lấy một chai nước khoáng trong xe đưa cho Phòng Hiền, sau đó ôn tồn nói với viên cảnh sát đang mất kiên nhẫn: “Thật ngại quá, đồng chí cảnh sát, cậu ấy vừa rồi quá sợ hãi, bây giờ không thể trả lời câu hỏi của cậu đâu. Cậu cũng thấy rồi đây, cậu ấy chẳng qua chỉ là một học sinh trung học thôi mà. Bằng không thể này đi, cậu vào trong xem xét tình hình với đội trưởng trước một chút rồi lại ra hỏi, có được không?”

Đối phương hừ lạnh một tiếng, “Điều tra hiện trường không phải việc của tôi, không hỏi được nó thì tôi hỏi anh trước là được. Vì sao anh lại có mặt ở đây? Anh có quan hệ gì với người trong nhà này?”

Khương Ly Bạch đỡ Phòng Hiền, bắt đầu nói, “Cậu ấy tên Phòng Hiền, là chủ nhân của căn biệt thự kia, hiện tại ở đây cùng với một dì nữa phụ trách quét tước. Tôi là luật sư của nhà này, cũng là người giám hộ của cậu ấy, cha cậu ấy mất, tôi phụ trách quản lý di sản của ông ta. Hôm nay tôi tình cờ gặp Phòng Hiền trên đường, thấy cậu ấy bị lạc, tôi lái xe đưa cậu ấy về đây, sau đó...” Khương Ly Bạch kể rõ chuyện vừa xảy ra, viên cảnh sát đứng đối diện nghe, vừa nghe vừa ghi chép.

Hỏi xong Khương Ly Bạch, viên cảnh sát nhìn Phòng Hiền thờ ơ đứng đó, bèn hást cảm với cậu: “Cậu thì sao? Giờ trả lời được chưa?”

Phòng Hiền lại chỉ nhìn chăm chú vào ngôi biệt thự, không nói một lời.

Viên cảnh sát trẻ mắt hết kiên nhẫn, thừa lúc Khương Ly Bạch không để ý liền đẩy Phòng Hiền một cái. Phòng Hiền mất thăng bằng ngã nhào xuống đất.

Khương Ly Bạch thấy Phòng Hiền ngã xuống thì vội vàng ngồi xuống đỡ cậu dậy, “Em thế nào rồi? Ngã có đau không?” Đoạn, anh quay lại lạnh lùng nói, “Công bộc của nhân dân các người phá án như vậy sao?” Tuy rằng chỉ là một câu rất đơn giản, người nghe lại không thoải mái chút nào.

Viên cảnh sát trẻ ban đầu đang áy náy, bị Khương Ly Bạch chọc cho một câu thì giận dùm dùm. Nửa đêm nửa hôm, ai muốn chạy đến cái chỗ quỷ quái này chứ? Trước khi ra khỏi cửa bà xã cậu ta ở nhà còn làm ầm lên vì cậu ta phải tăng ca lúc đêm hôm khuya khoắt kia kìa.

“Bảo cậu nói thì nói đi, giả vờ sợ hãi làm quái gì? Tôi nói cho cậu biết, không trả lời cho tử tế chính là cản trở người thi hành công vụ, tôi có quyền còng cổ cậu về đồn thẩm vấn đấy!”

Khương Ly Bạch cười lạnh một tiếng, “Đồng chí cảnh sát ạ, lời này không nói lung tung được đâu. Chúng tôi chỉ là người đầu tiên phát hiện thi thể, thứ nhất không phá hỏng chứng cứ, thứ hai không cản trở điều tra, vừa rồi cậu hỏi gì tôi đều nói hết, trước khi cậu mất kiên nhẫn Phòng Hiền cũng rất phối hợp. Không tin cậu thử hỏi vị đồng nghiệp đang khám nghiệm dấu chân kia xem, anh ta nghe thấy cả đấy. Lại nói cảnh sát mấy người chưa tìm được chứng cứ và nguyên nhân tử vong, chẳng lẽ còn muốn coi chúng tôi là kẻ bị tình nghi mà bắt lại hay sao? Nếu là hỗ trợ điều tra thì chúng tôi rất sẵn lòng.”

Viên cảnh sát trẻ đang muốn nổi cơn thì phía sau có người gọi, “Tiểu Trịnh.”

Cảnh sát trẻ bị gọi Tiểu Trịnh quay lại nhìn anh sếp nhà mình đang rảo bước tiến đến, “Đội trưởng Trình...”

Trình Phong bước tới cạnh bọn họ, câu chuyện vừa rồi anh cũng nghe được vài câu, “Xin lỗi Khương tiên sinh, chúng tôi chỉ mong hai người có thể cố gắng hết sức giúp đỡ điều tra mà thôi, chung quy án mạng cũng không phải là việc nhỏ.”

Khương Ly Bạch gật đầu, trên khuôn mặt vương nét cười khiến người ta chỉ nhìn qua cũng thấy lòng ấm lại, vừa lịch sự vừa ôn hòa, “Ừm, đây cũng là bổn phận của người dân chúng tôi. Chỉ là trạng thái của Phòng Hiền bây giờ thực sự không tốt lắm, tôi muốn mau chóng dẫn cậu ấy rời khỏi đây. Ban nãy cậu ấy nôn ra không ít, sắc mặt kém lắm rồi, tôi phải đưa cậu ấy vào bệnh viện kiểm tra một chuyến, không biết bây giờ chúng tôi đi được chưa?”

Trình Phong gật đầu, “Được, hai người có thể đi rồi. Có điều trước khi đi xin hãy để lại phương thức liên lạc, khả năng mấy ngày nữa chúng tôi phải tìm hai người để tìm hiểu chi tiết một lần.”

“Anh đợi một chút.” Khương Ly Bạch nói xong bèn nghiêng người bảo nhỏ bên tai Phòng Hiền, “Lấy hộp danh thiếp trong túi áo bên trái của tôi ra.”

Phòng Hiền lấy chiếc hộp ra đưa cho Khương Ly Bạch, anh mỉm cười, rút một tờ danh thiếp giao cho Trình Phong.

Trình Phong nhận danh thiếp, liếc nhìn cái tên in trên đó, “Luật sư Khương, lần sau gặp lại.”

Khương Ly Bạch gật đầu, ôm Phòng Hiền rời khỏi hiện trường.

8. Chương 8

Phòng Hiền về nhà cùng Khương Ly Bạch.

Chung cư của Khương Ly Bạch rất gần trung tâm thành phố, xung quanh vô cùng náo nhiệt, đến tận đêm muộn mà người trên phố vẫn đông vui. Phòng Hiền nhìn ánh đèn neon và người đi đường bên ngoài cửa xe, đột nhiên cảm thấy an tâm một cách khó hiểu.

Trên đường còn có tiếng người huyên náo nhưng vào đến tiểu khu thì lại im ắng tĩnh lặng hẳn đi. Bảo vệ cửa chào hỏi Khương Ly Bạch, Khương Ly Bạch nói với Phòng Hiền ở bên người, “Em chờ ở đây, tôi đi đỗ xe rồi chúng ta cùng về nhà nhé.”

Phòng Hiền lắc đầu quầy quậy, “Em đi với anh.”

Khương Ly Bạch thấy Phòng Hiền dường như vẫn còn sợ hãi thì dịu dàng cười với cậu: “Vậy thì cùng đi thôi.”

Đỗ xe xong, hai người đi qua vườn hoa trong tiểu khu, đến tòa nhà cuối cùng.

Tòa nhà chỉ có bảy tầng được trang hoàng tinh xảo, tuy rằng tổng thể nhìn rất được nhưng thang máy lại hẹp vảnh vảnh. Khương Ly Bạch cùng Phòng Hiền vào thang máy, ấn nút tầng năm, xoay người nói, “Hôm nay em mệt rồi, về đến nơi thì tắm rửa đi ngủ trước. Ngày mai tôi xin phép thầy cho em ở nhà, nghỉ ngơi cho tốt.”

Phòng Hiền nghe xong chỉ hơi gật đầu.

Tinh_____

Thang máy dừng lại, cánh cửa chậm rãi mở ra.

Phòng Hiền theo sau Khương Ly Bạch tới trước cánh cửa nhà 501.

Đứng... bước...vào...

Khương Ly Bạch mở cửa ra dấu xin mời với Phòng Hiền, cậu lại chậm chạp không đi. Anh bật đèn lên, nhìn Phòng Hiền, “Sao vậy?”

Phòng Hiền nhìn đầu đầu vào bậc cửa, sắc mặt có chút bất thường.

Khương Ly Bạch đến bên Phòng Hiền, “Rốt cuộc em sao vậy? Không khỏe ở đâu à?”

Xác... chết... xác...

Bên tai vang ong ong, chỉ có tiếng nói của kẻ đó rõ ràng hơn hết thảy.

Phòng Hiền thống khổ ngồi sụp xuống, hai tay bịt tai hét lên, “Tránh ra, tránh ra, TRÁNH RA!”

Khương Ly Bạch vội vàng ngồi xổm xuống, vỗ vỗ lên vai cậu, “Làm sao vậy? Em nhìn thấy cái gì sao?” Nói đoạn, liền nhìn quanh bốn phía.

Nhưng mà trong hành lang trống trải chỉ có hai người bọn họ. Cửa sổ cầu thang mở rộng, gió ***g lồng tràn vào. Nhưng chính lúc này Khương Ly Bạch lại cảm thấy có gì đó không ổn, anh biến sắc kéo tay Phòng Hiền, “Mau vào nhà.” Sau đó nhanh chóng lôi cậu vào trong.

Phòng Hiền đứng không vững, ngã lảo lổ xuống sàn nhà Khương Ly Bạch. Nửa cái chân cậu còn ở bên ngoài, người úp xuống bậc cửa, đầu gối đập vào khung cửa đau đến phải kêu lên thành tiếng.

Âm thanh kia đột nhiên biến mất.

Phòng Hiền ngẩng người quay lại, nhìn cầu thang không một bóng người. Tiếng nói không còn, chỉ có gió ngoài cửa sổ thổi vào hun hút, tất cả đều rất đổi bình thường.

Phòng Hiền sờ sờ cổ tay, lại nhìn xuống bàn tay mình, không sao cả, nghiêm trọng nhất chỉ có chân thôi, chắc là do ngã quá nặng, từ đầu gối trở xuống đau tê dại.

Khương Ly Bạch ngồi xuống bên cửa: “Đau chân?”

Phòng Hiền ngẩng lên, trong giọng nói vốn bình thản ẩn chứa vài phần nhẫn nại: “Lúc trước ở nhà cũ em bị chuột rút, vừa rồi ngã một cái, từ đầu gối trở xuống đau cứng cả lại.”

Khương Ly Bạch dỗi mắt nhìn ra ngoài cửa, sau đó cúi đầu xuống đặt tay lên đầu gối Phòng Hiền xoa xoa ần ần, lúc nặng lúc nhẹ, “Xoa một chút là khỏi thôi.”

Nghe anh nói vậy, dường như thật sự không còn đau nữa.

Phòng Hiền nhìn bàn tay Khương Ly Bạch qua qua lại lại trên đầu gối mình, tuy chỉ vài phút mà thôi, nhưng cậu đâu còn là nhóc con ba tuổi nữa, để một người gần như trưởng bối xoa xoa cho mình như vậy thực sự rất ngượng ngùng.

Phòng Hiền cúi đầu nói khẽ, “Luật sư Khương, em hết đau rồi. Cảm ơn anh.”

Khương Ly Bạch bật cười, “Hết đau là tốt rồi, chúng ta vào nhà thôi.” Nói đoạn, anh đứng lên, vươn ra một bàn tay với Phòng Hiền đang ngồi dưới đất.

Phòng Hiền nhìn bàn tay kia, nghĩ ngợi chốc lát, cuối cùng vẫn vươn tay nắm lấy.

Khương Ly Bạch kéo cậu đứng lên, cười bảo: “Phòng tắm ở ngay bên trái ngoài cửa vào, trước một chút là phòng bếp. Bên phải bếp là phòng khách, cái phòng bên cạnh tivi phòng khách là phòng ngủ của tôi, cạnh đó là phòng làm việc.” Nói xong, Khương Ly Bạch đột nhiên cười ngượng, “Vì tôi ở một mình lại không có khách nên không dư phòng ngủ....Em không ngại thì ngủ phòng tôi nhé, tôi vào phòng làm việc ngủ.”

Phòng Hiền nhìn một lượt cả căn nhà, “Em ngủ trong phòng làm việc là được rồi.”

Khương Ly Bạch xua tay, “Thôi thôi, em còn là trẻ con, ngủ trong đó không ổn. Để tôi, em vào phòng tôi ngủ là hay nhất rồi. Ngày mai chúng ta đi mua quần áo và vật dụng cho em rồi mua thêm một cái giường luôn, tôi sẽ dọn qua phòng làm việc cho em.”

Phòng Hiền nghe xong thấy cách này cũng không tồi, liền gật đầu đồng ý.

9. Chương 9

Sáng sớm ngày hôm sau, Khương Ly Bạch xin trường học cho Phòng Hiền nghỉ, hai người dậy sớm chuẩn bị ra ngoài mua sắm.

Phòng Hiền mặc áo phông và quần bò của Khương Ly Bạch, tuy rằng kiểu dáng không có gì kì quái nhưng kích cỡ hơi bị rộng, lại thêm sắc mặt của cậu vốn không tốt lắm, trông càng ồm yếu hơn.

Khương Ly Bạch lái xe đến trước mặt Phòng Hiền, giúp cậu kéo quần áo lại cho tử tế, “Ngủ không ngon hả?”

Phòng Hiền gật đầu, mặc dù cậu không quen với động tác thân mật như vậy nhưng cũng không nói thêm gì nữa.

Khương Ly Bạch biết rõ tính tình của Phòng Hiền, nếu không ở trong tình cảnh này, cậu tuyệt đối sẽ không nhờ vả người khác, lại càng tuyệt đối không khóc trước mặt ai.

Phòng Hiền như vậy, làm sao có thể đang tâm làm phiền người ta cho được.

Tóm lại nếu Phòng Hiền không muốn nói toạc ra thì Khương Ly Bạch cũng sẽ không làm thế.

Khương Ly Bạch lấy ví tiền và điện thoại, nói với người bên cạnh: “Giờ chúng ta ra ngoài, tôi đưa em đi ăn gì đó trước rồi đi mua đồ nhé.”

Phòng Hiền gật đầu, hai người xuất phát. Bên cạnh tiểu khu có một tiệm ăn sáng, Phòng Hiền đói bụng cả đêm đến giờ mới có thể nuốt trôi thức ăn. Cậu không những ăn mà còn ăn rất hăng hái, ngược lại Khương Ly Bạch chỉ nhấp vài ngụm sữa đậu nành, hoàn toàn không chạm vào thứ gì khác. Phòng Hiền tuy rất muốn nói gì đó quan tâm anh một chút, nhưng nghĩ nghĩ lại không biết mở miệng thế nào.

Hai người ra khỏi tiệm ăn sáng liền lái xe ra ngoài, trước tiên dạo quanh đại lý một lượt để mua đồ dùng, sau đó vào trung tâm thương mại trong thành phố mua cho Phòng Hiền mấy bộ quần áo.

Đích đến cuối cùng của họ là cửa hàng đồ gia dụng. Tuy rằng diện tích của phòng làm việc khá rộng nhưng riêng giá sách kê ba mặt tường đã chiếm quá nửa gian, khi mua giường phải chú ý thước tắc kĩ lưỡng.

Hai người đi lòng vòng, mỗi lần Khương Ly Bạch thấy cái giường nào kiểu dáng hợp mắt đều quay lại hỏi Phòng Hiền đi phía sau, mà Phòng Hiền luôn chỉ nhìn liếc một cái, sau đó yên lặng cúi đầu chẳng nói chẳng rằng, khiến người ta không biết cậu có thích hay là ghét nó.

Phòng Hiền không lên tiếng, Khương Ly Bạch coi như cậu không thích, lúc nào thấy thích đương nhiên là sẽ nói thôi. Ồm tâm lý này dạo suốt hai tiếng đồng hồ, Khương Ly Bạch hết đỡ nổi, quay lại hỏi Phòng Hiền, “Em có mệt không vậy?”

Phòng Hiền nhìn sắc mặt Khương Ly Bạch, hồi lâu sau mới chần chừ gật đầu.

Khương Ly Bạch cười bất đắc dĩ, “Mệt thì phải nói chứ, đừng cứ giữ trong lòng thế. Còn giường, rốt cuộc em thích cái nào? Em không nói thực tình tôi chẳng biết em thích cái nào nữa, mua là mua cho em, em phải thoải mái mới được.”

Khương Ly Bạch nói xong, Phòng Hiền lại lặng lẽ cúi đầu. Mái tóc mềm mượt rũ xuống, tóc mây trên đỉnh đầu lay khê, có vẻ đặc biệt dịu ngoan.

Khương Ly Bạch nhìn mái đầu nho nhỏ của Phòng Hiền, nghĩ ngợi một lát, bất chợt thở dài, “Không phải tôi đang trách em, Phòng Hiền. Tôi chỉ mong em có thể trò chuyện với tôi nhiều hơn một chút thôi.”

Mái tóc đen tuyền khê gật, “Vâng, em biết.”

Thấy cậu cuối cùng cũng phản ứng lại, Khương Ly Bạch mỉm cười nhẹ nhàng, “Tốt rồi, vậy chúng ta vào nhà hàng ngoài kia gọi đồ uống, em nghỉ lại xem mình thích cái giường nào, chúng ta quay lại mua luôn về được chứ?”

Cậu nhóc lại gật đầu, “Vâng.”

Hai người ngồi trong tiệm đồ ngọt gọi nước uống. Đến lúc sắp xong, Khương Ly Bạch mới hỏi Phòng Hiền ưng cái giường nào, không ngờ cậu lại chỉ ngay cái đầu tiên.

Tuy trong lòng âm thầm thở dài, trên mặt anh vẫn thường trực nụ cười hòa nhã, “Được, mua nó.”

Thế là hai người lộn lại gian hàng thứ nhất.

Mua giường xong, quần áo và đồ đạc cũng chuẩn bị đầy đủ, Khương Ly Bạch và Phòng Hiền điếm lại thấy không còn quên gì nữa mới lái xe về nhà.

Đến cổng tiểu khu, điện thoại của Khương Ly Bạch đổ chuông. Anh đang lái xe nên không nhắc máy ngay, ai dè chuông cứ vang lên hết lần này đến lần khác, không ngừng không nghỉ.

Gửi xe đâu vào đấy, hai người xách đồ vào đến vườn hoa rồi mà điện thoại vẫn chưa chịu yên. Khương Ly Bạch nhíu mày lấy máy ra thì thấy một dãy số lạ. Gọi ráo riết như vậy, không tiếp cũng không xong, đành phải nhận điện thoại, “Alo, xin hỏi anh tìm ai?”

Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói không thể tính là quen thuộc, “Chào anh, Khương tiên sinh. Tôi là Trình Phong, lần trước chúng ta đã gặp nhau ở biệt thự nhà họ Phòng.”

Khương Ly Bạch suy nghĩ một hồi, “À vâng, đội trưởng Trình phải không? Có chuyện gì vậy?”

“Có thể phiền anh đưa Phòng Hiền đến cục cảnh sát một chuyến được không?”

“Chuyện này....chỉ sợ không được, hôm nay đã muộn lắm rồi, hơn nữa ngày mai cậu bé còn phải đến trường.”

Trình Phong bên kia im lặng một chốc, lại nói, “Thực ra là vì có tình huống khẩn cấp nên tôi mới phải nhờ đến anh. Tôi không thể không mời Phòng Hiền đến hỗ trợ điều tra thân phận người bị hại. Vì theo lời của cậu ấy lúc trước thì người chết có khả năng cao là má Vương làm thuê cho nhà họ Phòng, nhưng mà bây giờ tình hình đột nhiên thay đổi, người kia căn bản không phải là má Vương...”

Khương Ly Bạch ngẩn ra, “Người nọ là ai?”

“Chuyện này thì phải dựa vào Phòng Hiền rồi. Xin nhờ anh nói với cậu bé một tiếng, tôi tin là cậu bé sẽ thông cảm thôi.”

“Được rồi, anh đợi một lát, tôi hỏi cậu ấy đã.” Tuy rằng Khương Ly Bạch không đành lòng nhưng vẫn tạm thời gác máy, xoay người nhìn thiếu niên bên cạnh: “Bên cảnh sát nói nạn nhân kia không phải là má Vương, muốn chúng ta đến đó hỗ trợ điều tra với họ.”

“Được, em đi.” Phòng Hiền lập tức đồng ý.

Bất quá chỉ vài giây, Khương Ly Bạch trợn mắt, “Phòng Hiền, muộn thế này rồi, muốn đi giúp người ta cũng không cần vội thế đâu.”

Phòng Hiền lại thản nhiên lên tiếng, “Vừa rồi các anh nói chuyện điện thoại em đều nghe được cả. Em không thể bỏ mặc không quan tâm. Tuy đúng là em vẫn còn sợ lắm, nhưng em hi vọng có thể giúp đỡ tìm ra hung thủ.”

Một tiếng “tạch” vang lên. Phòng Hiền nhảy dựng lên dính sát vào người Khương Ly Bạch.

Thì ra ngay khi cậu vừa nói xong, cây đèn đường bên cạnh đột nhiên phát ra một tiếng vang kì quái, sau đó tắt ngóm.

Khương Ly Bạch bỏ đồ trong tay xuống vỗ vai Phòng Hiền, “Đèn đường cháy thôi, không phải sợ.”

...

Khương Ly Bạch nhìn đầy mắt thiếu niên phủ đầy bóng tối dưới ánh đèn đường mờ nhạt, dịu dàng nói, “Chúng ta về nhà cất đồ đã, sau đó cùng đi.”

Phòng Hiền gật đầu, đồ đạc trong tay nặng nặng, bàn tay bị cửa đau xót.

10. Chương 10

Trình Phong cầm bao thuốc thứ ba trong ngày, rút một điều ra châm lên. Trịnh Liên Hạo bưng một ly cà phê hòa tan tiến lại: “Sếp, cà phê này.”

Trình Phong chỉ xuống cái bàn làm việc lộn xộn chồng chất, “Để lên đó.”

Trịnh Liên Hạo liếc mắt nhìn cái bàn, “Không có chỗ để ạ.”

“Thế thì cậu cứ cầm đấy, đợi anh hút xong điều thuốc rồi uống.”

Trịnh Liên Hạo liếc trắng mắt nhìn Trình Phong, miệng cắn nhẩn, “Anh nói coi có lạ không, bảo là chết người thế mà đến thi thể cũng không tìm được.” Nội tạng của vị nhân sĩ vô danh kia trải dài từ phòng khách, rẽ theo cầu thang lên thẳng tầng hai đến mãi một cánh cửa có khóa ở cuối hành lang.

Thế mà trong phòng lại sạch sẽ, tịnh không một dấu chân người. Trên cái bàn không có bụi bặm đặt bát hương và một linh vị không tên, drap giường phẳng lì, cửa sổ đóng chặt, thứ bình thường nhất chính là cả phòng nồng mùi ẩm mốc.

Gian phòng không hề liên quan gì đến cơ quan trong cơ thể người. Cho dù một phần thân thể của người bị hại vương vãi ngay trước cửa, và “con đường máu” tạo thành từ nội tạng chỉ nối liền bàn trà với cửa phòng này thôi.

Trình Phong nhớ lại hình ảnh khi ấy, không khỏi cảm thấy điều thuốc ngậm trong miệng bốc lên mùi vị không thể hình dung nổi.

Anh vội vàng cướp cốc cà phê trong tay Trịnh Liên Hạo dốc thẳng xuống cổ họng.

Cốc cốc cốc...

Có người gõ cửa, cô gái tiếp đón tươi cười lộ đầu vào, “Đội trưởng Trình, có người tìm anh, bảo là tới hỗ trợ điều tra.”

Trình Phong vừa nghe đến “hỗ trợ điều tra” thì sắc mặt xám ngoét thay đổi hẳn, “Mau để họ vào đây.”

Cô nàng cười hì hì gật đầu, chạy mất.

Trịnh Liên Hạo nhìn theo bóng dáng cô gái chạy về nơi xa lắm, nghiêng đầu, “Sao cô ấy lúc nào cũng vui vẻ tung tăng thế nhỉ?”

Trình Phong liếc Trịnh Liên Hạo, “Cậu cho là ai cũng giống cậu hả? Cả ngày nói cái này không tốt cái kia không ổn, y như thanh niên văn nghệ.”

Bốn chữ ‘thanh niên văn nghệ’ vừa lọt vào tai, Trịnh Liên Hạo đã nổi lửa, “Ai là thanh niên văn nghệ?! Em chỉ thích quan tâm xã hội tí thôi mà!”

Trình Phong xoa tay, “Thôi được rồi, cậu đi chỗ khác đi.”

Trịnh Liên Hạo sững sốt, “Sao anh lại bắt em đi?”

Trình Phong gơ tập tài liệu trên bàn, “Lần trước cậu thượng cẳng tay hạ cẳng chân với con nhà người ta, thằng nhỏ bây giờ vẫn còn sợ cậu là cái chắc. Nó thấy cậu ở đây còn nói năng được gì nữa?”

Trịnh Liên Hạo bĩu môi, “Gì chứ, thằng nhóc trung học kia nhìn yếu ớt như chết trôi ấy, sợ hết cái này đến cái kia. Có cái gì mà phải sợ? Lại nói người chết không phải là người nhà nó, có cần hãi đến mức ấy không? Nó hợp tác tử tế thì chúng ta điều tra vụ án nhanh hơn biết mấy. Nhìn nó lấy bà lấy bầy trông phát ghét lên được. Em đoán tám phần là nó bị lão già cha nuôi ngược đãi, mặt mũi tính tình đều kì quặc.”

Trình Phong nhét tách cà phê vào tay Trịnh Liên Hạo, “Cậu đó, bớt mồm bớt miệng tích tí khẩu đức đi. Biết tính cậu thì không sao, ai không biết thì đến hận cậu tới chết.”

Trịnh Liên Hạo kết liễu tách cà phê giấy, “xì” một tiếng rõ kêu, đang định nói thêm gì đó thì đã thấy sắc mặt Trình Phong hơi đổi. Anh ra hiệu “Đừng nói nữa.” sau đó nghiêm túc nhìn ra phía cửa.

Trịnh Liên Hạo xoay người, vị luật sư gì đó đã đưa cậu nhóc tên Phòng Hiền kia đứng ngoài cửa từ bao giờ. Không biết người ta có nghe thấy mấy lời mình nói ban nãy hay không, Trịnh Liên Hạo không khỏi xấu hổ, đành phải làm bộ như chưa từng xảy ra chuyện gì vượt qua hai người họ rồi nhanh chóng rẽ vào lối đi.

Cửa khép, trong phòng chỉ còn lại Khương Ly Bạch, Trình Phong và Phòng Hiền.

Trình Phong chỉ chiếc ghế trước mặt, “Mời ngồi.” rồi vẽ ra trên mặt một biểu cảm tạm coi là tươi cười với Phòng Hiền, “Muốn uống nước không?”

Phòng Hiền cùng Khương Ly Bạch nhất trí lắc đầu.

Trình Phong ngưng mặt dời tay khỏi chiếc cốc giấy duy nhất, sờ sờ tư liệu trên bàn, “Trên thực tế, chúng tôi muốn tìm hiểu một vài điều về ba nuôi của Phòng Hiền.”

Khương Ly Bạch gạt đầu, “Anh hỏi đi, nếu chúng tôi biết nhất định sẽ trả lời.”

“Phòng Hiền.” Trình Phong nghiêm túc nhìn thiếu niên cúi đầu trước mắt, “Cậu có biết cha nuôi cậu có kẻ thù nào không?”

Phòng Hiền lắc đầu.

Trình Phong lại ngẩng lên nhìn Khương Ly Bạch ngồi đối diện, “Khương tiên sinh?”

“Phòng tiên sinh làm việc vô cùng cẩn thận, lúc làm ăn buôn bán cũng không đuổi tận giết tuyệt, lại thường xuyên quyên tiền từ thiện, nhiệt tình đóng góp công ích, theo lý thuyết thì không có kẻ thù nào.”

Trình Phong gạt đầu ghi chép gì đó lên tờ giấy trên mặt bàn, vừa viết vừa hỏi, “Có tình nhân gì đó không?”

Khương Ly Bạch có vẻ xấu hổ, “Cái này... Tôi không rõ lắm.”

Trình Phong dời tầm mắt sang phía Phòng Hiền.

Phòng Hiền gạt đầu, “Có nhiều lắm.”

Ánh mắt vốn dĩ vô thần của Trình Phong lóe lên sáng ngời, “Là những ai?”

Phòng Hiền chăm chú nhìn Trình Phong, giọng nói rất nhẹ, “Ông ta mang về nhà phải đến mấy chục người. Trước đây không nhớ lắm, lớn hơn một chút tuy rằng nhớ nhưng ấn tượng không sâu. Mỗi lần họ đều ở trong phòng ông ta một đêm rồi đi, cơ bản không đến quá mười lần.”

... Đây... Đây là đang nói móc đúng không?

Trình Phong ho khan mấy tiếng, hỏi tiếp, “Vậy trong những người đó có ai cãi cọ với cha nuôi cậu không?”

“Không, các cô ấy đều rất vui vẻ.”

...Sao lại nói như vậy? Câu hỏi thiếu chút nữa thốt ra may mà bị lý trí ngăn lại kịp thời.

Dường như cảm thấy đối phương muốn hỏi, Phòng Hiền điềm nhiên đáp luôn, “Họ cứ cười suốt.”

“Cứ cười suốt?”

Phòng Hiền gật đầu, “Cười giòn lắm, tựa hồ rất vui.”

Sắc mặt Trình Phong quai quái, tuy thẳng nhóc nói rất đúng đắn, cơ mà là một người đàn ông từng trải phong sương, anh vẫn cứ bất giác hiểu sai.

“Thôi... Vấn đề này để sau nói tiếp. Đúng rồi, toàn bộ tài sản của nhà họ Phòng đều do anh quản lý sao?”
Lời này là hỏi Khương Ly Bạch.

Khương Ly Bạch gật đầu: “Trừ một vài khoản bất động sản thì đều đổi ra tiền mặt gửi ngân hàng.”

“Trong căn nhà kia có đồ cổ quý giá gì không?”

Khương Ly Bạch lắc đầu, “Hẳn là không có, ít nhất là tôi không thấy có.” Khương Ly Bạch nói đoạn, quay sang nhìn Phòng Hiền.

Phòng Hiền cũng lắc đầu, “Không có đâu. Ông ta có vẻ không thích những thứ đó.”

Đánh dấu lên trang giấy, Trình Phong nhìn hai người, “Từ những gì mình biết về Phòng tiên sinh, hai người cảm thấy ông ta có khả năng làm mật thất hay ngăn bí mật để cất số tiền lớn hoặc đồ quý giá trong nhà không?”

Anh ta vừa hỏi xong, Khương Ly Bạch liền thản nhiên cười, “Làm sao có thể? Phòng tiên sinh là người rất lý trí, ông ta sẽ không làm nhiều chuyện thừa vạy đâu. Trừ đầu tư và gửi ngân hàng, ông ta không để tiền ở chỗ khác.”

Nghĩa là căn bản không có đầu mối nào cả? Cảm giác tuyệt vọng dâng lên trong lòng Trình Phong, cuộc đối thoại bỗng chốc bị bỏ lửng.

Một lát sau, Khương Ly Bạch không nhận được, đành hỏi, “Đội trưởng Trình, từ nãy đến giờ anh toàn hỏi chúng tôi chuyện về Phòng tiên sinh, nhưng mà ông ta đã qua đời từ lâu rồi... Chuyện này thì liên quan gì tới ông ta?”

Trình Phong buông bút, nghiêm mặt lại, “Không giấu gì hai người, hôm trước ở biệt thự nhà họ Phòng chúng tôi phát hiện ra...” Anh châm chước từ ngữ một chút, vẫn quyết định gọi đồng kia là “thi thể”, “Nội tạng của khối thi thể kia rải khắp hành lang, cầu thang, rồi nối liền đến tận gian phòng cuối cùng trên tầng hai thành một ‘con đường máu’.”

Nói đến đây, Trình Phong không khỏi quan sát thoáng qua sắc mặt Phòng Hiền. Mặt cậu vốn đã trắng, lúc này càng thêm tái nhợt đến đáng sợ. Anh đang tự hỏi không biết có nên nói tiếp hay không thì người ta đã đánh tiếng trước, “Sau đó thì sao?” Giọng nói thiếu niên chưa vỡ tiếng xong, ngữ điệu lại quá mức lạnh lùng.

Trình Phong cầm cốc giấy trên bàn tới bên máy lọc rót nước, vừa làm vừa nói, “Lạ ở chỗ con đường đó đến ngay cửa phòng thì cắt đứt. Trừ những nơi có nội tạng và cơ quan ra, các phòng khác đều không có dấu vết nào cho thấy có ai từng ra vào cả. Mà gian phòng nọ chúng tôi cũng đã kiểm tra rất kỹ càng, không hề có một giọt máu nào. Nói cách khác... ít nhất là sau khi vụ án phát sinh, người bị nạn và hung thủ đều không vào trong đó.”

“Đó là... phòng của ông ta...”

Trình Phong đưa nước ấm qua, “Ông ta?”

Giọng nói của Phòng Hiền nhẹ như hơi thở, “Phòng Nhất Hiếu.” Nhớ tới Phòng Nhất Hiếu, Phòng Hiền chỉ thấy cả người tê dại. Kỳ thực Phòng Nhất Hiếu vốn dĩ ở một phòng khác, chỉ là không hiểu sao sau khi từ bệnh viện về, ông ta lại khăng khăng muốn chuyển vào căn phòng quanh năm bỏ không và đóng kín ấy.

Phòng ở trống rỗng, bàn thờ, tất cả đều tạo nên cảm giác âm trầm đáng sợ.

Trình Phong sửng sốt. Anh biết thiếu niên trước mặt mình và Phòng Nhất Hiếu chỉ là quan hệ nhận nuôi nhưng không ngờ lại lạnh nhạt đến mức ấy. Trên tư liệu viết lúc Phòng Nhất Hiếu nhận nuôi Phòng Hiền, thẳng nhóc này mới có năm tuổi thôi mà.

Câu nói của Trịnh Liên Hạo ban nãy đột nhiên lóe lên trong đầu anh.

Trình Phong vội lắc đầu, mình đang nghĩ cái gì đây? Lời nói của thằng ranh trẻ trâu Trịnh Liên Hạo kia mà cũng tin được hả?

Phòng Hiền liếc nhìn viên cảnh sát đang ra sức lắc đầu, “Người chết kia rốt cuộc là ai?”

Đây mới là trọng điểm để bọn họ đến cục cảnh sát hôm nay.

Về mặt Trình Phong lập tức trở nên nghiêm trọng, “Đến nay chúng tôi vẫn chưa xác định được, bởi vì chỉ có nội tạng, căn bản không thể phân rõ là nội tạng của ai. Pháp y của chúng tôi cũng nói chỉ chứng minh được toàn bộ nội tạng là của cùng một người, hơn nữa người đó là đàn ông.”

Phòng Hiền sửng người, “Đàn ông?” Cậu cứ tưởng đó là má Vương.

Bởi vì chuyện con dao phay hôm đó, cũng bởi sau khi chuyện kinh khủng này xảy ra má Vương chưa từng liên lạc với cậu.

Đã một ngày rồi, nếu cậu không về, hẳn là phải có người liên hệ với cậu mới đúng chứ.

Má Vương và lão Vu, vì sao không có ai tìm cậu cả?

Không đúng. Lão Vu? Vì sao ngay cả lão Vu cũng không tìm cậu? Theo lý mà nói cả ngày hôm nay cậu không gọi đến ông ta rồi, trong trường hợp bình thường ông ta nhất định sẽ gọi điện lại để hỏi thăm xem có chuyện gì không.

Đàn ông?

Người đã chết là đàn ông?

“Chúng tôi hi vọng cậu có thể cung cấp tên của một vài người mà cậu cho rằng họ có khả năng tử vong trong biệt thự, chúng tôi sẽ cho người đi xác minh.”

Phòng Hiền ngơ ngẩn nhìn cốc nước trong tay, sau đó bất chợt lên tiếng, “Lão Vu...”

Kương Ly Bạch bên cạnh nghiêng đầu sang hỏi, “Lão Vu làm sao?”

Phòng Hiền ngẩng đầu lên, đôi mắt đen sâu thẳm trợn trừng, “Đã một ngày rồi lão Vu không liên lạc với em... Hôm qua em quên không nói với ông ấy hôm nay em nghỉ học... nhưng mà ông ấy lại không gọi cho em... Ông ấy... ông ấy không đón được em... mà không gọi cho em để hỏi vì sao lại thế...”

...Cả phòng lặng phắc.

Trình Phong hỏi, “Lão Vu là ai?”

Kương Ly Bạch nhìn Phòng Hiền đang siết chặt cốc nước đến méo mó, “Tài xế của nhà họ Phòng.”

11. Chương 11

Càng làm càng thấy... không đáng sợ đến mức như mình nghĩ, bà con không dám đọc kinh dị cũng nên thử xem sao ~ *nhiệt tình dụ dỗ*

Người chết quả thực là tài xế nhà họ Phòng.

Mấy hôm trước Trình Phong đến nhà người ta lấy mẫu về xét nghiệm, chứng thực nội tạng vương vãi trong biệt thự là của Vu Hữu Thành.

Chiều đó tẻ lẽ xong xuôi, Trình Phong một mình chạy đến nhà họ Vu thông báo tin buồn. Vợ của lão Vu nghe tin chồng chết không nén nổi bi thương gào khóc vật vã, đứa con còn nhỏ ngồi bên cạnh thấy mẹ khóc cũng òa lên nức nở theo. Cả quá trình hỗn loạn lộn tùng phèo khiến Trình Phong không hỏi được nửa câu tử tế, không còn cách nào khác đành phải dẹp đường hồi phủ trước rồi tính tiếp.

Trình Phong vừa lái xe vừa cân nhắc vụ án lần này. Hung thủ cực kì tàn nhẫn, hơn nữa mãi đến giờ vẫn chưa tìm ra được động cơ gây án. Trừ thi thể kia ra căn bản không còn bất cứ bằng chứng nào. Căn biệt

thực nhà họ Phòng sạch sẽ đến không chút hơi người, ngoài con đường từ phòng khách đến phòng ngủ của Phòng Hiền có dấu vết sinh hoạt của cậu ta, những chỗ khác đều sạch tinh như không có người ở.

Trình Phong cau mày, vừa rút được điều thuốc ra chuẩn bị đưa lên miệng thì điện thoại đột nhiên kêu vang. Trùng hợp đang đèn đỏ lại đúng lúc người người đi làm tắc nghẽn cả đường, anh nghe máy:

“Alo?”

Đầu dây bên kia truyền tới tiếng Trịnh Liên Hạo, “Sếp ơi, chúng em tìm thấy một cái xác phụ nữ trong khu rừng phía sau nhà họ Phòng. Phỏng đoán ban đầu chính là Vương Hách Liên đang mất tích.”

Đôi mắt nửa híp lại của Trình Phong trợn to muốn lòi ra, “Thật sao? Thi thể bây giờ ở đâu rồi?”

“Em cho người đưa về rồi. Chừng ngày mai là có báo cáo pháp y thôi.”

Trình Phong gật đầu, “Được rồi, tối nay cậu giục bọn họ làm nhanh chóng lên, sớm có manh mối thì mới phá án được.”

Trịnh Liên Hạo bật cười, “Em biết em biết, em biết anh vội mà.”

“Tầm bốn mươi phút nữa anh về đến cục, cậu chờ anh đấy.”

“Rõ.”

Gác máy, Trình Phong nhìn đèn đỏ lấp lóe trước mắt, lẩm bẫm, “Hi vọng có thể tìm ra thêm vài manh mối...”

=====

Tiếng dương cầm êm ái vang lên — tan học.

Phòng Hiền cầm túi sách một mình ra ngoài từ cửa sau lớp học. Đi tới cổng hậu của trường, Khương Ly Bạch đã đứng đó rồi.

Thấy Khương Ly Bạch, biểu cảm căng thẳng của Phòng Hiền mới dịu đi đôi chút.

Khương Ly Bạch bước tới, vươn tay, “Đưa túi sách cho tôi.”

Phòng Hiền cúi đầu xuống, lắc lắc, “Không nặng.”

Khương Ly Bạch bật cười, “VẬY ĐƯỢC RỒI, TRƯỚC KHI VỀ NHÀ CÓ MUỐN ĐI DẠO Đâu ĐÓ KHÔNG?”

Phòng Hiền vẫn cúi đầu, “Không cần, em nhiều bài tập lắm.”

Trong khi nói chuyện hai người đã tới trước cửa xe. Khương Ly Bạch mở cửa cho Phòng Hiền ngồi xuống, “Haiiii, cũng không có cách nào, trẻ con bây giờ vất vả thật đấy. Đúng rồi, cơm tối em muốn ăn gì? Trên đường về chúng ta mua ít thức ăn luôn.” Nói đoạn tự mình đi sang ghế điều khiển, ngồi vào.

“Ừm... gì cũng được.”

Khương Ly Bạch khởi động xe, “VẬY LÀM SƯỜN RÁN, RAU CẢI XÀO VỚI CANH HẢI SẢN NHÉ.”

“Được ạ.”

Khương Ly Bạch liếc nhìn Phòng Hiền qua kính chiếu hậu, cười nói, “May mà em không kén ăn, nghe đâu trẻ con thời nay kén ăn kinh lắm.”

...

“Hơn nữa em cũng rất ngoan, chẳng giống mấy thằng nhóc ranh trên đường cả ngày chỉ biết nhuộm tóc, xỏ lỗ tai, yêu sớm gì cả.”

...

Khương Ly Bạch thấy Phòng Hiền chỉ bình thản nhìn ra ngoài cửa sổ, căn bản không có hứng thú đâu mà nghe anh lảm nhảm, liền không nói thêm gì nữa.

Buổi tối về nhà, Khương Ly Bạch bảo Phòng Hiền đi làm bài tập trước, anh thì vui mình trong bếp bắt đầu nấu cơm. Hai ngày trước vì nhiều việc xảy ra quá nên họ vẫn ăn cơm ngoài, hôm nay là ngày đầu tiên Khương Ly Bạch đích thân làm cơm cho cậu.

Phòng Hiền ngồi một mình trong phòng làm việc, nghe tiếng nôi niêu chén đĩa bên ngoài thì bất giác nhớ tới má Vương. Khi má Vương còn ở nhà, mỗi ngày đều cơm nước xong xuôi chờ cậu, thi thoảng có hôm trường cho nghỉ sớm, cậu về mà cơm chưa xong, má Vương cũng sẽ giục cậu đi làm bài trước, làm xong gọi cậu ăn là vừa.

Đáng tiếc... những ngày như thế rất cuộc không thể tìm lại được nữa.

Không thể trở về biệt thự, cũng không biết má Vương bây giờ đang ở đâu...

Nghĩ đến đây, Phòng Hiền rùng mình.

Không được suy nghĩ nữa, Phòng Hiền thẳm nhủ, sau đó cậu siết chặt bút, bắt buộc chính mình chăm chú nhìn vào sách bài tập.

Dưới sự tập trung tinh thần cao độ, chỉ hơn một tiếng sau Phòng Hiền đã giải quyết xong đồng bài tập. Vừa khéo đúng lúc đó Khương Ly Bạch nấu cơm xong, đứng ngoài cửa gọi, “Phòng Hiền, ăn cơm thôi.”

Phòng Hiền gấp gọn sách vở bỏ vào túi sách, đi ra khỏi phòng.

Khương Ly Bạch xắn cao tay áo, mặc tạp dề trắng, đang bày bát đĩa, Phòng Hiền thấy anh như vậy thì bật cười thành tiếng.

Khương Ly Bạch nhìn lại từ đầu đến chân mình, “Gì thế? Thật sự buồn cười đến mức ấy cơ à?”

Phòng Hiền lắc đầu, “Không, em chỉ thấy... thú vị thôi.” Tuy rằng đã biểu cảm đã trở lại bình thường, nhưng nét cười vẫn vương nơi khóe mắt.

Khương Ly Bạch vừa xoay người vừa bảo, “Cười lên đẹp hơn bao nhiêu, trẻ con nên cười nhiều vào.”

Khương Ly Bạch vừa nói xong, mặt Phòng Hiền đỏ lựng lên, đáng tiếc anh đã vào bếp mức canh nên không thể nhìn thấy.

Cơm nước xong tắm rửa xong, Phòng Hiền lau khô tóc, chạy vào phòng làm việc.

Trong phòng tuy vẫn xếp một đồng giá sách nhưng vị trí đồ đạc đã đổi khác. Thêm vào một chiếc giường đơn, bàn công tác của Khương Ly Bạch biến thành góc học tập của Phòng Hiền. Tuy rằng không gian không rộng rãi nhưng lại vô cùng thoải mái.

Vì Khương Ly Bạch đang đọc văn kiện trong phòng mình, Phòng Hiền không muốn quấy nhiễu anh nên động tác nào cũng làm rất nhẹ. Cậu đi tới cửa phòng làm việc, mở cửa, sờ soạn công tắc đèn trong bóng tối. Có lẽ là vì chưa quen vị trí công tắc, thành thử sờ mãi vẫn chưa ra.

Đang định bước vào trong, cậu đột nhiên ngửi thấy một thứ mùi như đã từng gặp qua đâu đó. Mùi hương kia phả vào trong bóng tối một cách bất ngờ khiến cậu vội lui một bước dài.

Là ảnh hưởng tâm lý sao?

Phòng Hiền đứng trước phòng mình, mắt lại nhìn sang phòng ngủ của Khương Ly Bạch chỉ khép hờ cánh cửa.

Nhất định là bị ám ảnh bởi chuyện lúc trước, gần đây tối nào cậu cũng gặp ác mộng đến ngủ không yên.

Không thể cứ như vậy được, nếu không vượt qua được chuyện đó, nhất định mình sẽ đem lại phiền toái cho người khác.

Phòng Hiền hít sâu một hơi, bước vào phòng.

Thế nhưng mùi hương kia còn đó, nó chân thực đến mức làm cho người ta không tài nào thờ nổi.

Tim Phòng Hiền đập như nổi trống, cậu áp sát vách tường, trong lòng mặc niệm: chỉ là ảo giác, chỉ là ảo giác, chỉ là ảo giác mà thôi...

Khó khăn lắm mới tìm thấy công tắc đèn.

“Tách” một tiếng, cả căn phòng bừng sáng.

Trên giường của Phòng Hiền không biết từ bao giờ lại có một cây nhang chưa cháy hết, nó được gài ở đó với góc độ vô cùng kì lạ, xem ra chẳng mấy chốc nữa là sém tới chần rồi.

Dưới giường còn rải một đồng tro tàn không biết là của thứ gì sót lại.

Phòng Hiền che kín miệng mình, thiếu chút nữa đã hét lên.

“Tách!”

Tàn nhang rơi xuống đất phát ra âm thanh rất mỏng, rất mỏng, nhưng mà Phòng Hiền nghe thấy. Mùi nhang trong phòng là thật, nén nhang kia hiển nhiên là có thật.

Phòng Hiền cuống cuống xoay người, vịn vách tường đứng dậy, lảo đảo lao ra khỏi phòng.

12. Chương 12

12242774_1649642371970298_1218102604_o

Phòng Hiền hoảng hốt ngồi trên giường Khương Ly Bạch. Khương Ly Bạch thông thả đi qua đi lại, “Không mất gì cả à?”

Phòng Hiền chỉ ngồi im, không nói một lời.

Khương Ly Bạch thấy biểu cảm của Phòng Hiền không ổn thì vội vàng ngồi xổm xuống trước mặt cậu, tay nắm lấy tay cậu: “Có thể là kẻ trộm cũng không chừng, em đừng nghĩ ngợi.”

Phòng Hiền nhìn Khương Ly Bạch ở ngay trước mắt, sắc mặt trắng bệch, giọng nói cũng run run: “Chẳng phải là không mất gì cả sao? Thực ra ngay từ lúc trước em đã cảm thấy... nhưng mà em vẫn cố nói với chính mình chuyện đó là không có khả năng, trên thế giới làm sao xảy ra chuyện như vậy được? Nhưng những chuyện kì quái cứ xảy ra hết lần này đến lần khác, em thật sự không chịu nổi nữa... Luật sư Khương, em phải làm sao bây giờ? Có phải ông ta không? Có phải ông ta muốn lôi em chết theo không?”

Khương Ly Bạch nghiêm túc nhìn thiếu niên trước mặt, “Em nói Phòng tiên sinh?”

Phòng Hiền gật đầu, “Em biết nhất định là ông ta...” Cậu bụm mặt cào tóc mình, cực kì kích động.

“Trước khi ông ta chết cứ nhìn em chằm chằm mà không nói gì cả, thế nhưng ánh mắt của ông ta như đang nói vì sao mày còn sống, vì sao mày còn sống khỏe mạnh mà tao lại sắp chết?”

Khương Ly Bạch siết chặt tay Phòng Hiền, trấn an, “Sao lại thế, ông ta là cha em mà.”

Phòng Hiền thốt nhiên đứng bật dậy, “Ông ta không phải cha em!” Lớn tiếng đến mức chính cậu cũng cảm thấy khó tin.

Khương Ly Bạch thoáng kinh ngạc nhìn Phòng Hiền ở đối diện, Phòng Hiền bấy giờ mới ý thức được mình phản ứng kì lạ đến mức nào, vội vàng lấp bấp giải thích: “Em... em xin lỗi... em không cố ý... em chỉ... em...”

Khương Ly Bạch đứng lên ôm thiếu niên đang nói năng lộn xộn vào lòng, “Không sao, ai cũng có lúc không khống chế được cảm xúc của mình thôi.”

Giọng nói dịu dàng đến không ngờ, dịu dàng như ma chú, khiến cho Phòng Hiền đang lo lắng bất an bỗng chốc an tĩnh.

“Ông ta lấy máu của em, ngay lần đầu gặp mặt.”

...

“Ông ta dùng dao cắt cổ tay em, lấy máu em bỏ vào một chiếc hộp...khi đó em mới năm tuổi. Em không biết ông ta muốn làm gì, nhưng ông ta kì quái lắm. Suốt mấy tháng cuối cùng ông ta luôn dùng ánh mắt đó nhìn em. Nhất định ông ta đã làm gì đó nên mới biến thành như vậy.”

Ánh mắt Khương Ly Bạch hơi động, một lát sau, anh mới vươn tay vuốt tóc thiếu niên trong lòng, “Không sao đâu, không sao đâu Phòng Hiền. Em đừng nghĩ ngợi nhiều. Những chuyện yêu ma quỷ quái này căn bản không có cơ sở khoa học.”

“Nhưng mà...” Phòng Hiền ngẩng đầu muốn nói gì đó, Khương Ly Bạch lại không cho.

Anh thản nhiên cười, “Không việc gì, tóm lại, đêm nay em sang đây ngủ cùng tôi là được.”

Phòng Hiền sửng sốt, có chút ngượng ngùng.

Khương Ly Bạch chỉ chỉ chiếc giường không quá rộng, “Không còn sớm nữa, ngủ đi, sáng mai em còn phải đi học đấy.”

Phòng Hiền bị Khương Ly Bạch nửa tha nửa kéo lên giường.

Đêm xuống.

Phòng Hiền không tài nào ngủ được. Khương Ly Bạch ở bên cạnh đã lặng yên nằm xuống, từ từ nhắm hai mắt lại, tiếng hít thở nhẹ nhàng đến khó mà nghe thấy. Phòng Hiền ngồi dậy nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ rọi vào qua bức rèm mỏng, sáng lạnh căm căm.

Gió thổi như ai khóc.

Phòng Hiền ôm chặt thân thể mình, thẳng thốt nhìn quanh tứ phía.

Cậu không dám ngủ.

Cho dù Khương Ly Bạch đang cùng cậu nằm trên một chiếc giường, cho dù hiện tại không có gì khác thường.

Nén nhang kia rốt cuộc là chuyện gì? Chuyện kì quái theo nhau mà đến sau cái chết của Phòng Nhất Hiếu khiến cho Phòng Hiền hoài nghi không biết có phải mình có vấn đề hay không. Cậu liếm liếm đôi môi khô khốc, quay đầu sang, nhìn Khương Ly Bạch đang nằm xoay lưng về phía mình, bất tri bất giác ngắm anh đến nhập thần.

Khuôn mặt của Khương Ly Bạch luôn dịu dàng như thế, để lòng người an nhiên.

Phòng Hiền bình tĩnh dùng ánh mắt khắc họa đường nét khuôn mặt Khương Ly Bạch, dưới ánh trăng trắng bạc sáng tỏ, cậu không nhận được muốn đưa tay vuốt ve khuôn mặt ấy đang xác nhận đối phương là chân thật.

Ma xui quỷ khiến, Phòng Hiền vươn tay, nhưng mà đầu ngón tay còn chưa chạm đến đối phương thì Khương Ly Bạch vốn đang nhắm mắt lại thình lình mở mắt ra, “Em làm gì vậy?”

“A!” Phòng Hiền bị giọng nói không có cảm xúc của Khương Ly Bạch dọa sợ, không khỏi kéo dãn cự ly ra một chút.

Khương Ly Bạch thấy vậy thì vội vàng bóp trán, nói, “Thật có lỗi, dọa em sợ phải không? Xin lỗi tôi hơi mất ngủ, rất dễ tỉnh.”

Phòng Hiền lắc đầu.

Khương Ly Bạch đã treo lên nụ cười ấm áp trong quá khứ, “Sao muộn thế này còn chưa ngủ?”

Có lẽ vì thức đêm, giọng nói của Phòng Hiền khản đặc, “Em không ngủ được.”

Khương Ly Bạch nhích người về phía Phòng Hiền, “Vì sao?”, nói đoạn, anh đã nắm lấy tay cậu.

Lạnh quá.

Phòng Hiền nhú mày, độ ấm trên tay Khương Ly Bạch khác hẳn với lần đầu tiếp xúc.

Người trước mặt cười bình thản, “Phòng Hiền, lại đây, dựa vào tôi.”

Phòng Hiền ngây ngẩn nhìn anh.

“Lại đây, không sao cả. Bất luận là ai gặp phải chuyện như vậy đều sẽ sợ hãi.” Nói rồi, anh ôm vai Phòng Hiền kéo về.

Phòng Hiền ngưng nghịu dựa vào lòng Khương Ly Bạch. Vóc dáng anh không cường tráng, lại khiến cho lòng người yên ổn. Đó là sự dịu dàng mà Phòng Hiền chưa từng cảm nhận được bao giờ.

Khương Ly Bạch nhẹ giọng nói bên tai Phòng Hiền, “Ngủ đi, Phòng Hiền, an tâm ngủ đi. Tôi ở đây.”

Cơn buồn ngủ dâng lên theo từng lời trấn an của Khương Ly Bạch, cậu thiếp đi lúc nào không rõ.

Nhưng mà sự tình không phát triển theo hướng tốt đẹp hơn. Tối ngày hôm sau, Phòng Hiền rửa mặt xong, lại phát hiện trên giường mình có một nén nhang cháy dở, dưới giường vương vãi tàn tro.

Phòng Hiền trừng mắt nhìn đồ vật trước mắt, sau đó xoay người nhìn Khương Ly Bạch phía sau mình.

Khương Ly Bạch cau mày, sắc mặt tuyệt không tốt, anh bước tới ném nén hương xuống đất đập tắt lụi đi, động tác cứng nhắc. Sau đó cả hai đứng khựng ở cửa phòng không nhúc nhích, không biết là vì khiếp sợ hay kinh hoàng.

Một lát sau, Khương Ly Bạch lên tiếng trước, giọng nói lại không tự nhiên như bình thường, “Phòng Hiền, chúng ta vẫn nên... về phòng ngủ trước đi.” Nói đoạn đưa tay kéo Phòng Hiền ra khỏi phòng làm việc.

Sầm một tiếng, cửa đóng.

Khương Ly Bạch tìm chiếc chìa khóa phòng làm việc không hay dùng, khóa chặt cánh cửa lại.

Cửa phòng đã khóa, Khương Ly Bạch đẩy thử thấy nó đã đóng im ỉm, bấy giờ mới thở ra, “Chắc là được rồi nhỉ.” Nói rồi thoáng nhìn Phòng Hiền.

Hai người trao đổi ánh mắt, sau đó ôm tâm trạng thấp thỏm về phòng ngủ.

Một đêm nơm nớp lo sợ cứ thế trôi qua.

13. Chương 13

7856510702_3432b11fce_b

Ngày thứ ba.

Vì chuyện hai ngày trước, Phòng Hiền bắt đầu sợ hãi màn đêm.

Khương Ly Bạch vốn không phải là người tin vào quỷ thần mà qua mấy ngày cũng bị giày vò đến tiêu tụy.

Chiều đến, Phòng Hiền vừa tan học thì Khương Ly Bạch đến đón cậu, hai người tùy tiện ăn vài thứ ở bên ngoài sau đó về nhà từ rất sớm.

Mùa thu trời mau tối, sắc trời trầm xuống chỉ trong chốc lát. Hai người tắm rửa rồi cùng ngồi trên sofa xem tivi. Khương Ly Bạch chăm chú nhìn màn hình, không có mảy may ý muốn đi ngủ. Phòng Hiền thấy anh không ngủ cũng không dám vào phòng ngủ một mình.

Khương Ly Bạch liếc nhìn Phòng Hiền bên cạnh, bồng bảo, “Dù sao mai là thứ bảy, đêm nay thức trắng cũng chẳng sao.” Nói rồi nở một nụ cười yếu ớt.

Phòng Hiền gật đầu, ôm lấy đầu gối mình, cuộn người trên sofa.

Khương Ly Bạch dịch người tới gần ôm lấy vai cậu: “Không sao đâu.”

Ba chữ anh nói ra tuy nhẹ như không khí, thế mà kiên định dị thường. Phòng Hiền gật đầu, lại không đáp lại nổi một chữ.

Hai người kiên trì xem hết tiết mục đêm khuya trên tivi, rốt cuộc không chống đỡ nổi cơn buồn ngủ chỉ chực ập tới. Khương Ly Bạch khép hờ mí mắt nhìn sang Phòng Hiền, “Bằng không... hay là cứ ngủ một giấc đi. Hôm nay chắc là không có gì đâu.”

Phòng Hiền gật đầu. Cậu quả thực mệt mỏi, đi học cả ngày sao có thể không mệt cho được? Dùng dằng mãi, cuối cùng họ vẫn vào phòng, bật đèn lên, hoảng hốt nhìn bốn phía chiếc giường, không thấy có gì cả. Bấy giờ cả hai mới trấn định bình tĩnh chui vào chăn rồi dần dần ngủ say.

Phòng Hiền đang ngủ như chết bất ngờ choàng tỉnh. Cậu nhìn đồng hồ dạ quang trên tường, mới có ba giờ sáng. Trong phòng ngột ngạt bức bối đến khó thở.

Phòng Hiền mơ màng trong nháy mắt, đầu óc còn chưa hoàn toàn tỉnh táo.

“Xì... xì xì...”

Âm thanh gì vậy?

Phòng Hiền nghiêng đầu nhìn bên mép giường phía để giày, có cái gì đó đang cháy. Trong đầu cậu nổ vang một tiếng, cả người giật nảy, lập tức bật dậy căng thẳng nhìn quanh giường họ. Quả nhiên thấy bên tai Khương Ly Bạch có một nén nhang đốt dở.

Phòng Hiền hét lên thất thanh.

Khương Ly Bạch bị tiếng hét đánh thức, đang muốn hỏi Phòng Hiền xem có chuyện gì xảy ra thì thấy nén nhang chưa tàn cắm giữa gối đầu của mình với ván giường. Anh biến sắc.

Hai người ngồi lặng trong bóng đêm như hóa đá, không dám động đậy. Cuối cùng vẫn là Phòng Hiền lên tiếng trước, “Làm... làm thế nào bây giờ?”

Về mặt Khương Ly Bạch vẫn như vừa tỉnh cơn mơ, tay ấn công tắc đèn đầu giường theo phản xạ.

Cả căn phòng lập tức sáng lên.

Cho dù Khương Ly Bạch không muốn nhìn cũng vẫn thấy thứ đang cháy dở bên chân Phòng Hiền. Đó là một tờ giấy, nhìn từ hình vẽ còn sót lại mà phán đoán thì hẳn là một tờ tiền giấy.

Phòng Hiền nhìn tờ tiền vàng mã kia, chỉ thấy cả người lạnh cóng.

Khương Ly Bạch vươn tay nắm tay Phòng Hiền, Phòng Hiền siết chặt tay anh. Nơi hai bàn tay nắm chặt tựa hồ truyền cho họ thêm sức mạnh.

Khương Ly Bạch đột nhiên nói, “Chúng ta đi khách sạn ngủ một đêm đi.”

Phòng Hiền gật đầu, “Vâng ạ.”

Hai người thay quần áo, ra khỏi nhà, lấy xe lái đi.

Gần nhà Khương Ly Bạch có rất nhiều nhà nghỉ và khách sạn, nếu thực sự không được thì tìm một nhà trọ bình dân sạch sẽ cũng không sao. Tình hình giao thông lúc rạng sáng rất tốt, thậm chí còn hơi tốt quá. Trên con đường lớn ban ngày nhộn nhịp đông vui giờ này không còn một bóng người, cửa hàng tổng hợp cách đó không xa dù đã đóng cửa nhưng vẫn chong đèn hòa cùng ánh điện cao áp hai bên đường, khiến cho cả con đường chìm trong quang cảnh đèn đuốc sáng trưng.

Dưới ánh đèn ấy, những chiếc lá ngô đồng Pháp ven đường loang màu vàng ố.

Khương Ly Bạch cầm tay lái, hai mắt nhìn thẳng vào con đường trước mặt.

Nhưng đường đi vốn hẳn không xa...

Phòng Hiền nhìn cây ngô đồng quen thuộc, mồ hôi lạnh ròn ròn trên cổ, “Chúng ta... hình như vẫn đang đi lại con đường vừa này?”

Hai người đi mãi nửa ngày, lại vẫn quanh quẩn trên con đường không có hơi người sống.

Giọng nói của Khương Ly Bạch cứng đờ, “Tôi biết.”

Lần đầu tiên nghe thấy giọng điệu cứng nhắc của đối phương, Phòng Hiền run lên kinh ngạc, thế nhưng tình huống trước mắt quá mức quỷ dị, nỗi kinh hoàng đã sớm cuộn cuộn dâng lên.

Ngã tư đường không một bóng người... chỉ có bọn họ còn sống.

Ý nghĩ ấy lại càng khiến cho nỗi sợ trào lên gấp bội.

Phòng Hiền không nhịn được bắt đầu nhìn quanh, “Chúng ta phải làm sao bây giờ? Có phải sẽ không ra được hay không?”

Khương Ly Bạch vẫn không nhúc nhích nhìn con đường vô biên vô hạn không thấy đầu cùng, “Không đâu, nhất định sẽ có cách thoát ra.”

Phòng Hiền cuống cuồng, sắc mặt đột biến, “Nhưng phía trước không có đường mà.”

Khương Ly Bạch cười khở, “Không có đâu mà không có.” Rõ ràng có, hơn nữa còn quá dài.

Hai người rơi vào yên lặng, không biết phải làm thế nào, không biết có còn hi vọng thoát ra khỏi đây hay không...

Phòng Hiền nắm chặt tay, bỗng nói, “Mấy hôm trước em bị lạc trong con hẻm sau trường học, cứ đi mãi đi mãi mà không tài nào ra được, đi kiểu gì cũng vẫn quanh quẩn trong cùng một con đường. Vốn em cứ nghĩ mình sẽ bị giam ở đó, nhưng mà anh xuất hiện, sau đó đầu đường lại xuất hiện ngay trước mặt em.”

Khương Ly Bạch bật cười khe khẽ, “Nghe cứ như tôi là ân nhân cứu mạng của em ấy nhỉ.”

“Anh đúng là ân nhân của em mà.” Phòng Hiền nói như chặt sắt chém đinh.

Khương Ly Bạch nhìn con đường phía trước, ánh mắt không khỏi dao động, “Có điều hiện tại ngay cả tôi cũng bị vây khốn ở nơi này, ai sẽ tới cứu chúng ta đây?”

14. Chương 14

Không khí giữa hai người rơi vào trầm mặc.

Khương Ly Bạch nhìn đồng hồ xăng trong xe, kim chỉ thị trượt dần. Phòng Hiền nhìn theo ánh mắt anh, “Hết xăng rồi có phải sẽ dừng lại được không?”

Khương Ly Bạch nói giọng khô khốc, “Vấn đề bây giờ không phải là có dừng lại được hay không, mà là dừng xe rồi chúng ta sẽ ở chỗ nào.”

Phòng Hiền chết sững tại trận. Tuy cửa sổ xe vẫn đóng nguyên, thế mà cậu lại lạnh người.

Khương Ly Bạch sắc mặt trắng bệch nhìn đằng trước không chuyển mắt, đoạn hung hăng mắng, “Chết tiệt! Nếu tôi không đề nghị ra ngoài thì tốt rồi.”

Phòng Hiền cúi đầu, mái tóc dài che đi đôi mắt, “Em xin lỗi...”

Khương Ly Bạch nghiêng đầu liếc nhìn Phòng Hiền, “Xin lỗi gì chứ, có phải lỗi của em đâu.”

“Nếu em không đến nhà anh ở thì anh cũng sẽ không bị liên lụy thế này.”

Khương Ly Bạch cố nở một nụ cười dịu nhẹ, “Nói cái gì ngốc thế.”

Phòng Hiền ngẩng đầu lên nhìn Khương Ly Bạch vốn muốn nói gì thêm, bất chợt, vẻ mặt cậu vụt biến, “Phía trước... phía trước kia... Luật sư Khương anh mau nhìn phía trước!”

Khương Ly Bạch xoay mạnh tay lái, có người ngã xuống lòng đường cách đó không xa.

Khương Ly Bạch đạp thắng theo bản năng mà chiếc xe lại không hề giảm tốc. Không còn cách nào khác, anh đành đánh lái quẹo thẳng vào chỗ không người cạnh cây ngô đồng, ai ngờ phanh không kịp, đường lại trơn, cả chiếc xe đâm sầm vào thân cây lớn.

Ầm một tiếng, toàn bộ cửa kính xe đều vỡ nát.

Một âm thanh bất ngờ xuyên thẳng vào tai Phòng Hiền.

“Khặc khặc... khặc khặc...”

Phòng Hiền bị chấn động choáng váng, cố gắng lắm mới mở được mắt ra,

“Khặc khặc...”

Là ai? Ai đang cười?

Túi khí an toàn đã mở ra nhưng cả người vẫn chịu chấn động cực lớn.

“Đến rồi sao?”

Ai đang nói chuyện? Giọng nói... kì lạ quá... cứ đều đều như bị cắt ra vậy...

Phòng Hiền gắng gượng hồi lâu, thật vất vả mới nhìn thấy một chút ánh sáng, khuôn mặt của Khương Ly Bạch choán đầy tầm mắt, máu chảy ròng ròng.

Phòng Hiền đẩy đẩy Khương Ly Bạch, “Luật sư Khương... Luật sư Khương...” nhưng anh chỉ lẳng lặng ngồi đó, không nhúc nhích.

Một bên mắt của Phòng Hiền bị máu nhuộm hồng không nhìn thấy bất cứ thứ gì, chỉ có thể dựa vào bên mắt còn lại miễn cưỡng định hình mọi vật. Cậu nhích sang gần mặt Khương Ly Bạch, đưa tay đặt dưới mũi anh...

Không... không còn hơi thở?

Phòng Hiền thảng thốt gọi lớn, “Luật sư Khương! Luật sư Khương, anh thế nào rồi? Anh không sao chứ?”

Nhưng gọi mãi gọi mãi vẫn không nhận được lời đáp của người kia. Nước mắt trào lên trong đôi mắt Phòng Hiền nghẹn ngào, cậu suýt nữa bật khóc.

Ngẫm nghĩ một hồi, Phòng Hiền không dám tin, vì thế muốn áp lên ngực Khương Ly Bạch nghe tiếng tim đập. Đáng tiếc có cái gì đó đè nặng người cậu, ngăn cậu làm như vậy. Hết cách, cậu chỉ đành kéo tay Khương Ly Bạch, nín thở bắt đầu thăm dò mạch đập nơi cổ tay anh.

Một giây... hai giây...

Hơi thở của Phòng Hiền dần dập dần, không làm sao tĩnh tâm cho nổi.

Ba giây... bốn giây... năm giây...

Có rồi!

Có mạch đập, tuy rằng yếu ớt mỏng manh, nhưng tốt xấu gì vẫn có.

Vừa rồi nhất định không phải là không còn hơi thở, chỉ là vì nó quá nhẹ nên cậu mới không cảm giác được mà thôi. Nghĩ như vậy, Phòng Hiền phẩn chấn hẳn lên. Cậu vội vàng hít hít mũi, kéo tay Khương Ly Bạch chuẩn bị ra khỏi xe.

Cánh cửa bên phía anh xem ra không còn hi vọng gì rồi.

Chiếc xe bị thân cây ép đến méo mó biến hình, Phòng Hiền xoay người lại, đột nhiên nhìn thấy ngoài cửa sổ xe rũ xuống một tấm vải trắng.

Cánh tay đang kéo Khương Ly Bạch mềm nhũn.

Vải trắng từ từ hạ thấp, một đôi tay trắng ớn thành linh đập vào mắt.

“Khắc khắc...”

Chủ nhân của đôi tay bật lên tiếng cười, chính là âm thanh ban nãy.

“Người tới rồi đó à.”

Phòng Hiền trợn trừng hai mắt, không thể tin những gì mình đang thấy là sự thực.

“Chờ người mãi.” Kể kia mở miệng, ngữ điệu cực kì quái dị.

Phòng Hiền trần trối nhìn thứ kia tới gần từng chút một... và từ từ trườn bàn tay tái xám lên cánh tay mình.

“Chờ người mãi... khắc khắc...”

Cảm giác lạnh ớn chạy dọc cánh tay, tóc gáy dựng lên rờn rợn.

Vì sao mình vẫn còn tỉnh, vì sao mình không thể ngắt lịm đi? Vì sao?!

Một tay Phòng Hiền còn đang kéo tay Khương Ly Bạch đang bất tỉnh, cậu hơi nghiêng đầu sang nhìn Khương Ly Bạch còn chìm trong hôn mê.

Luật sư Khương...

Phòng Hiền chợt run lên kinh hoàng.

Thứ kia kéo Phòng Hiền không được bèn nhìn sang cửa xe, sau đó vươn cánh tay kia làm động tác đẩy cửa, cánh cửa bật tung. Nhưng mà cậu có thể khẳng định mình không nhìn thấy nó chạm vào cửa xe. Làm sao có thể?!

Phòng Hiền nắc lên nức nở, vì sợ hãi, cũng vì tuyệt vọng. Mình sẽ ra sao? Sẽ bị kẻ này giết chết ư? Sẽ chịu chung số phận với lão Vu ư?

Người nọ lôi Phòng Hiền toàn thân cứng đờ xuống khỏi xe. Phòng Hiền ngẩng đầu lên muốn xem cái kẻ mặc toàn đồ trắng này trông như thế nào, song máu chảy vào mắt khiến cậu không thể nhìn rõ, chỉ mơ hồ thấy đối phương quay lưng lại phía mình dòm lom lom vào Khương Ly Bạch trên ghế lái, mái tóc dài xám bạc rối tung buông đến tận eo.

Người nọ dừng lại mấy giây, sau đó kéo cả Khương Ly Bạch ra ngoài.

“Khắc khắc.... Chờ người mãi...”

Phòng Hiền mở to mắt trái, tầm mắt mông lung mơ hồ. Con đường vốn dĩ sáng rực ánh đèn giờ khắc này đây bốn phía tối om.

Dưới đất còn rải rác bùn đất và đá vụn.

Khương Ly Bạch hôn mê và Phòng Hiền bị kẻ đó kéo lê trên mặt đất.

Sức lực lớn quá.

Bàn tay trắng như sáp ghì chặt tay Phòng Hiền, mà cậu tịnh không còn chút lực để tránh thoát. Đường như rất lâu sau, kẻ kia mới dừng lại.

“Phòng... Hiền... đến... rồi...”

Phòng Hiền nhắm chặt mắt giả vờ ngất xỉu, lại đột nhiên cảm thấy một luồng rét lạnh chưa từng có ập đến. Không, nói chính xác ra đó không phải là lạnh trên cơ thể, mà là lạnh thấm vào tận tâm hồn.

Là cái lạnh căm căm buốt giá của nỗi sợ hãi.

Không chỉ giá lạnh... còn tản mát mùi thối rữa ghê tởm buồn nôn,

“Chờ người mãi...”

Câu nói ấy vừa dứt, sức mạnh đang kìm chặt tay Phòng Hiền thoát cái cùm tiêu tan. Phòng Hiền nghe thấy tiếng ‘bịch’ khe vang lên, có lẽ là cậu và Khương Ly Bạch đều bị quăng xuống.

Mãi đến lúc đoán rằng người kia đã đi xa rồi, PHÒNG HIỀN mới dám mở mắt ra.

Cậu chậm rãi hé mắt trái, xung quanh tối om om, chỉ có ánh trắng bàng bạc lạnh lùng chiếu rọi. Con đường đầy đất đá, bóng cây rợp um tùm... Nơi này....hẳn là không còn ở gần nhà Khương Ly Bạch nữa.

“Khắc khắc... đến... rồi...”

Âm thanh kia bất ngờ bỏ tới, theo sau nó là một khuôn mặt đột ngột hiện ra trong tầm mắt Phòng Hiền.

Phòng Hiền nhìn nó, hai mắt mở lớn như muốn nứt ra.

Máu phủ mờ ánh mắt.

Chỉ có mắt trái đau đớn nhìn thấy... thứ... tạm thời có thể gọi là khuôn mặt kia... đang cười với cậu.

“Đến... rồi...”

15. Chương 15

Trình Phong ra khỏi phòng bệnh, Trịnh Liên Hạo vội chạy tới, “Sếp ơi, tìm được băng ghi hình rồi!”

Trình Phong gật đầu, biểu cảm nghiêm túc trước sau như một, “Thế nào?”

“Camera an ninh quay được vào lúc 3h40 phút sáng Khương Ly Bạch lái xe qua ngã tư đường An Tây rồi đi tiếp, chẳng biết thế nào lại đi tới con đường kia. Cái đường kia bình thường vắng vẻ không ai qua lại, cũng không có camera, cho nên...”

Trình Phong xoa tay, “Bên pháp y có tin tức gì không?”

“Nhân viên trực ban nói tối đó không thấy ai ra mà cũng không có ai vào...” Tới đây, trong giọng điệu của Trịnh Liên Hạo mang đầy vẻ sợ sệt, “Anh nói coi, đang yên đang lành sao cái xác kia lại chạy từ trung tâm thành phố ra tuốt tận ngoại ô vậy? Hơn nữa còn không có ai chuyển nó đi... cứ như là nó tự...”

Trình Phong ngắt ngang lời Trịnh Liên Hạo, trợn trắng mắt lườm cậu ta, “Nói bậy gì thế?!”

Trịnh Liên Hạo cau mày, “Có thấy ai ra vào gì đâu, mà cửa sổ của nhà chứa xác lại còn mở nữa... Thi thể kia như là tự nhảy ra khỏi cửa sổ vậy đó... bây giờ trong cục ai cũng bảo vụ này quái dị quá rồi đấy anh ơi.”

Trình Phong siết chặt nắm tay, “Cậu tán nhảm với họ ít thôi. Cái chính là vụ án kia may mà không tăng thêm người bị hại nào.”

Trịnh Liên Hạo thoáng nhìn phòng bệnh trước mắt, “Hai người trong kia không phải người bị hại sao?”

Trình Phong không nói không rằng, hồi lâu sau mới nhẹ giọng bảo, “Anh không biết.”

Trịnh Liên Hạo mím đôi môi khô khốc, không nói thêm gì nữa.

Trình Phong ngồi trên băng ghế trong hành lang bệnh viện, trong đầu bao nhiêu suy nghĩ rối như một mớ bòng bong.

Theo những gì người ở phân cục kể lại thì sáu giờ sáng hôm nay họ nhận được điện thoại báo nguy. Người đi làm buổi sớm thấy có chiếc xe đâm vào thân cây ven đường, trong xe không có người bị thương. Họ tìm khắp xung quanh không thấy nạn nhân đâu mà lại phát hiện ở một gò đất cách nơi xảy ra tai nạn không xa có hai người nằm đấy.

Không sai, chiếc xe đó chính là của Khương Ly Bạch, hai nạn nhân tai nạn giao thông nạn là Khương Ly Bạch và Phòng Hiền.

Không có nhân chứng, không có băng ghi hình, không hiểu vì sao hai người họ lại đột nhiên chạy tới ngoại thành xa xôi giữa đêm hôm khuya khoắt, cũng không biết lý do gì mà đâm vào gốc cây ven đường một cách khó hiểu như thế.

Lại thêm... thi thể bỗng dưng xuất hiện kia...

Một cái thi thể trên người chỉ đầy vãi trắng, đã giải phẫu xong, đường rạch chữ Y còn chưa khâu lại. Làm sao có thể di chuyển từ giữa thành phố ra ngoại ô? Làm sao lại nằm cùng một chỗ với hai người kia được?

Trình Phong nghĩ ngợi mãi, xem ra chỉ có thể chờ báo cáo giám định rồi nói sau vậy.

Khối thi thể nạn là má Vương.

Khi Trình Phong nói chuyện này với Phòng Hiền, Phòng Hiền chết sững.

“Thi thể của má Vương nằm cách gò đất hai người hôn mê không xa. Trên người cậu với luật sư Khương đều có dấu vết trầy da, tay phải của cậu và anh ta đều bị trật khớp, mà trong móng tay thi thể có sợi vải trên quần áo của cả hai người.” Nói tới đây, đầu lông mày của Trình Phong nhíu chặt lại. Anh làm cảnh sát hơn mười năm mà chưa từng thấy chuyện quái lạ thế này bao giờ. Những chứng cứ thu được biểu hiện rõ ràng, hai người này bị một cái xác kéo lê một quãng đường không ngắn.

Nhưng mà chuyện này có khả năng xảy ra sao?

Đương nhiên là tuyệt đối không thể!

Loại trừ khả năng kể trên thì chỉ còn lại hai tình huống. Thứ nhất chính là trong hai người đang nằm đây có một người... hoặc là cả hai cùng nhau trộm cái xác ra, sau đó tự biên tự diễn toàn bộ quá trình. Thứ hai là còn có người thứ ba tồn tại, mà người thứ ba này rất có thể là hung thủ sát hại Vu Hữu Thành và Vương Hách Liên.

Vụ án càng ngày càng phức tạp, việc cấp bách trước mắt là phải xác định xem hung thủ có phải là một trong hai người trước mắt này không.

Trình Phong nheo mắt đánh giá Khương Ly Bạch từ trên xuống dưới, hai người họ vừa mới tỉnh táo lại, chắc là chưa kịp đổi chiếu khẩu cung.

“Vì sao đã muộn như thế mà hai người còn ra ngoài?”

Vấn đề vừa hỏi ra, Phòng Hiền liền liếc sang Khương Ly Bạch bên cạnh. Cậu há miệng hớp khí hồi lâu, không biết phải trả lời như thế nào cho phải.

Khương Ly Bạch nâng tay lên ý bảo Phòng Hiền không cần nói gì cả, sau đó nghiêng đầu nhìn Trình Phong đang đứng ở lối đi giữa hai chiếc giường, “Nói ra có lẽ anh không tin, nhưng chỗ chúng tôi đang ở xảy ra vấn đề. Tối hôm qua chúng tôi phát hiện có người đột nhập vào nhà, vì cân nhắc đến an toàn bản thân nên mới quyết định ra ngoài ở một đêm.” Khương Ly Bạch bình tĩnh trần thuật.

Trình Phong bán tín bán nghi, “Làm sao hai người phát hiện ra có người đột nhập vào nhà? Bị trộm mất cái gì? Vì sao không báo cảnh sát?”

Khương Ly Bạch bật cười, “Vấn đề chính là nằm ở chỗ này. Trong nhà không mất gì cả cho nên không có cách nào chứng minh được. Trong phòng ngủ chỉ có một nén nhang đốt dở với tro tiền vàng mã thôi. Nếu cứ thế mà báo nguy thì chỉ làm phiền cảnh sát, ai lại vì một đồng tro trong nhà mà đi gọi cảnh sát chứ?”

Trình Phong nghe xong, hoài nghi trong lòng lại càng dấy lên mãnh liệt, “Xin lỗi Khương tiên sinh, bất luận lời anh nói là thật hay giả, chúng tôi tạm thời cũng không thể tin tưởng được. Nói vậy cũng là để anh hiểu, hai người từ nay nhất định phải sinh hoạt dưới sự bảo vệ của chúng tôi một thời gian. Hơn nữa tôi hi vọng cả hai có thể cung cấp mẫu ADN để làm giám định.”

Nét cười trên mặt Khương Ly Bạch vẫn không hề thay đổi, anh thản nhiên nói, “Chẳng lẽ đội trưởng Trình coi chúng tôi là kẻ tình nghi hay sao? Một khi không có chứng cứ xác thực, tôi và Phòng Hiền từ chối cung cấp bất cứ kiểu mẫu gen nào. Bản thân chúng tôi là người bị hại mà còn bị bắt tội thế này, mấy người đứng là cảnh sát nhân dân gương mẫu.”

Lời này vừa nói xong, Trình Phong đã sầm mặt, “Khương tiên sinh, tôi biết anh là luật sư, lấy pháp luật ra nói chúng tôi nói không lại với anh. Nhưng hiện tại chúng tôi có thể xác định thi thể được phát hiện ở gần hai người, hơn nữa không có gì đảm bảo thi thể chưa từng nằm trong cốp xe của anh. Tất cả đều phải có chứng cứ mới chứng thực được.”

Khương Ly Bạch cười bình thản, “Đương nhiên rồi, chứng cứ mới là quan trọng nhất.”

Vốn dĩ cuộc nói chuyện đến đây là chấm dứt, không ngờ Phòng Hiền trầm mặc hồi lâu bỗng nhiên lên tiếng, “Luật sư Khương, chúng ta cho bọn họ mẫu ADN đi.”

Sắc mặt Khương Ly Bạch cứng đờ, “Phòng Hiền, em không hiểu, làm như vậy chẳng khác nào thừa nhận chúng ta có hiềm nghi.”

Phòng Hiền cúi đầu, ngữ điệu bình tĩnh không chút phập phồng, “Nhưng mà chúng ta bây giờ quả thực có hiềm nghi. Nếu như kiểm tra xong có thể loại bỏ hiềm nghi của chúng ta thì đối tượng điều tra của cảnh sát cũng ít đi một chút, chẳng phải sẽ giúp họ phá án nhanh hơn sao? Đỡ phải để họ tốn thời gian với chúng ta nữa.”

Trình Phong gật đầu, “Phòng Hiền nói đúng lắm. Luật sư Khương, giờ không phải là lúc quan tâm đến thể diện, hi vọng anh có thể hợp tác với chúng tôi.”

Khương Ly Bạch nhìn Phòng Hiền lại nhìn Trình Phong, cuối cùng nói, “Thôi được rồi.”

16. Chương 16

Phòng Hiền và Khương Ly Bạch ở lại bệnh viện Lưu Viễn theo dõi một ngày rồi trở về nhà.

Xe hồng, hai người bắt taxi trên đường về chung cư của Khương Ly Bạch. Suốt đường đi Phòng Hiền đều không nói lời nào, mỗi người ôm một tâm trạng khác nhau, là kinh hoàng, là sợ hãi hay là gì khác, không thể nào hiểu hết.

Hai người đi tới dưới nhà, Phòng Hiền ngược mắt nhìn ánh trăng trắng nhợt treo giữa không trung, đột nhiên lên tiếng, “Cho tới bây giờ em luôn rất sợ ánh trăng.”

Khương Ly Bạch quay sang nhìn Phòng Hiền đang bọc trong áo khoác, “Tại sao?”

“Em nhớ chuyện từ rất sớm, hình ảnh khắc sâu nhất trong kí ức là mẹ đi em sau người cấy lúa ban đêm. Nhà người khác đều có đàn ông giúp đỡ nhưng nhà em thì không. Ban ngày mẹ làm công trong nhà máy, tối còn phải làm ruộng. Về sau mẹ mất, em bị bọn buôn người bán cho Phòng Nhất Hiếu. Tuy rằng Phòng Nhất Hiếu đối xử với em không tồi nhưng căn bản không hề có tình cảm gì cả. Từ quá khứ đến hiện tại, cái gì em nên sợ vẫn sợ, cái gì em nên nhớ vẫn nhớ, vốn chẳng có gì thay đổi.”

Phòng Hiền nói đến đây lại đột nhiên nở nụ cười, nụ cười kia chỉ lướt qua trong giây lát mà dị thường xinh đẹp.

Khương Ly Bạch không khỏi sửng sốt, “Phòng Hiền?”

Phòng Hiền quay lại, “Vâng?”

“Dù thế nào vẫn còn có tôi ở đây.” Giọng nói của Khương Ly Bạch vẫn ôn hòa như trước, dấu không có nụ cười thường ngày.

Phòng Hiền cười đáp, “Đúng vậy, còn có anh.”

Hai người cùng nhau vào nhà. Thang máy vẫn là thang máy hẹp vánh vánh nọ. Phòng Hiền không nhúc nhích nhìn cửa thang máy đóng lại, Khương Ly Bạch chú ý thấy.

Ra khỏi thang máy, họ tới trước cửa nhà, Khương Ly Bạch nói với Phòng Hiền đằng sau, “Tôi đi mở cửa, em đứng sau tôi là được.”

Phòng Hiền thoáng nhìn Khương Ly Bạch, sau đó lập tức yên lặng lùi ra sau lưng anh. Lúc này đây mỗi phút mỗi giây đều là giây vò, tất cả mọi thứ đều trở thành ngọn nguồn sợ hãi.

Khương Ly Bạch cầm chìa khóa, nhẹ xoay, đẩy cửa ra.

“Xoạch” một tiếng.

Cả người Khương Ly Bạch bắt giác cứng đờ, Phòng Hiền đứng phía sau kéo tay anh cũng dừng khựng lại. Khương Ly Bạch nhìn vào trong, dưới ánh trăng trắng toát, cả căn phòng trống trải nhưng sạch sẽ.

Phòng Hiền gật đầu, không nói gì.

Khương Ly Bạch ấn công tắc đèn trên tường, đèn cửa sáng lên chiếu rọi căn nhà vốn thảng chút tối tăm đáng sợ.

Hai người cởi giày vào nhà, trong không khí vẫn đầy hơi ẩm.

Khương Ly Bạch và Phòng Hiền một trước một sau kéo nhau rảo một vòng từ toilet đến nhà bếp, phòng khách, phòng làm việc, đi tới đâu bật đèn tới đó. Cuối cùng bọn họ đến trước cửa gian phòng ngủ kia, nhẹ tay đẩy cánh cửa không đóng chặt.

Cửa bị đẩy ra trong im lặng, gian phòng tựa hồ còn lưu lại thứ mùi từ hai ngày trước.

Khương Ly Bạch bật đèn treo, sau một tiếng “tách”, cả phòng được bao trùm trong ánh sáng da cam nhu hòa.

Khương Ly Bạch nhìn sàn gỗ hoàn hảo sạch tinh như lúc ban đầu, đoạn chậm rãi quay lại nhìn Phòng Hiền.

Phòng Hiền cũng nhìn khoảng sân nhà kia, khuôn mặt vốn hơi tái lại càng thêm trắng bệch.

“Quả thực là...”

Khương Ly Bạch đột nhiên quát cậu ngừng lời, “Đừng nói!”

Anh lê dép đi nhanh vào trong, “Phòng Hiền, em xem, không có gì xảy ra cả.”

Phòng Hiền hồ nghi nhìn người đàn ông trước mặt.

Khương Ly Bạch đứng giữa phòng, “Quên tất cả những chuyện đó đi.”

Ánh mắt Phòng Hiền càng đờng đầy khó hiểu, thậm chí hòa lẫn chút gì như không thể tin tưởng.

Khương Ly Bạch nhìn xung quanh, sau đó tới bên Phòng Hiền ôm lấy cậu, “Đừng sợ, Phòng Hiền, đừng sợ, có tôi ở đây mà.”

Phòng Hiền ngẩn ngơ, dường như hiểu, lại dường như không hiểu.

Cậu chỉ có thể ngắc ngư đáp một tiếng, “Vâng.”

17. Chương 17

Sáng sớm ngày hôm sau, Khương Ly Bạch đưa Phòng Hiền đi học rồi đến văn phòng luật sư làm việc như bình thường.

Phòng Hiền trở lại trường học, thầy giáo không hỏi cậu vì sao tự nhiên lại nghỉ học hai ngày, cậu hòa nhập vào lớp học một lần nữa như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Chớp mắt đã qua một ngày.

Phòng Hiền ra cổng chính của trường như mọi ngày, từ sau lần gặp quỷ dựng tường kia cậu không dám bén mảng đến cổng sau nữa.

Bạn học đi qua bên người cậu, hoặc giả vờ không trông thấy, hoặc cẩn thận nhìn cậu vài lần. Tuy vẫn nói đã qua nhiều năm sớm thành thói quen, nhưng bị người ta soi mói như vậy Phòng Hiền vẫn sẽ cảm thấy khó chịu.

Chung quy cậu chỉ là một đứa trẻ, vẫn sẽ suy nghĩ mãi vì sao, vì sao mình không được hoan nghênh, vì sao vĩnh viễn không thể hòa mình cùng bạn đồng trang lứa. Nghi ngại một hồi đã đi tới cổng trường. Xung quanh người đến người đi, Phòng Hiền dựa vào cổng phụ mà đứng, tự tách mình ra khỏi đám đông.

Nhắn tin cho Khương Ly Bạch nói mình đã đến cổng, đối phương nhắn lại, “Tôi cũng sắp.”

Cậu đã quen với việc được Khương Ly Bạch chiếu cố mất rồi.

Phòng Hiền đột nhiên phát hiện ra điều đó. Đối với một luật sư phụ trách quản lý tài sản mà nói, Khương Ly Bạch thực sự là vô cùng vô cùng tốt. Anh không có khí chất con buôn khiến cho người ta e sợ, đối nhân xử thế đều rất mực ôn hòa, quan trọng là trong ánh mắt anh, Phòng Hiền không nhìn ra mấy may khát vọng với tiền tài phú quý. Ở bên cạnh Phòng Nhất Hiếu nhiều năm, con mắt đánh giá của Phòng Hiền dễ dàng phân biệt được người tốt đẹp, xấu xa, tham lam, giao hoạt, trong nhận thức của Phòng Hiền hiện tại, Khương Ly Bạch thuộc về phần nhỏ tốt đẹp kia.

Suy nghĩ đang thả trôi, điện thoại đã vang lên, Khương Ly Bạch gọi tới.

Phòng Hiền nghe máy, “Alo?”

“Tôi sắp đến cổng trường em rồi. Em ra đường lớn đi.”

“Vâng, được.” Phòng Hiền cầm điện thoại, gia nhập hàng ngũ học sinh tan học về nhà. Người đi bên cạnh trùng hợp là bạn cùng lớp cậu.

Mấy cô nàng không nhịn được liếc sang nhìn cậu.

“Cậu xem, hôm nay nó không gọi người đến đón kia.”

“Chẳng lẽ trong nhà có chuyện? Hai ngày nay không thấy nó đến.”

“Không lẽ ông già nó phá sản, hết xe đưa đón rồi sao?”

Phòng Hiền nghiêng đầu quét mắt nhìn hai nữ sinh kia.

Nếu bọn họ biết Phòng Nhất Hiếu đã chết có lẽ sẽ bàn tán rôm rả hơn nhiều nhỉ? Hoặc là gần đây cậu bị cuốn vào vụ án giết người, chuyện gì cũng có thể trở thành đề tài cho bọn họ buôn chuyện rất lâu.

Thế nhưng vì cái gì? Tại sao lại phải làm nhiều việc nhàm chán như vậy?

Cậu căn bản không lựa chọn những chuyện đó, không chọn Phòng Nhất Hiếu làm cha nuôi, không chọn ở trong căn nhà ấy, người ta đã sắp lựa chọn thay cho cậu, cậu chỉ làm theo ý muốn của họ thôi mà.

“Nhìn thấy nó tớ đã thấy ghê tởm...”

“Ồ, chẳng biết hình dung kiểu gì, trông rõ là u ám. Cậu xem, da nó còn trắng hơn con gái, nhìn tởm kinh lên được.”

Phòng Hiền bắt giác nâng tay lên. Đúng vậy, Phòng Nhất Hiếu không cho cậu ra ngoài nhiều, cũng cấm cậu tham gia bất cứ hoạt động nào của trường học, kể cả tiết thể dục. Cho nên cậu căn bản không phơi nắng, vóc dáng cũng thấp bé hơn bạn cùng lứa một chút.

Phòng Hiền trộm nhìn bạn học không biết tên trước mặt.

Đó là một thằng nhóc bình thường có làn da màu đồng cổ, tóc cắt ngắn gọn gàng, lưng đeo ba lô, đang nói nói cười cười với người bên cạnh.

Tại sao mình không thể trở thành như vậy chứ?

Nghĩ thế, đôi mày không khỏi cau chặt lại.

“Phòng Hiền.”

Tiếng nói của Khương Ly Bạch ngắt ngang dòng suy nghĩ của Phòng Hiền. Cậu ngẩng đầu lên, đi nhanh về phía chiếc taxi đang đậu.

Khương Ly Bạch cầm túi sách của Phòng Hiền, thấy sắc mặt cậu không tốt lắm thì cười hỏi, “Sao thế, xảy ra chuyện gì không vui à?”

Phòng Hiền liếc nhìn hai nữ sinh ngoài cửa sổ, thản nhiên đáp, “Không có gì.”

Dọc đường đi, Phòng Hiền chỉ chăm chú nhìn ra cửa sổ, không nói không rằng.

Lúc hai người về đến nhà, Phòng Hiền vừa lúc ngó lên đồng hồ, là 5h47.

Khương Ly Bạch vào cửa thay dép lê, sau đó cả hai cùng nhau bước vào nhà.

Để túi sách lên sofa, Khương Ly Bạch vỗ vỗ phần ghế trống bên cạnh, gọi Phòng Hiền lại, “Qua đây nào, tôi có lời muốn nói với em.”

Phòng Hiền đi qua, ngồi xuống.

Khương Ly Bạch lấy một thứ từ trong túi Âu phục đưa cho Phòng Hiền.

Phòng Hiền nhìn Khương Ly Bạch cầm một chiếc khăn tay kẻ caro bọc vật gì đó thì không khỏi lộ ra ánh mắt nghi hoặc.

Khương Ly Bạch tươi cười, “Cầm đi.”

Cậu chỉ có thể nhận lấy, sau đó mở nó ra trước sự thúc giục của anh.

Thứ được bọc trong chiếc khăn là một cái túi vải nhỏ màu trắng, miệng túi buộc bằng dây lụa đen, trên thân túi không có bất cứ hoa văn gì.

“Cái gì đây ạ?” Phòng Hiền cầm cái túi, nhìn ngẩn.

Khương Ly Bạch cười nói, “Tôi lên chùa cầu một lá bùa. Nghe nói nó linh nghiệm lắm, có thể trừ tà áp quỷ.”

Nghe thấy chữ “Quỷ”, sắc mặt Phòng Hiền cứng đờ.

Khương Ly Bạch dịu dàng ôm vai cậu, “Nếu em tin tưởng thì phải tin cho trót. Có quỷ ắt có thần, đương nhiên có thể áp chế nó.”

Phòng Hiền nhìn túi nhỏ trong tay, một lúc lâu sau mới nói, “Em hiểu rồi.”

18. Chương 18

12208341_1648443398756862_7377497720359486203_n

Sáng sớm hôm sau, Phòng Hiền ngủ đến lúc tự nhiên tỉnh dậy.

Ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ rúc xuống căn phòng, Khương Ly Bạch bên cạnh cũng đã thức giấc, cười nói với cậu, “Dậy thôi, sửa soạn một chút, tôi đưa em đến trường.”

Phòng Hiền gật đầu, đi vào toilet.

Hình như có gì đó khang khác.

Phòng Hiền vừa đánh răng vừa nhìn chính mình trong gương, khuôn mặt vẫn tái như trước, chỉ là thiếu đi một phần bệnh trạng. Súc miệng xong, cậu cầm khăn mặt, vươn tay vịn vòi nước.

Dòng nước ấm áp len lõi qua kẽ tay, Phòng Hiền vốc nước lên mặt.

Thật sự là thoải mái hơn không ít.

Bất giác chạm vào sợi dây mảnh bông trước ngực, Phòng Hiền đột nhiên thấy buồn cười.

Chẳng lẽ cái bùa này có tác dụng thật sao?

Hai người ra ngoài ăn điểm tâm, sau đó lên đường.

Khương Ly Bạch ở một bên nhắc nhở như thường lệ, “Bài tập mang hết đi chưa? Cơm trưa nhớ phải ăn nhiều một chút. Di động phải mở máy, lúc sắp tan thì gọi cho tôi, nhớ chưa?”

Phòng Hiền gật đầu.

Ánh nắng xuyên qua cửa kính xe rơi xuống trên người, ấm áp ấm áp.

Phòng Hiền nghiêng đầu nhìn Khương Ly Bạch ngồi cạnh, “Luật sư Khương?”

Khương Ly Bạch quay sang nhìn Phòng Hiền, nở nụ cười, “Sao thế?”

“Anh từng nói mọi thứ rồi sẽ ổn thôi.”

Khương Ly Bạch gật đầu, “Nhất định thế.” Sau đó anh hướng mắt ra con đường nhộn nhịp bên ngoài, nụ cười vẫn thường trực trên môi, “Chỉ cần em nghĩ rằng sẽ ổn, thì nhất định mọi thứ sẽ ổn mà.”

Phòng Hiền nhìn Khương Ly Bạch, nháy mắt bỗng mơ màng.

Cuối cùng, đối phương đột nhiên quay đầu lại, thúc giục, “Nhanh lên đi thôi, đừng vào muộn.”

Phòng Hiền bừng tỉnh, gật đầu, lấy túi sách bước ra.

Khương Ly Bạch ngồi nhìn theo Phòng Hiền bước đi, mãi đến lúc không còn thấy bóng cậu mới lái xe rời đi.

Phòng Hiền đeo túi sách vào lớp học. Không khí trong phòng có chút kì quái, cái lớp vốn dĩ sáng nào cũng cãi nhau ầm to hôm nay lại im lặng một cách khác thường.

Phòng Hiền đến chỗ của mình ngồi xuống, lấy túi ra như ngày thường. Người đằng sau nói gì đó, cậu lười nghe, cũng không muốn nghe.

Giữa trưa cơm nước xong, chủ nhiệm lớp muốn mở cuộc họp lớp. Phòng Hiền cúi đầu ngồi trên ghế chẳng nghe được bao nhiêu, trong đầu trống rỗng.

“Cho nên vì chuyện này, hai bạn ấy còn đang nằm trong bệnh viện. Hi vọng mỗi bạn có thể nộp thêm mười đồng tiền quỹ lớp để lớp trưởng mua vài thứ đi thăm họ. Mọi người có đồng ý không?”

Trong lớp lác đác mấy tiếng đồng ý vang lên, sau đó lớp phó sinh hoạt đi thu phí.

Phòng Hiền ngẩng đầu lên, đối phương liếc mắt, “Đưa tiền đây.”

Phòng Hiền rút mười đồng trong ví đưa cho cậu ta.

“Tai tinh.”

Lớp phó cầm tiền đi, chỉ để lại một câu đầy khó hiểu.

Phòng Hiền nhìn xuống tay mình, trong đầu quay cuồng không hiểu và phẫn nộ.

Chiều đến, Khương Ly Bạch gọi điện cho Phòng Hiền nói hôm nay có việc bất ngờ, bảo cậu tự gọi xe về trước. Phòng Hiền đồng ý xong một mình đi ra đường lớn. Có lẽ những việc trong quá khứ để lại bóng ma tâm lý, cậu không dám đi tới nơi vắng người, cũng không dám ngồi một mình trong nhà, cho nên lúc này liền chuẩn bị loanh quanh ở khu phố buôn bán náo nhiệt một lát, đợi đến khi Khương Ly Bạch sắp về đến nơi mới bắt xe trở lại.

Phòng Hiền theo dòng người rảo bước trên ngã tư, đi không mục đích.

Trên quảng trường gần đó đang phát một bài ca được yêu thích đương thời, trên mặt mỗi người đều mang vẻ ái muội mờ ám.

Trời tối hơi lạnh lạnh.

Phòng Hiền đi không nhanh lắm, bên cạnh từng đám người lướt qua.

Một đôi tay bất ngờ thò ra trước mặt cậu.

“Phòng Hiền.”

Phòng Hiền bị tiếng quát thình lình vang lên dọa sợ, vội lui về phía sau vài bước.

Một khuôn mặt không tính là xa lạ xuất hiện.

Phòng Hiền hồ nghi, “Có chuyện gì vậy?”

Đối phương nhìn quanh bốn phía, “Hôm nay luật sư Khương không ở đây sao?”

Phòng Hiền quan sát sắc mặt Trình Phong, “Chuyện đó thì liên quan gì?”

Trình Phong cười cười, “Không có gì, chỉ là hơi ngạc nhiên vì anh ta không ở bên cạnh cậu thôi.” Khi anh ta nói chuyện, vẫn cứ nhìn khắp xung quanh.

Phòng Hiền phát hiện ra điểm bất thường rất nhỏ ấy, “Làm sao vậy?”

Trình Phong chưa trả lời mà đột nhiên túm tay cậu lôi tuột vào một con hẻm nhỏ. Chuyện mới xảy ra căn bản không đơn giản như thế.

Phòng Hiền kêu to, “Đội trưởng Trình, anh muốn làm gì?” Tiếng tri hô đủ để người đi trên đường phải chú ý nhìn theo.

Trình Phong áp sát, làm tư thế dừng lên tiếng, “Suýt... Tôi có chuyện rất quan trọng muốn nói với cậu. Cậu đừng sợ, tôi là cảnh sát, tôi sẽ không làm cậu bị thương.”

Vốn dĩ cậu chỉ hoài nghi, Trình Phong nói ra câu này càng khiến cho người ta kinh hoảng. Phòng Hiền bắt đầu giãy dụa kịch liệt, “Anh làm cái gì đấy?! Mau buông tôi ra!”

Trình Phong bịt miệng Phòng Hiền, “Đừng kêu đừng kêu, tôi chỉ có vài chuyện muốn hỏi cậu thôi. Việc liên quan đến mạng người, cậu có thể nghe tôi nói vài phút được không!”

Hai chữ “mạng người” thốt ra, Phòng Hiền đang giãy dựa lập tức im lặng. Thấy cậu không chống cự nữa, Trình Phong cũng buông tay đang che miệng cậu xuống. Hai người đứng trong con hẻm gần đường dành cho người đi bộ, có tiếng nhạc loáng thoáng xa xa.

Trình Phong nhìn ra phía sau Phòng Hiền, bấy giờ cậu mới phát hiện người đàn ông đầy hăng hái nọ lúc này đây đầy mỗi mọt bất kham.

Có chuyện gì xảy ra vậy?

Trình Phong đi vài bước về phía trước, lần này Phòng Hiền không lùi nữa.

“Phòng Hiền, có nhớ viên cảnh sát trẻ lấy lời khai của cậu hôm đầu tiên không?”

Phòng Hiền gật đầu, cậu nhớ anh cảnh sát độc mồm đáng ghét kia.

Trình Phong hít sâu một hơi, “Cậu ấy chết rồi.”

19. Chương 19

Trong mắt Phòng Hiền lóe lên một tia kinh ngạc.

“Khi thi thể được người khác phát hiện, cả người đã bị khoét sạch.”

“A!” Phòng Hiền vẫn trầm mặc không nhin được bật lên một tiếng.

Anh ta nói bị khoét sạch... bị khoét sạch...

Trình Phong theo dõi sắc mặt Phòng Hiền, đoạn nói, “Có thấy tương tự một cách quái gở không?”

Phòng Hiền còn đang luẩn quẩn với câu nói kia.

Khoét sạch...

Trình Phong vội vàng tranh thủ thời gian, “Không thấy nội tạng đâu cả, cả người lại nguyên vẹn không tổn thương gì. Tôi đã nhìn qua thi thể, cả người trắng như tờ giấy vậy. Đôi mắt kia trợn to nhìn tôi chăm chăm... giống như... giống như...”

“Đừng nói nữa!”

Miêu tả như vậy khiến người ta nhin không được mà liên tưởng...

Trình Phong vẫn không buông tha, “Phòng Hiền, cái chết của cậu ấy nhất định có quan hệ với hai người má Vương.”

Phòng Hiền lui về phía sau một bước, “Làm sao có thể?”

Làm sao có thể? Làm sao có thể cứ như vậy mà chết được?

Chẳng lẽ, chẳng lẽ là...

Không, không, không có khả năng.

“Phòng Hiền!” Giọng nói của Trình Phong lập tức xuyên thấu ý tưởng đáng sợ của Phòng Hiền.

“Phòng Hiền! Cậu nhất định phải biết, trừ hai người má Vương ra còn có thêm người chết!”

“Tôi không biết!” Phòng Hiền siết chặt quai túi sách.

Trình Phong vội vòng đến trước mặt Phòng Hiền, một tay ghì chặt tay cậu, “Phòng Hiền, tôi xin cậu giúp tôi điều tra vụ án này được không? Bây giờ đủ loại dấu hiệu đều cho thấy người bị hại đều có quan hệ hoặc ít hoặc nhiều với cậu. Cậu phải phối hợp với tôi. Còn có báo cáo ADN lần trước nữa, mẫu gen của cậu và luật sư Khương đều bị phá hỏng. Cậu có biết điều đó căn bản là không thể không? Trên đời không thể có nhiều chuyện trùng hợp như vậy. Đằng sau trùng hợp chắc chắn là chân tướng, chỉ cần cậu đồng ý phối hợp với tôi, chúng ta có thể điều tra ra...”

“Đội trưởng Trình, anh đang làm gì đấy?” Một giọng nam lạnh nhạt đột ngột xen ngang cuộc đối thoại.

Phòng Hiền quay lại, thấy Khương Ly Bạch đứng ngay đằng sau.

“Luật sư Khương?”

Khương Ly Bạch cúi đầu mỉm cười nhìn Phòng Hiền, một tay nắm lấy bàn tay đang bị Trình Phong kìm giữ. Trình Phong buộc phải buông cổ tay cậu ra.

Dưới ngọn đèn tối mờ, Phòng Hiền sắc mặt trắng bệch nhìn Khương Ly Bạch tươi cười.

Khương Ly Bạch tiến lên vài bước, tiếng nói không lớn lại mang theo áp lực ngàn cân, “Đội trưởng Trình, có việc phải làm à?”

Trình Phong thấy Khương Ly Bạch thì không tự chủ được lùi một bước, “Tình cờ gặp Phòng Hiền trên đường nên tán gẫu chút thôi.”

Khương Ly Bạch cười nói, “Thế ư? Thật không?” Sau đó lấy trong túi ra một tập gì đó ném cho Trình Phong, “Theo tôi được biết, vụ án của má Vương và lão Vu đã bị đình chỉ tạm thời vì chứng cứ không đủ, không tìm ra nghi phạm. Như vậy...đội trưởng Trình, anh ở đây chặn đường Phòng Hiền vừa tan học rất cuộc có ý đồ gì? Mà mấy hôm nay, tại sao ngày nào anh cũng ‘tình cờ đi ngang qua đây’ vậy?”

Trình Phong xem ảnh chụp trong tay, tức thì đứng như trời trồng.

Người trong ảnh anh ta quen đến không thể quen hơn. Mỗi buổi sáng anh đều cải trang đơn giản rồi đến cổng trường Phòng Hiền quan sát nhất cử nhất động của cậu. Ban đầu chỉ là muốn biết thằng nhóc này có phải mục tiêu không, thế nhưng dần dà điều tra càng nhiều, càng phát hiện nhiều dấu vết để lại, anh ta mới phát hiện ngay từ ban đầu mình đã điều tra sai hướng rồi.”

Kỳ thực ngay từ ban đầu phải nhận ra mới đúng, không thể có nhiều sự việc trùng hợp như thế phát sinh, mục tiêu chân chính... mục tiêu chân chính hẳn phải là...

“Đội trưởng Trình!”

Trình Phong cắn răng, gió lùa hun hút trong con hẻm hẹp, lạnh lẽo đến thấu xương.

Hai chân đột nhiên không nghe lời đại não.

Trình Phong lập tức xoay người chạy nhanh như bị ai đuổi, chỉ để lại Phòng Hiền nhìn theo bóng lưng hoảng loạn của mình, chẳng hiểu ra sao.

Trên đường về nhà Phòng Hiền chẳng nói một lời.

Khương Ly Bạch lái xe, trong radio phát một bài ca hoài cổ dịu nhẹ.

“Phòng Hiền, đừng nghĩ nhiều.”

Phòng Hiền ngậy người dỗi mắt ra cửa sổ, bất chợt hỏi một câu không đầu không cuối, “Rất cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Khương Ly Bạch bật cười, “Chẳng xảy ra gì cả. Chắc là đội trưởng Trình kia phá án đến tẩu hỏa nhập ma rồi.”

Ngoài trời giăng giăng mưa nhỏ.

“Thật không?” Mãi hồi lâu, Phòng Hiền mới hỏi tiếp.

Khương Ly Bạch nghiêng đầu, Phòng Hiền dựa đầu vào cửa sổ thủy tinh, cắn cổ mảnh dài lộ trần trĩu lệ ra trong không khí.

Lạnh lạnh.

Phòng Hiền xoay người, thấy Khương Ly Bạch đang cười với mình, “Không sao cả. Có tôi ở bên cạnh, em không cần phải suy nghĩ đến bất cứ việc gì.” Nói đoạn, anh đưa tay vỗ vai Phòng Hiền.

Phòng Hiền ngẩn ra, hơi mím môi theo thói quen.

Đây là cảm giác như thế nào?

Theo bản năng, cậu đặt tay phải lên ngực mình. Cảm giác quen thuộc và ỷ lại này, cảm giác tín nhiệm bất chấp tất cả này... trước sau chưa từng có...

Khương Ly Bạch thoáng thấy động tác nhỏ ấy, thản nhiên nở một nụ cười.

20. Chương 20

Lúc đi tắm, Phòng Hiền sờ sờ túi vải trên cổ mình.

Hơn một năm nay, cậu tạo thành thói quen như thế.

Phòng Hiền vừa sờ vừa nghĩ mà thấy lạ, sao lại không bị ướt nhỉ?

Cậu nhớ lúc mới nhận cái bùa này cũng hỏi một câu tương tự vậy, Khương Ly Bạch khi đó chỉ cười nói, “Vì làm bằng chất liệu đặc biệt không thấm nước đấy. Bấy giờ mấy thứ đồ trong chùa bán cũng theo kịp xu hướng thời đại lắm.”

Khác hẳn cái vẻ nghiêm túc khi giao túi bùa cho Phòng Hiền, Khương Ly Bạch hoàn toàn dùng giọng điệu vui đùa để trả lời vấn đề đó.

Dần dà Phòng Hiền cũng cam chịu đáp án này. Tuy rằng cảm thấy đáp án rất buồn cười nhưng chiếc túi nhỏ ấy cậu chưa bao giờ để rời thân.

Bởi vì đó là món quà đầu tiên Khương Ly Bạch tặng cho cậu.

Mặc dù từ đó về sau Khương Ly Bạch mua cho Phòng Hiền rất nhiều thứ từ quần áo đến máy tính, từ cặp sách đến giày dép, cơ hồ bao trùm toàn bộ quỹ tích sinh hoạt của cậu, nhưng không còn thứ gì khiến cho cậu quý trọng đến thế nữa.

Khương Ly Bạch thường hỏi Phòng Hiền chiếc bùa kia có còn đó không, mỗi ngày được nó phù hộ có phải đều vui vẻ hay không. Hỏi đi hỏi lại, chẳng khác nào một ông chú lớn tuổi mê tín dị đoan, thế nhưng lại khiến cho Phòng Hiền cảm thấy an tâm mà ảm áp.

Ngày mai là lễ nhập học rồi.

Phòng Hiền cũng thi đỗ đại học như những bạn bè cùng tuổi bình thường.

Mà những chuyện đã xảy ra hồi trước dần dần nhạt phai theo sự tẩy rửa của những tháng ngày bình yên. Tuy rằng thi thoảng nhớ tới vẫn còn sợ hãi, nhưng mà Khương Ly Bạch vẫn luôn ở bên cạnh cậu. Anh nói với cậu, hết thấy đều sẽ qua đi, chỉ cần anh còn đó, nhất định sẽ không bỏ cậu một mình.

Nhưng mà, nhập học rồi thì sao?

Bản di chúc kia viết rõ ràng, sau khi Phòng Hiền lên đại học thì có thể tách khỏi sự giám hộ của Khương Ly Bạch để sống một mình.

Đối với bất cứ đứa trẻ nào mà nói đây đều là chuyện tốt hiếm có, chỉ riêng với Phòng Hiền lại không phải vậy.

Phòng Hiền ngẩng đầu lên, nước ảm thoải mái khiến cho người ta mơ hồ choáng váng.

Không rời đi, có được không?

Cậu thực sự không muốn rời khỏi người đàn ông mỉm cười như ôn ngọc ấy, không muốn buông bỏ phần dịu dàng khó mà có được này, không muốn một mình cô độc... Những ý nghĩ ấy cuộn cuộn trong trí óc, không thể nào xua đi.

Thật ấu trĩ. Phòng Hiền thầm mắng chính mình.

Sáng sớm ngày ra, Phòng Hiền rón rén rời giường, chuyển toàn bộ hành lý đã dọn dẹp xong xuôi ra phía cửa.

Đang cầm khăn rửa mặt trong toilet, thanh âm của Khương Ly Bạch đã xuất hiện ngay sau lưng, “Em lấy cả đồng hồ to như vậy làm gì thế?”

Phòng Hiền vội vàng xoay người, Khương Ly Bạch mặc bộ đồ ngủ màu lam kẻ caro, vẻ mặt đầy nghi hoặc. Phòng Hiền xoắn chiếc khăn mặt hồi lâu mới nghẹn ra một câu, “Em không thể tiếp tục làm phiền anh được.”

Khương Ly Bạch nhìn Phòng Hiền, biểu cảm rõ ràng có chút không vui, “Em nói cái gì cơ?”

Phòng Hiền trầm mặc chốc lát mới nói thẳng ra, “Đến lúc rồi, em không thể cứ ở mãi nhà anh được. Trên di chúc viết chỉ cần em lên đại học thì phải rời khỏi anh...”

Sắc mặt Phòng Hiền cũng không tốt, Khương Ly Bạch vội vàng nói chen vào, “Em nói thật à?”

Phòng Hiền ngậy ra đứng đó, đôi mắt trầm tĩnh nhìn đau đáu vào Khương Ly Bạch không rời.

Khương Ly Bạch đối mắt với cậu một hồi, đột nhiên nói, “Tôi chưa giao tiền sinh hoạt cho em.”

Phòng Hiền sửng sốt, “Dạ?”

“Tôi căn bản không nghĩ là em sẽ đi. Di chúc với ước định gì đó tôi quên bém từ lâu rồi.” Nói đoạn, anh khó chịu cào cào tóc.

Phòng Hiền bị sự thay đổi không thể lường trước dọa hết hồn.

Khương Ly Bạch đi lên phía trước, tới gần Phòng Hiền, khoảng cách giữa hai người gần trong gang tấc, “Phòng Hiền, em muốn rời đi thật sao?”

Bị ánh mắt ấy nhìn vào, chỉ trong thoáng chốc, Phòng Hiền dao động.

Nguyên nhân cậu ra đi chỉ là vì xấu hổ. Bọn họ là người đứng nước lã, Khương Ly Bạch không có nghĩa vụ phải chăm sóc cậu như vậy. Ở lại bên cạnh Khương Ly Bạch sẽ khiến cậu trở nên yếu đuối vô cùng.

Khương Ly Bạch từng bước ép sát lại, “Phòng Hiền, em có biết...”

Đừng dùng ánh mắt hoang mang như thế nhìn em.

Phòng Hiền không thể nhìn thẳng vào người đàn ông trước mắt. Mà giây sau đó, một đôi tay không ấm nóng áp lên má cậu, “Chỉ là không nỡ rời xa em.” Khương Ly Bạch đang cười, nhưng trong ánh mắt giăng đầy thương tổn.

Phòng Hiền gục đầu xuống, cuối cùng chỉ nhẹ giọng hỏi một câu, “Tại sao?”

Tại sao muốn giữ em lại?

Khương Ly Bạch đặt tay trên vai Phòng Hiền siết lại, giọng nói vẫn từ tính mà trong trẻo như ngày nào, “Tôi cũng không biết tại sao. Nhưng chúng ta ở cùng một chỗ có thể chăm sóc lẫn nhau, nói thế nào thì cũng đã qua lâu như vậy, chắc là quen mất rồi.”

Im lặng...

Tiếp đó... cũng vẫn cứ là im lặng...

Khương Ly Bạch cam chịu, nói tiếp, “Nếu như em thực sự muốn đi thì hôm nay chưa cần vất vả vội, đi tham gia lễ nhập học trước đã. Qua vài ngày tôi bàn giao sinh hoạt phí các thứ cho em, chắc là vẫn còn nhà trống.”

...

..

“Em đi như vậy... Về sau rảnh rồi nhớ phải thường xuyên ghé về đây đấy biết không?”

...

..

“Phải chăm sóc bản thân cho tốt.”

“Thôi...” Phòng Hiền bất thành linh chen vào một câu.

“Hả?”

Phòng Hiền xoay người lại, đột nhiên thấy mệt không thể tả, cảm giác lưỡi không muốn giẫy dựa đánh úp thâm tâm cậu.

Ngay từ đầu đã không phải như thế, không thể đi, không thể rời khỏi nơi này.

Mà cùng lúc đó, Khương Ly Bạch dõi theo bóng dáng Phòng Hiền, khoe miệng cong lên thành một nụ cười rất nhạt.

21. Chương 21

Ngày lại ngày bình thần trôi đi.

11h đêm thứ bảy Phòng Hiền tụ tập với bạn bè về, thấy Khương Ly Bạch đang ở trong phòng khách xem tivi. Phòng Khách rộng thênh thang không bật lấy một ngọn đèn, một mình Khương Ly Bạch ngồi trên sofa, có lẽ vì trong phòng quá tối, khuôn mặt anh có vẻ vừa xa lạ lại vừa mơ hồ.

Dưới cặp kính mắt, ánh mắt anh đượm chút mệt mỏi.

Phòng Hiền đến trước mặt Khương Ly Bạch, vẻ mặt có chút lãnh đạm, “Sao lại ngồi đây xem tivi?”

Khương Ly Bạch nhìn Phòng Hiền trước mắt, biểu cảm hồ hững thoáng chốc biến thành nụ cười quen thuộc, “Em về rồi à? Sao mà đi lại chẳng có tiếng động gì cả vậy?”

Phòng Hiền buông cặp ngồi xuống sofa, “Tại anh xem tivi chăm chú quá không nghe thấy đấy chứ.”

Khương Ly Bạch đẩy kính mắt, “À” một tiếng rồi thản nhiên cười nhẹ, “Hôm nay rảnh rồi nên về trước, ngồi xem tivi từ chiều đến giờ đấy.”

Phòng Hiền gật đầu, cứ thế lẳng lặng nhìn sườn mặt nghiêng nghiêng của Khương Ly Bạch.

Dường như cảm giác được tầm mắt của cậu, Khương Ly Bạch quay sang, “Gì thế? Trên mặt tôi có gì à?”

Phòng Hiền lắc đầu, đứng bật dậy đi vào nhà tắm.

Đi đến nửa đường, cậu đột ngột xoay phắt người lại.

Khương Ly Bạch hẳn là nên chuyên tâm xem tivi của anh, thế mà lúc này lại đang ngăn người nhìn cậu.

Sự ngưng ngừng tràn ngập, trong khoảnh khắc ánh mắt chạm nhau, Khương Ly Bạch vụt quay đi. Phòng Hiền lại quét mắt nhìn sườn mặt của anh lần nữa rồi mới xoay người đi thẳng.

Bầu không khí này... khiến cho người ta cảm thấy không quen.

Lại một tuần trôi qua, Phòng Hiền đón tàu điện ngầm về nhà như thường lệ. Cậu đi theo dòng người chen lên toa tàu, sau đó chờ đợi cả đường, cuối cùng mới an ổn ngồi được xuống ghế.

Nhưng mà sau khi ngồi xuống không lâu, Phòng Hiền nhận ra có chỗ nào đó bất thường... Đúng vậy, có một người vẫn luôn nhìn chằm chằm về phía cậu.

Bắt đầu từ lúc cậu bước lên tàu điện, thanh niên kia vẫn chưa từng cử động. Hắn đứng ở nơi đó nhìn thẳng vào cậu không dời mắt.

Phòng Hiền cúi đầu nhìn cổ tay mình, mới chợt phát hiện sáng nay đi vội quá không mang theo đồng hồ.

Trong toa tàu lác lác hơi lạnh lạnh, chiều đầu thu trời tối mau.

Trên tàu có rất nhiều người, tên kia không biết đã đứng đó bao lâu, chỉ là lúc Phòng Hiền nhận thấy thì hẳn đã ở đó rồi.

Ở nơi nối giữa hai toa tàu, không hề nhúc nhích, nhìn cậu đăm đăm.

Phòng Hiền bị hắn nhìn mãi cả người đều bứt rứt, chỉ chốc lát sau, cậu cúi đầu xuống.

Từng tốp từng tốp người xuống bến, Phòng Hiền còn ba bến nữa mới tới nơi. Cậu nhắm mắt lại tựa vào cửa kính thủy tinh bên cạnh, đoàn tàu lắc lắc lư lư, chao đảo làm người mệt rã.

Ý thức dần dần mơ hồ, tiếng người rì rầm xung quanh cũng nhỏ đi.

“U u u...”

Gió thổi vi vút bên tai, Phòng Hiền từ từ nhắm mắt, nhú nhú mày, không khỏi rùng mình một cái.

Gió lùa vào cổ áo sơ mi, lạnh đến tỉnh ngủ. Phòng Hiền giật mình mở choàng mắt nhìn toa tàu trống rỗng.

Người đàn ông áo trắng đã biến mất từ lúc nào.

Tối về đến nhà, Phòng Hiền rửa mặt qua loa rồi trốn vào phòng chơi máy tính.

Sau khi Phòng Hiền lên đại học, Khương Ly Bạch không đưa đón cậu đến trường nữa. Dù nhìn vẻ ngoài thì không khác biệt mấy nhưng Phòng Hiền thực sự đã trưởng thành hơn trước đây rất nhiều. Cậu không có bạn bè thân thiết hay liên hệ nhưng quan hệ giữa bạn học với nhau không còn đóng băng, lại thêm không ở lại kí túc xá nên ấn tượng của mọi người với cậu cũng không sâu sắc lắm.

Đa số thời điểm là Khương Ly Bạch về muộn hơn Phòng Hiền. Mỗi lần anh về đến nơi, Phòng Hiền đều sẽ tháo tai nghe xuống lắng nghe tiếng bước chân trên hành lang, tiếng khóa cửa chuyển động, tiếng cánh cửa bị đẩy ra theo từng bước đi nhẹ nhàng của anh, tiếng anh vào phòng khách để cập tài liệu xuống, sau đó vào phòng bếp làm đồ ăn, sau đó nữa....

Cửa phòng cậu được mở ra.

Phòng Hiền sẽ lạnh nhạt ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông luôn mỉm cười ấy.

“Ăn cơm chưa?”

Phòng Hiền lắc lắc đầu. Nét mặt của anh luôn dịu dàng mà an nhiên, phần an nhiên ấy kéo con người ta nhìn không được muốn đến gần, muốn thân cận, muốn dựa vào.

Khương Ly Bạch đẩy gọng kính, “Tôi đi nấu cơm, nấu xong gọi em nhé.”

“Vâng.”

Cửa đóng, Phòng Hiền tiếp tục hưởng thụ âm thanh khi người đó chuẩn bị bữa cơm.

Chẳng biết tự khi nào cậu đã nghe thành thói quen. Nghe Khương Ly Bạch làm mọi việc, nghe anh nói chuyện điện thoại với đồng nghiệp, nghe mãi nghe mãi, sẽ cảm thấy thỏa mãn không nói nên lời.

Phòng Hiền khép hờ hai mắt ngả người xuống bàn, âm thanh ngoài đó khiến cho cậu an tâm, thực sự rất an tâm.

22. Chương 22

Phòng Hiền vừa đi vừa nhìn hai hàng cây ven đường trong vườn trường.

Hơi thở của mùa thu đã tràn ngập khắp nơi nơi, lá vàng rơi phủ đầy đường nhỏ, vang tiếng lạo xào theo từng bước chân người.

Nhờ phúc của Khương Ly Bạch, Phòng Hiền bây giờ cực kì thính tai.

Bây giờ là giờ nghỉ trưa, tiết ba tiết bốn buổi chiều mới phải lên lớp. Phòng Hiền định bụng vào thư viện trường giết thời gian.

Nhẹ nhàng mở cửa thư viện, ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ rải xuống, thư viện yên tĩnh và xinh đẹp tựa như một kiệt tác nghệ thuật hoàn mỹ.

“Xin... xin lỗi.” Một nam thanh niên lên tiếng phá vỡ sự yên tĩnh này.

Phòng Hiền ngẩng đầu nhìn một người phía xa đang luống cuống xin lỗi người bị mình bất cẩn đụng phải. Cậu lạnh lùng nhìn người đó, nhớ mang máng hình như mình đã từng gặp ở đâu rồi, nhưng nghĩ mãi vẫn không ra.

Người nọ hướng khuôn mặt bình thường mà tái nhợt liếc nhìn về phía cậu, sau đó vội vàng bước ra cửa, đến cuốn sách vừa cầm trong tay cũng bỏ rơi lại.

Cứ cảm thấy có chỗ nào quai quái...

“Cậu ta sợ cậu.” Bên tai đột nhiên vang lên tiếng nói xa lạ.

Phòng Hiền quay sang, liền thấy một người đàn ông trẻ đang mỉm cười đứng bên cạnh mình.

“Bởi vì cậu từng giết người.”

Phòng Hiền cau mày nhìn gã trẻ tuổi chẳng hiểu sao lại mọc ra ở đây, định quay đầu rời đi thì bị gã ta kéo lại. Ngón tay đối phương lạnh đến rợn người.

Trên đời sao lại có một đôi tay lạnh đến thế?

Chỉ trong nháy mắt khoảng cách giữa hai người đã gần sát rạt, Phòng Hiền hạ giọng lạnh lùng hỏi, “Cậu làm trò gì vậy?”

Đối phương thản nhiên nở nụ cười. Khuôn mặt có thể coi là xinh đẹp lại khiến cho người khác cảm thấy không thoải mái, thậm chí hai cái lúm đồng tiền trên mặt cũng chẳng thể phủ lên người gã hơi thở ôn hòa, “Ấn đường cậu biến đen, sắc mặt trắng phát xanh, thật sự không phải là dấu hiệu tốt. Bạn học, cậu phải bảo trọng đây.”

Đối phương nói xong thì buông tay Phòng Hiền ra, xoay người biến mất giữa những giá sách.

Phòng Hiền nhìn theo bóng dáng gã, lại cúi đầu nhìn ngón tay mình, trên tay vẫn còn lưu lại cái lạnh lẽo làm cả người run rẩy.

Tan học, Phòng Hiền theo thói quen bình thường thu dọn đồ đạc đi ra khỏi trường. Học sinh ngoại trú ở trường không đông, những người lui tới xung quanh đều chỉ ra khỏi trường ăn cơm mà thôi.

Phòng Hiền đi bộ đến ga tàu điện ngầm, lấy thẻ giao thông, quét thẻ xong liền bước lên thang cuốn tự động lên tầng hai.

Vì không phải giờ cao điểm, ga này cũng không phải một trong những ga đón khách chủ yếu nên chẳng có bao nhiêu người chờ tàu. Gió thổi theo đường ray hun hút, Phòng Hiền thấy cái lạnh thấm thấu vào làn da, không khỏi kéo áo khoác chặt hơn một chút.

Đầu hơi nhưng nhức, có lẽ vì gió mạnh. Phòng Hiền cúi đầu nhìn đôi giày trắng đến chói mắt của mình, cơn mệt mỏi dâng lên.

“Két két...”

Tiếng vang đột ngột ở đâu vang lên, Phòng Hiền xoay người tìm kiếm ngọn nguồn phát ra nó theo phản xạ

Gió càng thổi càng lạnh, ánh đèn tàu điện ngầm lóe lên từ xa chỉ thoáng cái đã chiếu chói lòa đến khó mà mở mắt. Tiếng còi sắc nhọn ghê tai bất ngờ hú lên.

Mình bị ù tai sao?

Phòng Hiền che kín tai phải vừa cau mày vừa bước lên tàu, nghĩ bụng chắc có lẽ gần đây học mệt quá rồi.

Trên tàu còn chưa mở điều hòa, không đông người lắm, gió lùa theo con đường sâu hút khiến cho nhiệt độ bên trong còn thấp hơn cả bên ngoài. Phòng Hiền tìm một góc ngồi xuống, ôm túi sách, đeo tai nghe.

Tiếng dương cầm dịu nhẹ khoan khoái vang lên trong tai, bên tai bị ù lúc trước cũng thoải mái hơn nhiều.

Phòng Hiền dựa đầu vào bản chắn thủy tinh nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ, ánh đèn trong thành thị lác đác lác đác, người đàn ông trung niên ngồi đối diện ngáp một cái, nhắm mắt lại ngủ thiếp đi.

Phòng Hiền nhìn khắp toa tàu một lượt, dưới ngọn đèn không sáng lắm, khuôn mặt của ai cũng mang đầy vẻ tai tái mỗi mét. Thành phố này rất lạnh, con người bên trong nó cũng thế.

Phòng Hiền thu hồi tầm mắt tiếp tục dõi theo cảnh vật vụt qua như bay bên ngoài, nhưng mà chỉ chốc lát sau theo từng nhịp lắc lư của con tàu, cậu cũng không tránh được cơn uể oải.

Từ từ thiếp ngủ.

Phòng Hiền vịn vế dây tai nghe, ôm chặt cặp sách, chậm rãi nhắm mắt.

Thời gian qua đi từng giây từng giây... đoàn tàu dừng hết trạm này đến trạm khác.

“Xin chào quý khách. Hoan nghênh quý khách đã lên tuyến tàu điện số 2 chiều đi đường Tùng Hồng, xin hãy nhường ghế cho hành khách cần được giúp đỡ. Trạm dừng tiếp theo: đường Tây... NEXT STOP IS XI...ROAD.”

Đường...Tây...?

Đó là chỗ nào?

Phòng Hiền mơ màng tỉnh lại từ trạng thái nửa tỉnh nửa mơ. Tên trạm dừng lạ hoắc khiến cho cậu hơi sững sốt.

“Két...két.”

Vừa mở mắt ra tiếng vang kì quái đã rít bên tai. Cậu theo bản năng nhìn về điểm nối tiếp giữa hai toa tàu, mới nói kim loại đang vắn qua vắn lại chuẩn bị vào ga.

“Xì xì xì xì xì...”

“Két két.”

Tiếng nhạc trong tai đột nhiên ngừng bật.

Phòng Hiền mặt không đổi sắc lấy MP3 nhét trong túi ra, phát hiện nó đã tự động tắt ngóm vì hết pin. Bỏ tai nghe xuống, cậu ngẩng đầu nhìn biển quảng cáo ngoài cửa sổ thủy tinh, không thấy có bất kì dấu hiệu nào mình quen thuộc. Bao gồm cả cái biển quảng cáo kia....cái người được in trên đó sắc mặt trắng toát, khóe miệng nhếch cười...

Phòng Hiền xoay vụt lại nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ phía sau lưng...không ngờ vẫn là biển quảng cáo.

Vậy còn trạm dừng đâu? Trạm dừng ở nơi nào?

“Cạch!”

MP3 vừa cuộn dây xong rơi xuống đất. Trong toa tàu lặng phắc, âm thanh vang vọng khác thường.

Phòng Hiền vội vàng cúi xuống vươn tay nhặt đồ trên mặt đất, tay cậu run lên không ngừng được, cả người lạnh căm căm.

Cậu cảm thấy có người đang nhìn mình.

Phòng Hiền thoáng trông bốn phía, sợ hãi trở thành kinh hoảng.

Trong toa tàu này tự nhiên lấy đâu ra nhiều người như vậy?

Kể đứng, người ngồi, người dựa, nhét đầy cả khoảng không chật hẹp.

Mà giờ khắc này, tất cả bọn họ đều đang nhìn Phòng Hiền với ánh mắt dị hình.

Đúng... giống hệt như tên thanh niên nọ...

“Kính chào quý khách, hoan nghênh quý khách đã lên tuyến tàu điện số hai hướng đi đường Tùng Hồng. Xin hãy nhường ghế cho hành khách cần được giúp đỡ. Trạm dừng tiếp theo... rè rè rè...”

Một tràng tiếng nhiễu điện bất thần xuyên thẳng vào tai Phòng Hiền. Cậu căng thẳng thần kinh, dùng khước mắt liếc nhìn đám người bốn phía. Hồi ức mấy năm về trước tràn về như thác đổ, nửa nén nhang cháy dở, nhà cũ họ Phòng ảm thấp lạnh lẽo, mùi vị ngập ngụa khiến người ta hít thở không thông...

Phòng Hiền siết chặt nắm tay, dần ngồi thẳng lại, nhìn những nam nam nữ nữ quanh mình, có cái gì đó thoảng chốc rạn vỡ.

Phòng Hiền cúi đầu, lại ngẩng đầu. Không biết có phải vì nguyên nhân tâm lý hay không, cậu cảm thấy những người đó đang từ từ tiến về phía mình, dẫn đầu là ông chú trung niên ngồi đối diện với cậu ban nãy. Bọn họ đeo khuôn mặt cứng đờ trắng nhợt, hai mắt rét lạnh, đang di chuyển cách cậu càng lúc càng gần.

Phòng Hiền dán sát lưng vào ghế ngồi, lưng ghế kim loại áp vào lưng lạnh đến rùng mình.

Ấm ướt, trong lòng bàn tay thấm đẫm mồ hôi lạnh.

Tùng khuôn mặt tái xám chầm chậm tiến lại, Phòng Hiền nuốt nước miếng theo phản xạ bản năng, nỗi sợ ập đến nhấn chìm đáy lòng cậu. Phải làm thế nào bây giờ? Con tàu này rốt cuộc bị làm sao vậy?

“Mẹ ơi...”

Một tiếng gọi mẹ non nớt của trẻ con bất chợt ngắt ngang tất cả.

Đám người đang tiếp cận Phòng Hiền bị tiếng gọi hấp dẫn, nhao nhao quay đầu nhìn về phía ấy.

Phòng Hiền cũng trông sang, thấy một người phụ nữ ôm con ngủ gật ngồi nơi đó không nhúc nhích.

“Kính chào quý khách, hoan nghênh quý khách đã lên tuyến tàu điện số hai hướng đi đường Tùng Hồng. Xin hãy nhường ghế cho hành khách cần được giúp đỡ. Trạm dừng tiếp theo...”

“Xoạch!”

Cửa tàu mở toang.

Phòng Hiền cuống cuống đứng bật dậy lao ra khỏi tàu như chạy trốn.

Cánh cửa mau chóng đóng lại, Phòng Hiền nhìn theo bóng đoàn tàu đi xa, thở phào nhẹ nhõm một hơi.

23. Chương 23

Phòng Hiền kiệt sức về đến nhà, Khương Ly Bạch đang bưng một chậu đồ ăn đi vào bếp. Nhìn thấy Phòng Hiền vào cửa, anh cười chào, “Em về rồi.”

Phòng Hiền gật đầu, ném cặp lên sofa, vào toilet rửa tay. Cậu không định kể chuyện hôm nay gặp phải cho Khương Ly Bạch. Việc quái lạ như vậy nhất định sẽ khiến cho anh lo lắng, huống hồ Khương Ly Bạch cũng không có cách nào giải quyết được. Ôm tâm lý thêm một chuyện chẳng bằng bớt một chuyện, Phòng Hiền quyết định không nói chữ nào.

Dòng nước ấm áp len lõi qua kẽ tay, Phòng Hiền nhìn chính mình trong gương, đôi mắt không hề thần thái âm u trên khuôn mặt tái nhợt.

“Cốc cốc cốc...”

“Ăn cơm thôi.”

Phòng Hiền xoay người nhìn bóng dáng in sau lớp cửa kính mờ, “Em biết rồi, rửa tay xong em ra.”

Phòng Hiền vừa ra ngoài, Khương Ly Bạch đã mỉm cười hỏi, “Thế nào, ở trường ổn cả chứ?”

Phòng Hiền gật đầu đi nhanh tới bàn ăn. Khương Ly Bạch tủm tỉm cười đến ngồi đối diện với cậu, bưng bát cơm, gấp thức ăn, tinh tế thưởng thức.

“Hôm nay em gặp ai đó đặc biệt à?”

Phòng Hiền khó hiểu ngẩng lên, “Sao tự nhiên anh lại hỏi thế?”

Khương Ly Bạch hơi nheo mắt chăm chú nhìn cậu, “Sắc mặt em không tốt lắm, tôi nghĩ hẳn là gặp chuyện đó không vui phải không?”

Phòng Hiền cúi đầu bình thản đáp, “Anh nghĩ nhiều rồi.”

Phòng Hiền ăn xong, bưng bát cơm vào nhà bếp sau đó nhanh chóng tắm rửa, chui vào phòng mình. Cậu nằm ngửa nhìn đăm đăm lên trần nhà trắng tuyết, lên lớp một ngày thật là mệt quá.

Bất giác nhắm mắt lại, nghe tiếng Khương Ly Bạch đi đi lại lại bên ngoài cửa phòng.

Nét cười ảm áp in dấu trong lòng không tiêu tán, giọng nói dịu dàng như nước, cho dù cậu hồ hững như một khúc gỗ chẳng hiểu nhân tình, anh cũng chưa từng ghét bỏ mấy may.

Theo lý mà nói Phòng Hiền vừa lên đại học thì mối quan hệ của hai người họ cũng nên chấm dứt. Thế nhưng Khương Ly Bạch không yêu cầu cậu chuyển ra ngoài, cậu đương nhiên cũng sẽ không đề cập đến.

Sự ăn ý này khiến cậu nảy sinh sự mong chờ vi diệu, phần mong chờ ấy theo thời gian trôi mỗi lúc một tăng dần.

Bọn họ có quan hệ gì?

Có phải là bạn bè hay không?

Phòng Hiền không có bạn bè, Phòng Hiền cũng không cần bạn bè... Cậu chỉ cần một người, một người có thể ở bên mình mà thôi.

Ngón tay lạnh lạnh xoa xoa thân thể, ngoài cửa có tiếng vang khe khẽ, nhất định là Khương Ly Bạch đang tắm rồi.

Phải làm thế nào? Phải làm thế nào mới có thể dừng những suy nghĩ yếu đuối này đây?

Đêm đó Phòng Hiền ngủ rất trầm.

Cậu mơ một giấc mơ, trong mơ có ai đó không ngừng hô tên cậu, một cánh tay trắng đến lóa mắt vung lên liên hồi.

Phòng Hiền...

Phòng... Hiền...

Giọng nói kia có vài phần quen thuộc, Phòng Hiền cau mày giãy dụa trong cảnh mộng muốn nhận rõ đó là tiếng của ai, thế mà không tài nào nhớ ra chủ nhân của nó. Sau đó, cậu choàng tỉnh khỏi cơn mơ với những hình ảnh quái dị bồi hồi.

Phòng Hiền mở mắt ra nhìn căn phòng tối đen như mực, định thần một lúc mới nhớ ra mình đang ở đâu.

Sờ soạng bật đèn đầu giường lên, Phòng Hiền liếc qua chiếc đồng hồ trên tường, vừa đúng bốn giờ sáng. Thế nhưng không ngủ lại được nữa, cậu ngắm cái giá sách một hồi, quyết định dậy đọc sách cho qua thời gian.

Đọc một hồi không ngờ hết mấy tiếng đồng hồ, ngẩng đầu lên đã là sáng sớm. Phòng Hiền xoa xoa huyết Thái Dương, nhắm mắt nằm lại giường một lát rồi nhẹ tay nhẹ chân mặc quần áo vào.

Hình như hôm nay Khương Ly Bạch nghỉ ở nhà, ngủ đến giờ này còn chưa thức dậy. Phòng Hiền rửa mặt qua loa một chút rồi ra khỏi nhà. Sáng sớm cuối thu trở rét, cậu khép kín áo khoác đi vòng tới bến xe bus xa hơn mọi khi, trong đầu chỉ nghĩ tạm thời không muốn lên cái tàu điện ngầm nào hết.

Phòng Hiền đi sớm, đường không đông cũng không tắc, rất nhanh đã đến được trường.

Cậu vừa rảo bước đi trong vườn trường vắng vẻ, vừa nghĩ đến những chuyện xảy ra mấy ngày nay.

Rốt cuộc là thế nào chứ?

Có một người chạy đến từ phía đối diện, vì không kịp dừng lại nên cả người đâm sầm vào Phòng Hiền.

“Xin lỗi cậu xin lỗi cậu...” Đối phương cuống cuống nhận lỗi.

Phòng Hiền đẩy người kia ra, thản nhiên nói, “Không sao.”

Đối phương ngẩng đầu lên, ngay lúc nhìn thấy Phòng Hiền, sắc mặt vốn đang bình thường lập tức tái mét đi. Giấy sau, hắn quay đầu chạy.

Phòng Hiền vừa thấy mặt người nọ thì nhớ ra ngay, đây không phải là cái người đứng trên toa tàu điện nhìn mình, sau lại gặp phải trong thư viện hay sao?

“Cậu đợi đã!” Phòng Hiền kéo tay hắn lại.

Thanh niên nhìn cậu, giọng nói run rẩy, “Cậu... cậu muốn làm gì?”

Phòng Hiền cau mày, “Vì sao lại sợ tôi?”

Thanh niên cúi đầu, ánh mắt đảo quanh úp úp mở mở, nhưng chung quy không dám nhìn thẳng vào Phòng Hiền, “Tôi... tôi không sợ cậu.”

“Cậu biết tôi sao?”

Thanh niên giãy dụa muốn thoát khỏi khống chế của Phòng Hiền, “Không, tôi không biết cậu là ai hết.”

“Thế tại sao cậu cứ thấy tôi là chạy?”

Thanh niên ngẩng đầu lên nhìn Phòng Hiền, lại lập tức vùng vẫy dữ dội, “Tôi không biết cậu, tôi không biết cậu, cậu mau buông tôi ra.”

Phòng Hiền ghì chặt tay hắn ta, thản nhiên nói, “Cậu không nói, tôi sẽ không buông.” Vừa nói vừa lạnh lùng nhìn hắn.

Thanh niên bị nhìn đến tê dại da đầu, Phòng Hiền này... Chính là tên Phòng Hiền này... Cả đời hắn cũng sẽ không quên được.

“Trần Kỳ!” Có ai đó ở xa xa gọi lên một cái tên lạ lẫm, giọng nói mang theo ý cười.

Phòng Hiền nhìn người đang tươi cười đi tới, chính là cái gã hôm trước đã lôi kéo cậu để nói một đồng lời khó hiểu trong thư viện.

Phòng Hiền nhìn thanh niên mặt cắt không còn hột máu trước mặt, lại nhìn cái gã đang chạy tới kia.

“Cậu là ai?”

Gã trai cười tủm tỉm đến bên cạnh Phòng Hiền, nắm chặt cổ tay cậu. Nhìn gã thư sinh gầy yếu không ngờ sức lực lại lớn đến thần kì, chẳng mất bao nhiêu công sức đã tách được tay cậu ra.

Thanh niên mặt tái xanh nhìn thấy gã cứ như nhìn thấy cứu tinh, vừa trốn sau lưng gã vừa vui mừng nói, “Ứng Tu!”

Phòng Hiền bước lên phía trước nhìn gã trẻ tuổi tên Ứng Tu.

“Rốt cuộc cậu là ai?” Nói đoạn lại chỉ vào người đang trốn sau gã, “Vì sao cậu ta lại sợ tôi?”

Gã đàn ông trẻ tuổi Ứng Tu tiến lên đánh giá Phòng Hiền từ trên xuống dưới, “Cậu ấy không sợ cậu, cậu ấy sợ thứ ở bên cạnh cậu.”

Phòng Hiền nhíu mày, “Cậu đang nói hươu nói vượn gì đó?”

Ứng Tu xoay người chỉ vào tên thanh niên trốn sau lưng mình, “Cậu không nhớ cậu ta thật à? Cậu ta là bạn học cùng cậu những ba năm đấy.”

“Ứng Tu!” Thanh niên hô một tiếng ý bảo Ứng Tu đừng nói nữa.

Ứng Tu quay lại nói với hắn, “Cậu tin tôi thì đừng có sợ.” Sau đó lại quay sang nhìn Phòng Hiền, “Tôi là Ứng Tu học cùng khóa với cậu, khoa Thương Mại Quốc Tế. Người đằng sau này là bạn cùng lớp của tôi, cũng là bạn học cùng cấp hai với cậu, Trần Kỳ.”

Phòng Hiền nhìn gã đàn ông trẻ tên Ứng Tu, muốn tìm ra dấu vết trong những lời gã nói.

“Tôi đam mê nghiên cứu cổ thuật cho nên có biết đôi chút về chuyện quỷ thần. Nói thật cho cậu biết, bên cạnh cậu có thứ không sạch sẽ. Thứ này chẳng những hại cậu không có chút sinh khí nào, còn khiến cậu đeo trên lưng tội nghiệt giết người.”

Phòng Hiền nhíu mày, “Nói vớ nói vẩn.” Nói đoạn, cậu liếc nhìn Trần Kỳ sau lưng Ứng Tu rồi xoay người định bỏ đi.

“Từ từ.” Ứng Tu nắm tay Phòng Hiền kéo giật lại, “Nhìn tướng mạo cậu vốn là cả đời đau khổ, chết lúc thiếu niên, mệnh cách sớm hết, thế mà cậu vẫn sống đến tận bây giờ. Người bên cạnh cậu lần lượt chết đi, chẳng lẽ cậu không phát giác ra điểm gì khác thường sao?”

Những lời này dường như chọc trúng chỗ đau của Phòng Hiền. Đúng vậy, từ khi cậu bắt đầu hiểu chuyện thì người bên cạnh đã lần lượt bỏ cậu mà đi, đầu tiên là mẹ, sau đó là Phòng Nhất Hiếu, rồi đến đám người má Vương. Hết người này đến người khác lia đời, chỉ còn một mình cậu sống, lại còn sống khỏe mạnh. Đôi khi cậu cũng nghĩ hết thấy những chuyện này có phải lỗi của mình không?

Đầu óc càng ngày càng rối loạn.

Phòng Hiền cảm nhận được nỗi sợ vô danh dâng lên trong lòng, cảnh tượng Phòng Nhất Hiếu kéo tay cậu rạch xuống một dao lấy máu trở đi trở lại trong đầu cậu.

Đừng nghĩ nữa... lý trí nói với cậu... không được nghĩ nữa.

Phòng Hiền gục đầu trầm mặc trong chốc lát, sau đó thừa lúc Ứng Tu không kịp chuẩn bị bất ngờ vùng khỏi tay gã, chạy như bỏ trốn.

Ứng Tu nhìn bóng dáng gầy yếu đi khuất, xoay người nói với Trần Kỳ một câu không đầu không cuối, “Không phải sợ, cậu ta căn bản không nhớ cậu là ai.”

Trần Kỳ nhìn sườn mặt bình tĩnh không thay đổi của Ứng Tu, đầu ngón tay ứa mồ hôi lạnh. Tình cảnh nhiều năm về trước thủy chung không thể xóa đi.

Hai người bạn thân ở trước mặt mình biến thành hai đồng thịt nát, sau đó bị đẩy vào con mương đục ngầu hôi thối.

Trần Kỳ nhìn mặt kẻ đó, máu tươi nhuộm đẫm khuôn mặt tái nhợt của y, yêu diễm lạ thường.

Y há miệng thở dốc, đột nhiên nở một nụ cười, đôi môi mấp máy nói câu gì đó.

Trần Kỳ cố gắng nhớ lại, cố gắng nhớ, nhưng không thể nào nhớ nổi những lời y nói.

24. Chương 24

Phòng Hiền chưa bao giờ nghĩ trên mặt mình lại có thể xuất hiện biểu cảm như vậy.

Khuôn mặt vốn dĩ chất phác lạnh lùng giờ khắc này cư nhiên nở nụ cười. Chưa nói nụ cười đó quái dị đến mức nào, chỉ riêng việc cậu duy trì nó liên tục thời gian dài như vậy đã là khác thường lắm rồi, huống hồ kiểu cười kia trong mắt người bình thường cũng chẳng tự nhiên gì cho cam.

Nụ cười ấy tạo thành bởi đôi môi hơi mím, độ cong không lớn nhưng bởi thần thái toát lên trong ánh mắt mà sinh động vô cùng. Nó như một bức họa, như một tấm ảnh nghệ thuật, khiến cho người ta nhìn vào cũng bất giác bị lây nhiễm theo.

Nụ cười vẫn đó, Phòng Hiền nhìn bản thân mình, tầm mắt chậm rãi rời khỏi khuôn mặt, trượt xuống cần cổ với đường cong quen thuộc. Mỗi buổi sáng đều như vậy, đánh răng rửa mặt xong, cậu sẽ dành thời gian chăm chú ngắm gương mặt quen thuộc của mình.

Đường nét tuy không đổi, nhưng khí thế lại thay đổi.

Trên cần cổ tái nhợt lấm tấm những điểm màu đỏ thẫm. Có lẽ vì ánh sáng quá mờ, nên đến tận bây giờ Phòng Hiền mới phát hiện ra nguyên nhân khiến cho toàn bộ hình ảnh trở nên dị dạng... chính là vết máu loang đầy mặt và cổ cậu.

Phòng Hiền không khỏi sửng sốt, đó là máu của ai?

Là của mình, hay là...?

Phòng Hiền nhìn xuống, chiếc sơ mi trắng mặc trên người cậu nhuộm đầy máu tươi. Vết máu loang lổ vấy đầy khuôn mặt vương theo ý cười, làm cho người ta phải rùng mình sợ hãi.

Chuyện gì thế này?

Phòng Hiền không muốn nhìn nữa, cậu cố gắng nhắm hai mắt lại, lại nhận ra mình căn bản không làm nổi.

Hình ảnh vẫn đang tiếp tục, tình tiết vẫn đang diễn ra.

Cả người cậu nhuộm đầy máu đỏ chậm rãi bước đi từng bước một, đi về bên tay phải.

_____giọng nam mơ hồ đột nhiên vang lên.

“Phòng... Phòng Hiền...” Nó run run, và đong đầy sợ hãi.

Phòng Hiền nhìn thấy mình nâng tay lên, ngón tay thon dài dính máu làm động tác “suyt”. Trong màn ảnh loáng thoáng hiện ra một bóng đen.

“Suyt... Không cho nói ra nha.” Phòng Hiền nhìn thấy bản thân nở nụ cười, cười đến vô hại, cười đến trong sáng ngây thơ, hai mắt cong cong, ánh mắt sáng ngời, “Nếu nói ra sẽ biến thành giống như bọn họ đấy.” Cậu buông ngón tay bên môi, chỉ về phía sau.

Ánh đèn vẫn ảm đạm như cũ...

Thế nhưng Phòng Hiền nhận ra, chẳng những ‘bản thân cậu’ trong màn ảnh mà bóng đen kia tựa hồ cũng hơi động đậy theo nụ cười của... y.

Phòng Hiền đang suy đoán xem ánh đèn kia là thứ gì, nó mờ nhạt, âm u, ái muội không rõ.

Là đèn đường sao?

Trong đầu cậu có một đoạn trống rỗng.

Màn ảnh cắt đến nơi mà “Phòng Hiền thứ hai” đang chỉ.

Đó là một mương nước đen ngòm, Phòng Hiền hoàn toàn có thể tưởng tượng được nó bản thủ ghê tởm ra sao. Mà thứ đang nằm trong mương nước kia... chỉ có một đồng thệ.

Chỉ có một đồng thệ.

Phòng Hiền choàng tỉnh dậy, thấy cả người đau nhức. Cậu mờ mịt nhìn quần áo trên người, không ngờ lên lớp buổi tối về chưa kịp tắm rửa gì đã gục lên bàn ngủ gật mắt rồi.

Phòng Hiền ngẩng đầu nhìn chiếc đồng hồ cũ treo trên tường, kim đồng hồ đang chỉ đúng 0 giờ.

Đã muộn thế này rồi sao?

Phòng Hiền đứng lên hoạt động gân cốt một chút, đẩy cửa ra ngoài phòng khách.

Trong phòng khách không một bóng người, bấy giờ cậu mới nhớ ra hôm nay Khương Ly Bạch tặng ca, có lẽ phải ở lại công ti qua đêm.

Phòng Hiền vòng vào bếp lục một lon coca ra uống, tùy tiện tìm đồ ăn lấp đầy bụng rồi bước vào nhà tắm. Cả căn nhà rộng lớn chỉ có một mình cậu, trống trơn, chẳng chút hơi người.

Phòng Hiền đứng bên cạnh vòi hoa sen nhìn luồng nước còn chưa ấm phun ra tung tóe, cảnh trong mơ cứ luẩn quẩn không đi.

Nước ấm.

Phòng Hiền vươn tay thử độ nóng của nước, sau đó nhắm mắt lại để cho dòng nước dội xuống thân mình. Nước ấm chảy từ đỉnh đầu theo từng đường cong cơ thể tấn khắp toàn thân, giờ khắc này cậu thoải mái mà hưởng thụ.

Dùng hai tay tẩy rửa cả người, lướt qua mặt, di xuống cổ...

Đột nhiên, Phòng Hiền sững người.

Ngón tay lần đến cổ, cậu chợt nhận ra thiếu thứ gì đó. Lúc trước cậu có tháo bùa hộ mệnh xuống sao?

Có tháo xuống sao?

Phòng Hiền lao ra khỏi phòng tắm, để mặc cả người trần trụi cuống cuồng tìm kiếm khắp nhà. Thứ đó ở nơi nào? Rốt cuộc để đâu rồi?

Túi áo, trên bàn, trong cặp sách... không chỗ nào có dấu vết của túi bùa kia.

Rõ ràng cậu chưa từng tháo nó xuống mà, vì sao lại không thấy?

“Rốt cuộc thì mày ở đâu...” Phòng Hiền thì thào tự nói.

“Em đang tìm gì thế?” Tiếng nói bất ngờ vang lên ngắt ngang dòng suy nghĩ hỗn loạn của Phòng Hiền.

Phòng Hiền quay người lại, lập tức sững sờ. Cậu trần trụi đứng đó không một mảnh vải che thân, dưới chân nước đã đọng thành một vũng. Vừa rồi xông ra quá vội vàng, Phòng Hiền căn bản không để ý tới vấn đề có lạnh hay không, bây giờ tỉnh táo lại rồi mới thấy gió thu hun hút lùa vào qua tấm rèm cửa, cậu rùng mình một cái, khắp người nổi đầy da gà.

Khương Ly Bạch trông thấy Phòng Hiền như thế thì cũng sững sốt không kém. Anh ngây người ra nhìn mãi nửa ngày mới vội vàng buông cặp tài liệu chạy vào phòng tắm lấy khăn bông ra, “Sao lại không cẩn thận thế này, lạnh ớn thì làm thế nào hả?”

Phòng Hiền đờ người đứng lạng, không hề nhúc nhích.

Nhiệt độ ấm áp từ tay của Khương Ly Bạch thấm qua khăn tắm, anh quấn chiếc khăn một vòng bọc kín Phòng Hiền lại.

Phòng Hiền cảm thấy động tác này rất kì lạ, vội vàng đẩy Khương Ly Bạch ra, phi thẳng vào phòng tắm.

Khương Ly Bạch khó hiểu nhìn đôi tay ẩm ướt của mình, nghiêng nghiêng đầu, sau đó bỗng cười lên.

25. Chương 25

Phòng Hiền mở vòi hoa sen, không khí ấm áp lại một lần nữa tràn ngập phòng tắm nhỏ.

Tiết cuối thu lạnh giá, Phòng Hiền tắm rửa xong nằm trên giường, quần quần chần chuẩn bị ngủ, tiếc rằng tóc còn chưa khô hết, da đầu man mát thành ra cứ tỉnh như sáo mai, chỉ có thể nằm ngẩn người.

Trong lúc mơ màng, Phòng Hiền nghe thấy tiếng Khương Ly Bạch qua lại bên ngoài. Cậu hơi run run, quần chiếc chăn chặt hơn nữa, bóng dáng của anh ngập tràn trong đầu óc. Suy nghĩ cứ trôi xa dần, cảnh mộng trong quá khứ và những gì gã thanh niên tên Ứng Tu nói chợt xuất hiện.

“Soạt soạt...” Giấy tờ trên bàn bị gió thổi bay, rơi xuống đất.

Phòng Hiền bị âm thanh đột ngột dọa sợ, ngây ngốc nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cửa sổ còn chưa đóng chặt, từng cơn gió lạnh luồn qua khe cửa.

Phòng Hiền trèm chăn đứng lên đi tới trước cửa sổ đóng chặt nó lại, khóa vào, kiểm tra mấy lần mới trở lại giường.

Cả người lại lạnh ngắt.

Kéo kín chăn, muốn dùng thân nhiệt của chính mình làm cho nó ấm lên, Phòng Hiền từ từ nhắm mắt, cẩn thận lắng nghe động tĩnh bên ngoài. Thế nhưng ngoài đó yên tĩnh lạ thường, không có tiếng bước chân lép lẹp của Khương Ly Bạch, cũng không có tiếng máy sấy.

Rốt cuộc sao lại thế này?

Sao đột nhiên lại yên lặng quá vậy?

Phòng Hiền suy nghĩ chốc lát, cuối cùng vẫn trở dậy mở cửa phòng, cậu thăm dò nhìn ra, phòng khách không một bóng người.

Phòng Hiền mặc áo ngủ rón rén tới trước cửa phòng ngủ của Khương Ly Bạch, có lẽ hôm nay động tác của anh nhanh hơn ngày thường cũng nên? Cậu do dự hồi lâu, cánh cửa phòng bị gió thổi mở một khe nhỏ nhỏ.

Phòng Hiền ghé mắt nhòm qua khe cửa, Khương Ly Bạch đang nhắm mắt nằm nghiêng trên giường, khuôn mặt mỉm cười vụn vặt không đổi giờ khắc này có chút hững hờ, hai mắt nhắm chặt không chớp nhẹ lấy một cái, không biết còn tỉnh hay đã ngủ rồi.

Đây đúng là cơ hội hiếm có.

Phòng Hiền bình tĩnh đứng nơi cửa phòng nhìn Khương Ly Bạch không chớp mắt, ánh nhìn gần như tới mức tham lam.

Người đàn ông này rõ ràng không có mấy may quan hệ với cậu, thế mà lại ở bên cạnh cậu suốt từng ấy năm qua. Có lẽ ngay từ lần đầu tiên anh đặt tay mình lên vai cậu, thì sợi dây liên lụy của hai người có lẽ đã được chú định rồi.

Phòng Hiền nghĩ ngợi đến xuất thần. Đợi đến lúc cậu hồi thần lại thì cái người vốn đang nhắm mắt lại mở mắt ra nhìn cậu đăm đăm.

Đây là lần đầu tiên Phòng Hiền nhìn thấy Khương Ly Bạch như vậy. Khương Ly Bạch không cười, trong đôi mắt đen trắng rõ ràng không có một tia gợn sóng.

Phòng Hiền không khỏi lùi về phía sau một bước.

Chỉ một giây sau, Khương Ly Bạch đã khôi phục nụ cười thường khi, ôn hòa nói, “Sao lại đứng ngoài cửa thế kia?”

Phòng Hiền lắc đầu, đang muốn xoay người đi thì bị Khương Ly Bạch bắt lại. Cậu quay đầu, không ngờ động tác trở người ngồi dậy của Khương Ly Bạch lại nhanh đến như thế.

Tay anh lạnh lạnh. Phòng Hiền nhìn người đàn ông trước mặt, trong thoáng chốc thế mà không biết phải đối diện với anh như thế nào.

Khương Ly Bạch đưa tay sờ sờ trán Phòng Hiền, “Sao vậy, sắc mặt em kém quá.”

Phòng Hiền ngơ ngẩn nhìn anh, chậm rãi cúi đầu, ánh mắt không có trạm dừng mông lung mơ hồ, khi nhìn đến bụng Khương Ly Bạch lại thốt nhiên đơng đây hoảng sợ.

Nơi đó vốn chỉ có một chấm đỏ nhỏ bé trông qua như giọt nước cà chua bắt cần vẩy lên hay mực bút lông bút màu đọng lại, thế mà theo thời gian trôi, chấm đỏ ấy loang dần rộng ra, cuối cùng nhuộm thành một mảng lớn, “Anh...” Phòng Hiền che miệng, “Sao anh lại bị thương?”

Khương Ly Bạch cúi xuống thấy vết thương trên bụng mình thì cũng hoảng hồn, “A! Thì ra nghiêm trọng như vậy hả?”

Phòng Hiền đang cứng đờ cả người lập tức vọt vào phòng nhắc điện thoại gọi cấp cứu. Khương Ly Bạch thấy thế cũng đi qua, “Phòng Hiền! Phòng Hiền! Đừng gọi!”

Sắc mặt Phòng Hiền trắng bệch, điện thoại vang lên tút tút hai tiếng đã bị Khương Ly Bạch cướp lấy ấn tắt.

Phòng Hiền cuống cuống quay lại, “Anh làm gì thế? Anh bị thương! Còn chảy nhiều máu như vậy nữa, em phải gọi xe cứu thương!”

Khương Ly Bạch bật cười vén áo lên, “Tôi chỉ bị trầy da thôi, gọi xe cứu thương chẳng phải là chuyện bé xé ra to quá à?”

Phòng Hiền nhìn xuống vết thương trên bụng Khương Ly Bạch, quả thật chỉ là trầy da mà thôi. Tuy rằng chảy máu nhưng còn nhẹ hơn vết đâm vết chém mà cậu tưởng tượng ra ban nãy nhiều lắm.

Phòng Hiền sững người đứng đó, giọng điệu cũng mềm đi, “Xin lỗi, em to tiếng với anh.”

Khương Ly Bạch đến bên Phòng Hiền, xoa xoa đầu cậu, “Không sao, em lo lắng cho tôi mới sốt ruột mà.”

Phòng Hiền nhìn vết trầy của Khương Ly Bạch, “Để em xử lý qua vết thương của anh chút đi.”

Khương Ly Bạch gật đầu ngồi xuống bên giường.

Phòng Hiền tìm hộp cứu thương trong ngăn tủ phòng khách, quỳ một gối bên chân Khương Ly Bạch, giọng nói tuy lạnh lùng nhưng ngữ khí run run vẫn bán đứng tâm trạng cậu lúc này, “Vết thương này là sao vậy?”

Khương Ly Bạch cúi xuống nhìn mái tóc mềm mại của Phòng Hiền, “Có một tầng trong tòa nhà văn phòng đang trang hoàng lại. Một công nhân khiêng đồ đụng phải tôi. Lúc ấy cũng chẳng thấy đau lắm, về nhà tắm rửa thay quần áo nằm xuống, đang định ngủ. Vừa nằm chẳng bao lâu thì em đã vào rồi.”

Phòng Hiền cau mày, “Sao có thể không đau được, toát hết cả da rồi đây này. Áo anh cũng phải rách ra ấy chứ.”

Khương Ly Bạch gật đầu, “Ừ, nhưng lúc ấy thực sự không đau.”

Phòng Hiền đặt ngón tay lên băng vải, “Phản ứng của anh cũng chậm quá.” Sau đó lại nhìn nhìn xuống vết thương, “Em thấy ngày mai anh nên đi bệnh viện tiêm một mũi phòng uốn ván.”

Khương Ly Bạch nghiêng đầu, “Có cần phải thế không?”

Phòng Hiền ngẩng đầu, đôi mắt sáng ngời nhìn thẳng vào Khương Ly Bạch, “Em cho rằng rất cần thiết.”

Khương Ly Bạch mỉm cười, “Vậy được, tôi nghe lời em.”

26. Chương 26

Hôm sau vừa hay là thứ bảy, mới sáng sớm Phòng Hiền đã kéo Khương Ly Bạch ra ngoài chuẩn bị đến bệnh viện tiêm. Hai người cũng đã lâu không đi dạo nên quyết định tiêm xong thì đến phố buôn bán gần đó nhìn ngó một chút.

Đến bệnh viện lấy số, Phòng Hiền an vị trên ghế dài ngoài hành lang chờ Khương Ly Bạch.

Theo lý mà nói thì thứ bảy bệnh viện phải đông người lắm mới đúng, thế mà không biết tại sao hành lang nơi Phòng Hiền ngồi lại chẳng có mấy ai.

Phòng Hiền dựa vào lưng ghế nhìn vách tường có hoa văn tinh tế của bệnh viện, không ngờ ngồi một lúc thì mệt đến rã rời.

Giữa cơn mơ màng, tầm mắt cậu trở nên mờ lung.

Những cảnh tượng đã rất lâu không thấy đột nhiên xuất hiện trong trí nhớ mơ hồ, hình ảnh mẹ công cậu trên lưng làm ruộng lại hiển hiện như rõ ràng trước mắt. Ánh trắng trắng bạc rọi xuống khuôn mặt lúc nào cũng cau mày đầy cay đắng của người phụ nữ ấy khiến cậu thấy xa lạ khác thường.

Người phụ nữ ngẩng đầu ngửa mặt nhìn trời, thở dài, sau đó chợt quay sang nhìn Phòng Hiền được công trong cái dịp.

Tuy rằng chỉ vón vện một cái liếc mắt, lại làm cho cậu lạnh đến thấu xương.

....Nếu không có mày thì tốt biết mấy

Trong ánh mắt người phụ nữ viết rõ những lời này.

....Nếu không có mày thì tốt biết mấy.

Phòng Nhất Hiếu nhìn cậu bằng ánh mắt lạnh nhạt, dùng ngữ điệu bình thản không một gợn sóng mà nói, “Con không phải là con ta, trên người con không chảy dòng máu của ta, đã nhớ chưa?”

Tất cả mọi người đều nói với cậu, cậu là kẻ dư thừa.

Nếu ta là người thừa, vậy thì để cho ta biến mất đi, nếu không, hãy bắt những kẻ muốn vứt bỏ ta biến mất hết đi.

“Đi chết đi, đi tìm chết đi...” Cảnh tượng nhiều năm trước bỗng chui vào đầu óc Phòng Hiền.

Khuôn mặt hai tên bạn học nhốt cậu trong WC tuy đã sớm nhạt nhòa không rõ, nhưng tiếng cười của bọn họ thì vẫn lạnh lạnh không phai. Tiếng cười quẩn quanh trong lối đi nhanh chóng tan biến, chỉ để lại không gian trống rỗng tăm tối khôn cùng.

Nếu các người đều muốn vứt bỏ tôi, không bằng cứ biến mất đi.

Đó chẳng qua là một ý tưởng thoáng qua trong nháy mắt.

Chẳng qua chỉ là ý nghĩ thoáng qua trong nháy mắt mà thôi.

Đầu óc bắt đầu mê man, thân thể dần dần nóng lên, ý thức cũng không tỉnh táo.

Đôi bàn tay chẳng biết từ lúc nào đã nhuốm đầy máu tươi, chính mình mặt không biểu cảm, dòng nước ban đêm giá buốt, cậu tẩy rửa hai tay mình, hết lần này đến lần khác, hết lần này đến lần khác.

Hai người kia đã chết rồi.

Trong gương, kẻ mang khuôn mặt của cậu lúc thiếu niên lập tức trở thành lạ lẫm, biểu cảm hững hờ tàn nhẫn khiến cho Phòng Hiền hoảng sợ.

Thiếu niên này chẳng phải chính là cậu hay sao?

“Phòng Hiền...”

Là... Là giọng nói của ai?

Phòng Hiền không nhận được bật lên tiếng thét chói tai, cụm bóng đen phía sau hơi cựa quậy.

Phòng Hiền xoay vệt người lại, không thấy bóng đen trong gương đâu, chỉ có một vầng trăng tròn trắng bệch sáng vàng vạc lửng lơ treo ngoài cửa sổ, ánh trăng lạnh ngắt. Lại quay đầu lần nữa, Phòng Hiền nương theo ánh trăng đăm đăm nhìn khuôn mặt mình phản chiếu trong gương.

Không, không, đây căn bản không phải là cậu! Thiếu niên trong gương có vẻ mặt thâm sâu, biểu cảm như cười như không khiến người ta không lạnh mà vẫn run như cày sậy, làm sao có thể là cậu được?

...Rốt cuộc mày đã làm gì?

Là giọng nói của Phòng Nhất Hiếu, đó cứ nhiên là giọng nói của Phòng Nhất Hiếu.

...Phòng Hiền! Mẹ nó chứ mày đã làm gì?

Phòng Hiền nhìn Phòng Nhất Hiếu đột nhiên nổi giận mà chẳng hiểu ra sao, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng mà trong trí nhớ không hề có ký ức về việc Phòng Nhất Hiếu đánh cậu, Phòng Nhất Hiếu chưa từng đánh Phòng Hiền, thậm chí chưa từng chạm vào cậu, càng đừng nói đến điên cuồng tóm cậu mà lắc, mà chất vấn, mà đánh đập thế này.

Rốt cuộc phần ký ức này ở đâu ra?

Rõ ràng chưa từng có chuyện như vậy mà....

Thế nhưng đau đớn trên thân thể chân thật đến vậy....Phòng Hiền chỉ cúi đầu, không nói một câu.

“Buông tôi ra.” Phòng Hiền trong màn ảnh bất chợt nói.

Sắc mặt Phòng Nhất Hiếu thốt nhiên thay đổi, cánh tay đang tóm lấy Phòng Hiền không khỏi thả lỏng.

Phòng Hiền chậm rãi ngẩng đầu, khuôn mặt vốn cúi gằm ngược lên, nét mặt vẫn còn trẻ con đeo một nụ cười quỷ dị.

Phòng Hiền mỉm cười giật giật khoe miệng nói vài chữ với Phòng Nhất Hiếu, có lẽ bởi thanh âm quá nhỏ nên không tài nào nghe thấy được, cũng có lẽ cậu căn bản không hề phát ra một tiếng nào, mà chỉ để cho Phòng Nhất Hiếu đoán được ý mình qua khẩu hình thôi.

Mặc kệ là khả năng nào, chỉ biết Phòng Hiền càng cười càng đắc ý, mà Phòng Nhất Hiếu thì trắng bệch cả mặt mày, ngã ngồi trên mặt đất.

Phòng Hiền cúi đầu nhìn người đàn ông xuôi lơ dưới đất, lại nhìn đôi tay của chính mình.

Đôi tay ấy ngập ngụa máu tươi, vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

Đó... đó không phải là tay cậu. Phòng Hiền ý thức được điều đó, hoặc nên nói rằng... thứ dính đầy máu tươi ngập ngụa không chỉ là tay cậu...

27. Chương 27

“Phòng Hiền.”

“Phòng Hiền, tỉnh lại nào.”

Có người gọi cậu.

Phòng Hiền choàng mở mắt, Khương Ly Bạch đã đứng trước mặt cậu, “Mệt thế sao? Vừa dựa lưng vào ghế đã ngủ rồi.”

Phòng Hiền cau mày, lắc đầu, hỗn loạn, mù mờ khó hiểu, “Có lẽ tại mấy hôm nay em sắp thi.”

Khương Ly Bạch gạt đầu chỉ về cửa ra phía trước, “Chúng ta đi thôi.”

Phòng Hiền đứng lên đi theo Khương Ly Bạch.

Hai người đi dạo cửa hàng một lát, Phòng Hiền nói trong người không thoải mái muốn về, vì thế họ về nhà sớm.

Cơn khó chịu của Phòng Hiền đến rất kì quái, cậu không đau chỗ nào cũng chẳng bị thương ở đâu, chỉ là mệt mỏi không rõ nguyên do. Loại mệt mỏi này giống như thức trắng một đêm rồi sáng hôm sau lại kiên trì đến trường khiến cho cậu vừa buồn nôn vừa muốn ngủ, kết quả là nằm trên giường nhức đầu đến không tài nào mà ngủ nổi.

Khương Ly Bạch thấy cậu như vậy thì ân cần hỏi, “Khó chịu lắm à? Có phải sốt rồi không?” Sau đó vươn tay đặt lên trán cậu.

Tay của Khương Ly Bạch vẫn rất lạnh, bàn tay như thế vừa đặt lên, Phòng Hiền không khỏi rung mình một cái.

Phòng Hiền chăm chú nhìn khuôn mặt Khương Ly Bạch đang áp sát, bất giác ngừng thở.

“Phòng Hiền.”

“Dạ?”

Khương Ly Bạch cách cậu rất gần, đột nhiên cười bảo, “Sao mà căng thẳng thế?”

Phòng Hiền cảm giác được mặt mình nóng bừng lên, lập tức xoay đi chui thẳng vào trong chăn, “Em không sao, anh đi làm việc của anh đi.”

“Em không thoải mái, cứ để tôi ngồi đây với em thêm một lát.”

Phòng Hiền lạnh nhạt liếc mắt ra ngoài cửa sổ, giọng điệu pha chút khó chịu, “Em đã bảo không cần mà.”

Khương Ly Bạch vẫn mỉm cười, “Thế nào mà tự nhiên khó tính quá vậy.” Nói đoạn anh đứng lên đi ra phòng khách, thoáng sau đã quay vào, trong tay cầm nhiệt kế, “Đo thân nhiệt cái nào.”

Phòng Hiền cau mày, “Em nói không sao là không sao.”

Khương Ly Bạch nhẹ nhàng vén chăn của Phòng Hiền lên, buộc cậu phải lộ mặt ra, “Em có còn là trẻ con đâu, đừng lầy, nếu sốt thật thì phải ngoan ngoãn uống thuốc vào.”

Phòng Hiền liếc chết tùm chăn, “Em không đo.”

Biểu cảm bình thản trên khuôn mặt Khương Ly Bạch không hề thay đổi, “Không được.” Nói xong liền đến gần cậu nhóc đang ngại ngùng.

Cảm giác ngạt thở càng ngày càng rõ, Phòng Hiền đoán chẳng mấy chốc nữa mà mình hít thở không thông, cảm giác thân cận này thật quá mức quái dị.

Khương Ly Bạch bật cười xoa đầu Phòng Hiền, thật giống như rất lâu về trước, “Bị ốm mà không chữa sẽ càng ngày càng nặng đấy.”

Phòng Hiền nhìn Khương Ly Bạch trước mặt, có chút không hiểu rõ.

“Ốm là một người lảm, ngoan ngoãn nghe lời đi.”

Khi anh nói chuyện, ngón tay đã áp lên má Phòng Hiền.

Ngón tay mang theo cảm giác lạnh lạnh khiến cậu hơi hơi sững sốt, nhưng cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt thôi. Cậu mở to hai mắt khó tin nhìn người đàn ông đối diện, mà anh chỉ nhẹ nhàng cười.

Phòng Hiền cúi đầu nhìn đôi tay mình, chúng nó quen thuộc đến thế, chân thực đến thế.

Đây không phải là mơ chứ?

Đây... thế mà lại không phải là mơ.

Sau một lúc lâu, Phòng Hiền mới lúng túng mở miệng, “Anh làm gì đây, buồn nôn thế?”

Sao lại thân mật đến vậy? Sao lại dịu dàng đến vậy?

Khương Ly Bạch tủm tỉm cười, “Vì em là trẻ con chứ còn sao.”

Chẳng qua chỉ là một câu nhẹ bẫng, lại khiến Phòng Hiền chết sững.

Gì mà trẻ con, gì mà dịu dàng, gì mà... tại sao phải như vậy?

Khương Ly Bạch cười hỏi, “Làm sao?”

Phòng Hiền trừng mắt, “Tự nhiên anh làm gì kì vậy, trông em thiếu thốn tình yêu thương thế cơ à?”

Khương Ly Bạch cười thân thiết, “Bởi vì nhóc con em ấy à, miệng cứng lắm, có bị bắt nạt bị khó chịu cũng không nói cho người khác biết. Tôi đây đành phải chủ động một chút thôi.”

Có cái gì đó đang từ từ nảy sinh.

Phòng Hiền giả bộ bất nhẫn đẩy Khương Ly Bạch ra, “Tránh.”

Khương Ly Bạch vẫn mỉm cười như cũ, nụ cười thành thực, ôn hòa như gió xuân khiến Phòng Hiền tự thấy xấu hổ.

Phòng Hiền giơ tay đẩy người đàn ông bên cạnh, “Buồn nôn chết, em không cần anh chịu trách nhiệm, em có phải con trai anh đâu.”

Khương Ly Bạch tươi cười, “Được rồi, là tại em kháng cự đấy nhé.”

Nói đoạn, anh nhẹ nhàng ôm lấy Phòng Hiền. Thân thể này không còn mềm mại mảnh khảnh như trước đây, thay vào đó, nó đã mang những đường nét hao gầy rảnh rỗi của thanh niên.

Đứa trẻ từng hoảng sợ từng kinh hoàng ấy nay đã trưởng thành.

Phòng Hiền bị Khương Ly Bạch ôm vào trong lòng, hơi thở quen thuộc ấy, giọng nói quen thuộc ấy khiến cho cậu khó lòng phân rõ. Phòng Hiền cúi xuống nhìn hai tay mình.

Chẳng lẽ đây mới là cảnh mộng?

Chẳng lẽ đây mới là giả dối?

Phòng Hiền không nói một lời, chậm rãi thoát khỏi vòng ôm, ngẩng đầu nhìn người đàn ông trước mặt.

Có cái gì đó vừa bị chạm tới, khê khàng.

Trong đầu đột nhiên vang lên một thanh âm sắc nhọn khiến đầu óc đau buốt.

Giây tiếp theo, Phòng Hiền không nhận được ôm đầu lẫn lộn trên giường.

“Đừng! Đừng! Tránh ra!”

Khương Ly Bạch thấy thế bèn vội vã ôm lấy Phòng Hiền đang lảo đảo bắt chập tất cả xung quanh, “Phòng Hiền em làm sao vậy? Em nghe thấy cái gì?”

...Nhìn tướng mạo cậu vốn là cả đời đau khổ, chết lúc thiếu niên, mệnh cách sớm hết, thế mà cậu vẫn sống đến tận bây giờ. Người bên cạnh cậu lần lượt chết đi, chẳng lẽ cậu không phát giác ra điểm gì khác thường sao?

Câu nói kia bất chợt vang vọng trong tâm trí cậu.

Phòng Hiền thấy đầu mình đau tới mức sắp nổ tung, cảm giác đau đớn và ghê tởm trào lên như muốn xé rách thành cả người cậu thành hai nửa.

Nhắc đầu lên, thứ đập vào tầm mắt lại là khuôn mặt tràn ngập oán hận của Phòng Nhất Hiếu trước khi chết.

“Tránh ra! Không phải... Tại sao lại nhìn tôi như vậy? Không phải! Làm sao có thể? Không phải tôi muốn ông chết!”

“Phòng Hiền! Phòng Hiền! Em tỉnh táo lại!” Khương Ly Bạch ôm chặt lấy cậu.

Phòng Hiền nhìn Khương Ly Bạch quen thuộc ngay cạnh mình, đầu óc rối như mớ bòng bong.

Giọng nói bên tai vẫn chưa yếu bớt.

“Ôc” một tiếng, cậu cúi người, sàn gỗ nhuộm đầy máu tươi đỏ sẫm.

Khương Ly Bạch nhìn vũng máu dưới sàn, hơi hơi nhú mày, “Phòng Hiền... Em không sao chứ?”

Phòng Hiền ngẩng lên lạnh nhạt nhìn anh, lại cúi xuống nhìn tay mình vấy đầy máu đỏ.

“Ông ta trở lại.”

Cậu thản nhiên nói.

“Ông ta đã trở lại rồi.” Cậu không ngừng lặp đi lặp lại những lời này, bên người có biến hóa, cậu lại không phát hiện mấy may.

28. Chương 28

Phòng Hiền rẽ vào vườn hoa trong tiểu khu thì bị một người nắm tay kéo lại. Cậu hoảng sợ kinh hô một tiếng theo bản năng, nghiêng đầu nhìn sang lại thấy một khuôn mặt mình không hề ngờ tới.

“Là anh?”

Đôi phương gạt đầu buông cánh tay đang kéo cậu ra, lịch sự nói, “Có chút việc muốn hỏi thăm cậu một chút, giờ có tiện không?”

Phòng Hiền đánh giá người đang đứng trước mặt, thực ra số lần họ gặp gỡ nhau không nhiều, nhưng lần nào cũng trong tình huống đặc biệt cho nên cậu khó mà quên được anh ta.

Trình Phong, đội trưởng đội cảnh sát hình sự mới chỉ gặp mặt vài lần. Từ sau vụ án của lão Vu, cậu chưa từng gặp lại anh ta lần nào nữa.

Trình Phong chỉ chỉ con đường Phòng Hiền vừa đi, “Cậu không ngại ra ngoài ngồi với tôi một lát chứ?”

Phòng Hiền không lắc đầu cũng không gật đầu, chỉ thản nhiên đáp lời. Chuyện ngày đó không phải là cậu không nhớ rõ, “Có chuyện gì cứ nói ở đây luôn đi.”

Trình Phong thấy Phòng Hiền không có ý định đi cùng mình, bắt ép cậu cũng không được, đành gật đầu bảo, “Thật ra là thế này, gần đây trong thành phố xảy ra mấy vụ giết người tàn bạo, thủ pháp gây án kì lạ vô cùng, rất giống với những vụ án trước đây. Để điều tra cho nên tôi không thể không tới tìm cậu, nhờ cậu nhớ lại chi tiết vụ việc năm đó xem có phát hiện gì mới hay không.”

Đối phương vừa nói xong, Phòng Hiền đã nhú mày theo thói quen, “Muốn hỏi thăm cái gì thì lúc ấy anh đã hỏi rõ cả rồi.”

Trình Phong cười, nhưng vẻ mặt lại đầy mệt mỏi, “Có lẽ năm đó còn chi tiết gì đó mà chúng ta chưa phát hiện ra, mỗi lần nhớ lại có thể nghĩ ra chúng cũng không chừng. Hơn nữa cậu cũng không muốn vụ án ngày đó trở thành một hồ sơ bảm bụi không được giải quyết, phải không?”

Phòng Hiền yên lặng nghe Trình Phong nói. Cậu không còn là đứa trẻ năm xưa, đương nhiên nghe ra lời anh ta nói là thật hay là giả. Sự tình đã qua lâu như thế, vụ án cũng đã sớm khép lại rồi, hướng hồ trên đời mỗi ngày đều xảy ra án giết người, chẳng lẽ mỗi vụ đều muốn tìm cậu điều tra lại lần nữa hay sao?”

Đáp án đương nhiên là không có cái khả năng đó.

Phòng Hiền không ghét Trình Phong. Thế nhưng năm đó Trình Phong yêu cầu cậu và Khương Ly Bạch kiểm tra DNA, thậm chí còn liệt họ vào danh sách kẻ tình nghi thì đến bây giờ Phòng Hiền vẫn còn canh cánh trong lòng. Tuy rằng sau đó bọn họ đều được tẩy sạch hiềm nghi, song hồi ức để lại cũng chẳng mấy tốt đẹp.

Phòng Hiền quét mắt nhìn người đàn ông trước mặt, lạnh lùng nói, “Chẳng liên quan gì đến tôi.” Nói đoạn xoay người muốn đi.

Trình Phong vươn tay giữ chặt lấy cậu, “Phòng Hiền!”

Phòng Hiền quay lại, “Đội trưởng Trình, anh vô duyên vô cớ tìm tôi hỗ trợ điều tra có bị tính là quá nhiều dân lành không?”

Trình Phong cau mày, bị ép lùi về phía sau một bước, “Phòng Hiền, cậu không muốn...” Trình Phong chưa nói xong, Phòng Hiền đã lạnh mặt đi về phía trước, không ngoảnh đầu lại.

Phòng Hiền về tới nơi thì Khương Ly Bạch đã ở nhà rồi. Anh đang ngồi trên sofa xem tivi không chuyển mắt, biểu cảm có chút xa lạ.

Gần đây Khương Ly Bạch rất hay để lộ vẻ mặt này, vẻ mặt mà Phòng Hiền không quen thuộc. Mỗi lúc như thế cậu đều cảm thấy người đàn ông đang cầm điều khiển từ xa này xa xôi đến lạ kì.

Phòng Hiền còn chìm trong suy nghĩ miên man thì Khương Ly Bạch đã ngẩng đầu lên nhìn cậu đang xuất thần. Phòng Hiền bị hành động bất thành linh ấy dọa giật mình, không khỏi lui lại một bước. Thấy thế, Khương Ly Bạch dịu dàng cười hỏi, “Sao vậy? Dọa em à?”

Phòng Hiền lắc đầu, ngoảnh mặt đi theo bản năng, không dám đối diện với Khương Ly Bạch. Nhìn đồ ăn thức uống bày biện chỉnh tề trên mặt bàn, chẳng hiểu sao cậu không những không thèm ăn mà còn hơi hơi buồn nôn.

Rõ ràng chưa ăn gì vào bụng, sao lại không có chút cảm giác đói khát nào thế này?

“Không đói hả?” Giọng nói của Khương Ly Bạch đột ngột vang lên sát bên tai, thanh âm rõ ràng, cự ly rất gần. Phòng Hiền quay sang thì đã thấy khuôn mặt mỉm cười của anh ở ngay cạnh bên.

Cự ly này khiến cho Phòng Hiền không thoải mái, lại thêm chuyện vừa rồi làm cậu càng không dám nhìn thẳng vào người đàn ông đối diện mình. Quan hệ của hai người mờ ám không rõ, Phòng Hiền không biết nên đối mặt với anh ra sao.

Cậu gật đầu, “Buổi chiều ở trường ăn một ít đồ ăn vặt, bây giờ em còn chưa đói.”

Khương Ly Bạch mỉm cười, “Đi tắm trước đi rồi nghỉ ngơi một lát, bao giờ đói thì tính sau.”

Phòng Hiền nhìn Khương Ly Bạch ung dung điềm nhiên như vậy, hơi ngậy người.

Cậu tắm rửa xong liền trốn trong phòng, không bật đèn, cả căn phòng tối om om. Một mình cuộn chặt trong chăn đệm lạnh tanh, cậu không dám bật điều hòa, không dám đóng cửa sổ. Phòng Hiền sợ hãi không gian bịt kín, không gian đó sẽ gọi lại kí ức mấy năm về trước, trong ngôi nhà rộng mênh mông không có lấy một chỗ trốn tránh, cậu bị những khối thi thể thối rữa quần riết không tha, mà bản thân không tài nào chống cự.

Ánh trăng bàng bạc lườn qua bức rèm rọi vào, trắng đến chói mắt, Phòng Hiền không dám nhắm mắt lại, chỉ sợ nhắm vào rồi mở ra sẽ bị giam trong một thế giới khác.

Đúng vậy, Phòng Hiền hiện tại luôn chìm đắm trong đủ loại kinh hoàng khác nhau.

Không biết bắt đầu từ khi nào, cuộc sống của cậu đã từng chút thay đổi. Khương Ly Bạch không còn là Khương Ly Bạch trước đây, trường học cũng không phải là trường học trong quá khứ, Phòng Hiền sợ hãi, sợ quá khứ sẽ lại tái diễn.

Những chuyện khác thường này rốt cuộc nói lên điều gì? Có phải nó báo trước bên cạnh cậu sẽ có thêm người chết đi, đến cuối cùng vẫn không rõ nguyên do?

29. Chương 29

Chớm đông, mưa nhỏ triền miên không dứt.

Học xong, Phòng Hiền thu dọn đồ đạc chuẩn bị quay về. Mùa đông trời tối rất mau lại thêm hôm qua gặp phải Trình Phong nên cậu hi vọng có thể về nhà trước khi tối hẳn.

Đang nhắc túi sách chuẩn bị đi thì tay bị bắt lại. Đó là một đôi tay trắng nhợt đầy bệnh trạng, khớp xương rõ ràng, gây đến đáng sợ.

Phòng Hiền đánh giá từ đôi tay này đến chủ nhân của nó, sau đó lạnh lùng nói, “Buông ra.”

Thanh niên trước mặt thản nhiên nở nụ cười, hoàn toàn không bị giọng điệu khó chịu của Phòng Hiền lây sang, “Đi theo tôi.” Gã ta nói xong liền kéo tay cậu đi theo cửa sau phòng học ra ngoài.

Tay gã tuy gầy guộc nhưng sức lực tuyệt đối không nhỏ, Phòng Hiền không tài nào giãy nổi ra.

Phòng Hiền cau mày muốn nổi giận, người đi phía trước lại quay đầu, đôi mắt trắng đen rõ ràng nhìn thẳng vào cậu, khóe miệng đeo nét cười bình thản mà khiến cho người ta sợ hãi mơ hồ.

Người này chính là quái nhân tên Ứng Tu.

Bị Phòng Hiền lờm cho phát phiền nhưng Ứng Tu không buông tay cậu ra mà tiến lên một bước, đứng gần ngay trước mặt cậu.

Phòng Hiền né về phía sau theo bản năng, lại vì tay bị người ta nắm chặt nên chẳng trốn xa được mấy. Đối phương có sức mạnh lớn đến mức khiến cho cậu cảm thấy thiếu tự nhiên.

“Phòng Hiền, cậu còn chưa rời khỏi hẳn sao?”

Phòng Hiền cau mày, “Tôi không hiểu cậu đang nói gì.”

Đối phương bật cười, “Xem ra là lúc trước tôi nói khó hiểu quá à? Phòng Hiền, tôi nói cho cậu biết, kẻ tên Khương Ly Bạch kia căn bản không phải là người.”

Phòng Hiền nghe thấy bốn chữ “không phải là người”, tình linh rùng mình một cái.

Nhưng mà hiển nhiên ai nghe những lời như thế cũng sẽ cảm thấy buồn cười, giây tiếp theo, Phòng Hiền lập tức lấy lại vẻ mặt bất nhẫn, “Cậu điên rồi.” Dứt lời liền giãy khỏi khống chế của Ứng Tu, đáng tiếc vùng vẫy nửa ngày vẫn không thoát được, “Buông tôi ra!”

Biểu cảm trên mặt Ứng Tu vẫn không hề thay đổi. Gã chậm rãi tới gần Phòng Hiền, cự ly gần trong gang tấc, từng nét thay đổi rất nhỏ trên vẻ mặt cũng hiển hiện rành mạch trước mắt cậu.

Phòng Hiền có một đôi mắt rất đen rất sâu, nếu không phải cậu thường niên rửa mắt lạnh mặt thì khuôn mặt này sẽ rất cuốn hút.

Ứng Tu nhìn vào đôi mắt đó, trên mặt từ từ hiện lên nụ cười khác thường, “Cậu không giết Bá Nhân, Bá Nhân lại vì cậu mà chết. Phòng Hiền, mấy ngày qua chẳng lẽ cậu vẫn không nhớ ra những gì mình đã quen sao?”

Ứng Tu nói xong, Phòng Hiền biến sắc, “Tôi không biết cậu đang nói cái quái gì, mẹ nó cậu buông tay ra cho tôi!”

Đối phương thực sự buông tay, Phòng Hiền vừa định mắng cho gã một trận thì chỉ còn thấy một bóng lưng bỏ lại. Nhưng mà giọng nói của gã vẫn quanh quẩn không tan trong không khí, xuyên vào màng nhĩ cậu theo gió đông lạnh cắt.

“Phòng Hiền, cậu không biết trên thế giới này có bao nhiêu chuyện vượt quá phạm vi nhận thức của mình đâu.”

Phòng Hiền nhìn theo bóng Ứng Tu mấy giây mới phản ứng lại, “Đồ điên.” Cậu không nhịn được mà siết chặt nắm tay, nền xi măng dưới chân trải dài một màu lạnh ngắt.

Vất vả lắm mới chống đỡ được tới lúc về đến nhà, Phòng Hiền rũ người đổ gục lên sofa.

Trong căn nhà trống trải chỉ có một mình cậu.

Phòng Hiền nhắm mắt lại, bầu trời bên ngoài dần tối, cậu lười bật đèn, chẳng hiểu thế nào mà cơn buồn ngủ lại thốc tới.

Phòng Hiền híp mắt liếc nhìn ra ngoài cửa sổ, sau đó cà rề đứng lên, kéo cái thân mỗi mệt lê vào nhà tắm.

Cầm quần áo thay giặt đi tới cửa phòng tắm, kì quái là cánh cửa lại không mở. Nó không mở như bình thường cũng không đóng chặt, chỉ khép hờ đó, theo gió đong đưa.

Phòng Hiền đứng mãi ở cửa phòng không nhúc nhích, tự hỏi hồi lâu mới quyết định đi về phía trước xem sao.

Trong phòng yên tĩnh không một tiếng động. Phòng Hiền đẩy nhẹ cánh cửa, người trong đó đang chăm chú nhìn một vật trên tay, hoàn toàn không chú ý đến sự xuất hiện của cậu.

Chỉ trong khoảnh khắc, thân thể cậu hóa đá.

Dưới ngọn đèn mờ ảo, có một người đang đứng trong phòng tắm, hình dáng mơ hồ nhưng có thể nhận ra đó chính là Khương Ly Bạch. Anh ta... y... cầm một khối gì đó mềm dính và đỏ sọng đưa lên miệng mình. Mái tóc hơi dài che đi ánh mắt y khiến cho Phòng Hiền không thấy rõ vẻ mặt y hiện tại.

Phòng Hiền thẫn thờ đứng đó, không còn biết phải làm thế nào để tiêu hóa hình ảnh này.

Trong đầu cậu chỉ bật ra một chữ duy nhất: Trốn!

Phòng Hiền lập tức xoay người chạy vội về phía cửa chính, còn chưa chạy được bao xa, đằng sau đã truyền tới một giọng nói bình thản:

“Phòng Hiền, em đi đâu thế?”

Phòng Hiền không muốn quay lại, tay nắm chặt nắm cửa muốn kéo nó ra, lại phát hiện cánh cửa không mấy may nhúc nhích. Mồ hôi lạnh tuôn ra ướt đầm cả tóc cậu.

Cổ lạnh ngắt, ngón tay lạnh lẽo vuốt ve làn da nơi đó làm cho Phòng Hiền rùng mình một cái. Cậu không dám xoay người, nhưng những ngón tay kia đã âm thầm tăng sức.

“Phòng Hiền...”

Giọng nói kia quen thuộc vô cùng.

Phòng Hiền đột nhiên nhớ lại ánh mắt trước khi chết của những người đó.

Không... không... tại sao cậu lại thấy được ánh mắt của họ trước khi chết được?

Ánh trắng sáng trắng, trong gương phản chiếu khuôn mặt cậu trắng bệch.
Người trong gương hơi gợn khóe miệng nở một nụ cười bình thản, đầu mày khóe mắt lóe lên hàn ý.
Phòng Hiền trăn mắt nhìn khuôn mặt đó, lại quay người nhìn ra phía sau.
Trong gương chỉ có chính cậu đang tươi cười quý dị, mà đằng sau cậu là Khương Ly Bạch.
Tại sao cậu ở trong gương lại mang vẻ mặt khác biệt hoàn toàn với cậu bên ngoài?
Tại sao hình ảnh phản chiếu của Khương Ly Bạch lại mơ hồ không rõ?
“A!!!”

Phòng Hiền từ trong ác mộng bừng tỉnh.

=====

Đề nghị bà con.....ai có điều kiện thì ới em một tiếng cho....đỡ run nha ~

30. Chương 30

Vô cùng xin lỗi cả nhà về sự chậm trễ T^T

Cả căn nhà chưa bật một ngọn đèn, Phòng Hiền còn chưa hết sợ. Cậu bọc mình trong tấm chăn trên sofa, thở hồng hộc giữa gian phòng trống trải.

Phòng Hiền xoa xoa ngực, tim đập nhanh đến đổ mồ hôi hột.

Bình tĩnh, phải bình tĩnh...

Phòng Hiền cố gắng bắt mình tỉnh táo lại. Mồ hôi trên người cũng khô dần. Cậu buông chăn, sờ sờ trán, muốn đi rửa mặt một chút.

Đi vào phòng tắm, bật bóng đèn sáng mờ, Phòng Hiền cúi đầu vắn vòi nước. Dòng nước lạnh lẽo từ đường ống chảy xuống tỏa ra mùi thuốc tiêu độc nồng nặc.

Phòng Hiền hít sâu một hơi, dùng cả hai tay vốc nước, nhắm mắt lại tạt lên mặt mình. Nước lạnh mau chóng giúp cậu bình tĩnh lại, cậu lặp lại động tác hết lần này đến lần khác.

Cho đến khi thứ mùi đó xuất hiện.

Đúng vậy, là thứ mùi đó, cái thứ mùi mang theo mùi gỉ sắt. Phòng Hiền khép hờ mắt, lau sạch mặt, bắt tầm nhìn của chính mình trở nên mơ hồ.

“A!”

Phòng Hiền nhìn thấy một hình ảnh khiến cho tiếng hét thảng thốt nghẹn tắc trong cổ họng.

Trong gương, khuôn mặt cậu đầy đầy máu tươi.

Chỉ qua khoảnh khắc, Phòng Hiền cảm thấy cả người như bị rút sạch sức lực, không kịp hét lên, không thể nhúc nhích.

Cậu muốn mình tỉnh tại, ép mình tỉnh lại, song những gì nhìn thấy lại làm cậu chỉ cần chớp mắt cũng thấy kinh hoàng.

Phòng Hiền từ từ cúi đầu nhìn xuống hai tay.

... Đôi tay cậu... sạch sẽ!

Cậu ngẩng phắt đầu lên, khuôn mặt đầm đìa máu đỏ đã khôi phục nguyên dạng, những giọt nước trong suốt còn sót lại chảy theo sườn mặt lẫn vào cổ áo làm ướt một khoảng rộng.

Phòng Hiền đờ đẫn nhìn khuôn mặt tái nhợt của bản thân, không dám dời mắt, chỉ sợ giây tiếp theo nó sẽ thay đổi.

Cảm giác sợ hãi càng trào dâng càng mãnh liệt, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nỗi ghê tởm tràn lên trong dạ dày, Phòng Hiền nhìn ánh mắt trống rỗng phản chiếu trong gương mà buồn nôn không chịu được, ngay sau đó, còn chưa kịp xoay người, cậu đã nôn thốc vào bồn rửa tay.

Bản quá...

Phòng Hiền cau mày, cảm giác khó chịu trong dạ dày lan đến ngực, từng tức tận yết hầu.

Cậu nhắm mắt lại, giữa bãi nôn vàng ệch lúc đầu không biết từ lúc nào đã lẫn vào rất nhiều vật thể lớn nhỏ đồ thối.

Cái gì thế kia?

Cơn buồn nôn vẫn không dừng lại.

Phòng Hiền che kín miệng muốn dừng trận nôn bất thường này lại, thế nhưng nó không hề có dấu hiệu khá lên.

Những thứ trong miệng phun ra tuyền một màu đỏ sọng, từng miếng từng miếng như dính phải thứ gì bản thủ không ngừng bị bài tiết khỏi cơ thể cậu.

“Ốc...” Dạ dày khó chịu, yết hầu khó chịu, dường như sắp mất nước đến nơi...

Cảm giác không ổn tập kích khiến cho Phòng Hiền chỉ có thể nằm bò ra bồn rửa tay, liên tục rửa mặt, liên tục súc miệng.

Nhưng mà tình hình vẫn thế, không tốt hơn được chút nào.

Phòng Hiền cảm thấy đầu óc hồ đồ, ý thức cũng mấp mé bờ vực mê man. Cậu đoán có thể là do nôn mửa quá nhiều nên thể lực tiêu hao, cả người mất sức.

Đúng lúc này, bên tai đột nhiên vang lên giọng nói quen thuộc, “Phòng Hiền, sao thế, em không thoải mái à?”

Giọng nói vẫn nhẹ nhàng như trước, chỉ là thêm vào vài phần lạnh lẽo.

Phòng Hiền ngẩng đầu thẫn thờ nhìn người đàn ông không biết từ bao giờ đã đứng trước mặt mình. Thoáng sau, không hiểu bị cái gì thúc giục, cậu lại quay đầu nhìn vào tấm gương lớn đằng sau.

Trong gương, chỉ có khuôn mặt của chính mình bê bết máu me, miệng mồm mở hoác.

Khương Ly Bạch đâu rồi?

Phòng Hiền trân trối nhìn gương.

Khương Ly Bạch đâu?

...Trong trí nhớ, dường như đã từng có cảnh tượng này....

Phòng Hiền quay lại, vẻ mặt của Khương Ly Bạch vẫn bình thản không hề đổi khác. Cậu quay sang tấm gương, hết thấy đã bình thường trở lại.

Phòng Hiền nhìn mình trong gương, hoàn toàn sạch sẽ, trên mặt còn vương vài giọt nước, biểu cảm vẫn động nổi kinh hoàng. Cậu khó tin sờ sờ mặt mình, xác nhận độ chân thật của nó. Sờ một hồi lại bắt thần trợn to hai mắt.

Bởi vì trong gương... trong gương... Khương Ly Bạch trong gương mặc Âu phục đi giày da... nhưng trên cổ chỉ có một cụm khối đen!

Khuôn mặt của Khương Ly Bạch đâu rồi?!

Phòng Hiền siết chặt bồn rửa tay, từ đầu ngón tay truyền lại từng cơn đau nhức.

31. Chương 31

Mấy đêm rồi ngủ không yên mà hôm nay lại có một bài thi trắc nghiệm. Phòng Hiền làm bài xong, lần đầu tiên nằm bò ra bàn.

Cứ cảm thấy chẳng có chút sức lực nào cả....

Phòng Hiền nhìn bóng cây xanh ngoài cửa sổ, lại cúi xuống nhìn đôi tay mình.

“Khụ khụ...”

Gần đây lúc nào cũng ho khan, chẳng biết có phải uống thuốc không nữa. Phòng Hiền vừa lấy khăn giấy ra vừa nghĩ thầm trong đầu.

“Khụ khụ... khụ khụ khụ...”

“Em này, em không sao chứ?” Một người đàn ông tươi cười đột nhiên đứng trước mặt cậu.

Hình như là thầy giám thị? Là thầy giám thị vừa phát đề thi cho cậu thì phải.

Phòng Hiền lác đầu, “Cảm ơn ạ.”

Thầy giáo gật đầu, “Có chỗ nào không thoải mái thì nói ngay cho thầy biết, đừng để đang thi thì ngã ra đấy, không phải là thi tốt nghiệp mà.”

Phòng Hiền vâng một tiếng rồi lại nằm sấp trên bàn.

Thi xong, Phòng Hiền đeo cặp ra về như thường lệ. Tuy rằng ngoài trời độ ẩm không cao nhưng ánh mặt trời rực rỡ vô cùng. Cậu ngẩng đầu lên nhìn bầu trời ngập tràn ánh nắng chói chang, bất giác gặp ảo giác như cảm nắng.

“Có lẽ là gần đây nhiều áp lực quá rồi.” Phòng Hiền lẩm bẩm.

...đến trí nhớ cũng không ổn lắm...

Cậu bóp trán, huyết thái dương ngâm ngấm đau. Chung quy cảm thấy mình đã quên đi chuyện gì đó, hơn nữa còn là chuyện rất quan trọng.

“Bạn gì ơi, em vẫn nên vào phòng y tế nằm đi.” Phía sau truyền tới tiếng nói không xa lạ nhưng cũng không quen thuộc.

Phòng Hiền xoay người, mặt không đổi sắc nhìn người đàn ông đang cầm túi đựng bài thi, chính là thầy giám thị ban nãy.

Phòng Hiền xua tay, “Cảm ơn thầy, em không sao.”

Ông thầy mỉm cười, “Nhưng mà sắc mặt em kém lắm, thầy thực sự không yên tâm. Phải cái gì thầy phải đi nộp bài đã, thế này đi, thầy bảo bạn nào đó đưa em vào phòng y tế vậy.”

Phòng Hiền nặn ra một nụ cười nhạt thếch, “Không cần đâu ạ.”

Ông thầy vừa nhìn quanh vừa bảo, “Thế làm sao được.” Nói đoạn vẫy tay gọi một sinh viên cách đó không xa, “Này, bạn gì kia ơi, nhờ em giúp một chút được không?”

“Bạn gì kia” bị điểm danh quay đầu lại cười tươi roi rói, “Vâng, thầy có việc gì thế?”

Ông thầy chỉ vào Phòng Hiền, “Phiền em đưa bạn này vào phòng y tế giúp thầy, bạn ấy không ổn lắm.”

“Bạn gì kia” ra sức gật đầu như già tởm, cánh tay thì lập tức đáp lên vai Phòng Hiền, “Thầy cứ yên tâm, em sẽ bảo vệ cậu ấy tử tế.” Nói xong còn nở một nụ cười quái dị.

Ngay khi “bạn gì kia” quay người lại Phòng Hiền đã thấy tuyệt vọng sâu sắc, nhưng mà thầy giáo quan tâm nhiệt tình quá thành ra không tiện chối từ.

Cho nên sau đó... Phòng Hiền phải mặc cho vị bạn học tên Ứng Tu kia đỡ vào phòng y tế.

Phòng y tế của trường ở ngay cạnh kí túc xá, đi qua một trảng rừng nhỏ là tới khu nhà ở rồi. Phòng Hiền vừa để người ta đỡ đi, vừa âm thầm nghĩ cách làm sao để thoát khỏi cái tên thần kinh không bình thường nọ.

Quả nhiên, chưa đi được hai bước, bạn học quái nhân Ứng Tu đã bắt đầu tuôn một tràng những lời làm cho Phòng Hiền chẳng hiểu ra sao.

“Nếu cậu còn không nghĩ ra cách gì ứng phó thì sẽ xảy ra chuyện đáng sợ lắm đấy.”

...

“Hơn nữa người bị hại sẽ không chỉ có một mình cậu đâu.”

...

“Cậu không thấy sợ à? Cậu ở cùng với một kẻ không phải con người suốt mấy năm nay đó.”

...

Đầu óc ong ong... hỗn loạn.

“Câm miệng.”

Cảm thấy như... có giây thần kinh nào đó trong đầu vừa rung lên.

Rốt cuộc cái gì đã bị quên đi?

Đau đớn cuộn lên từ dạ dày, Phòng Hiền đẩy mạnh Ứng Tu đang đỡ mình ra, cậu thực sự... không nhận nổi.

“Khụ khụ...khụ...” Máu tươi thốc xuống con đường nhỏ phủ kín lá cây, cuối cùng không nhìn thấy rõ.

Ứng Tu nhìn Phòng Hiền chống tay vào thân cây nôn thốc nôn tháo, khuôn mặt tươi cười rạng rỡ từ từ lạnh xuống.

Phòng Hiền quay người chờ người đứng đằng sau.

Nhưng mà gã không có ý định tiến lên, giữ lại hay gì khác, chỉ lẳng lẳng nhìn cậu, không nói một lời.

Ánh nhìn đăm đăm khiến người ta sợ hãi.

Phòng Hiền đột nhiên khựng hoảng, cậu mặc kệ cái bụng đang đau như thiêu đốt, liều mạng chạy đi.

Không thể... không thể lại bị nhìn như vậy...

Có cái gì đó bị quên đi... Đúng vậy... rõ ràng có cái gì... đã bị cậu quên đi.

=====

Hôm trước hôm sau giảm gần 10 độ, thời tiết có còn để cho con người ta sống không???

32. Chương 32

Nhưng mà sự tình phải nói từ lúc nào?

Là từ ngày Phòng Nhất Hiếu chết đi sao? Hay là còn sớm hơn thế nữa?

Huyết thái dương đau râm ran, đầu óc rối như tơ vò.

Phòng Hiền ngây ngẩn đi trên đường. Bất ngờ, tiếng còi xe chói tai vang lên, Phòng Hiền theo bản năng nhìn theo hướng của âm thanh, còn chưa kịp phản ứng thì đã bị một lực cực lớn kéo ngã xuống.

Lốp xe ma sát với mặt đất tạo ra tiếng phanh xe ghê tai, Phòng Hiền mới hồi thần.

Lái xe xuống dưới mắng một tràng xối xả, “Không có mắt à! Đi đứng cái kiểu gì thế?”

Phòng Hiền nhìn xuống hai tay mình, vừa rồi cậu đứng không vững nên ngã lăn ra đất, trong lòng bàn tay ngang dọc vết trầy. Đau đốn bỏng rát lùi lại mấy bước rồi tấn công trực tiếp vào nơi sâu nhất trong các dây thần kinh.

Phòng Hiền ngậy ngốc nhìn vào tay, cậu biết mình đã quên điều gì đó, nhưng mà nghĩ đi nghĩ lại vẫn không chút dấu vết.

“Xin lỗi anh xin lỗi anh, cậu ấy đang nghĩ lan man nên mới không nhìn đường. Anh xem xe anh cũng không xước xước gì, không bằng cùng cho qua nhé.”

Chủ xe nhìn thanh niên đang mắt hờn mắt vía, lại nhìn sang người đàn ông đang xin lỗi liên tục sau lưng cậu ta.

“Lần này tôi cho qua, lần sau đi đường phải chú ý một chút.” Nói đoạn, anh ta xoay người rời đi.

Phòng Hiền từ từ quay lại, Khương Ly Bạch đứng ngay đằng sau cậu, nụ cười vẫn tươi rói trên môi, lại không động nơi đáy mắt.

“Nghĩ cái gì mà ngậy ra thế, có biết nguy hiểm lắm không?” Anh nói, rồi vươn tay cầm tay Phòng Hiền lên xem xét.

Ngón tay kia trước nay vẫn lạnh như thế, Phòng Hiền theo bản năng rút tay về, hoảng sợ nhìn người đàn ông trước mắt. Nhưng mà làm xong động tác này, cậu lại thấy mình rất không lẽ phép.

Đành phải yếu ớt nói một câu, “Em xin lỗi... Đúng rồi, sao anh lại ở đây, hôm nay không phải đi làm à?”

Khương Ly Bạch lắc đầu, đoạn nhìn sang Phòng Hiền, “Sao thế? Đau lắm à? Có bị thương ở đâu không?” Nói xong, lại cầm lấy tay Phòng Hiền.

Phòng Hiền cắn môi theo phản xạ, đầu cúi gằm xuống.

Khương Ly Bạch nhìn những sợi tóc mềm rũ xuống trên trán cậu, bình tĩnh hỏi, “Xảy ra chuyện gì khiến em không thoải mái phải không?”

Phòng Hiền lắc đầu, sau đó dường như sự nhớ ra cái gì, cậu lùi vội về sau mấy bước.

Khương Ly Bạch nhìn Phòng Hiền, sắc mặt cậu không tốt lắm, biểu cảm dường như kinh hoàng.

Không nên như thế.

Khương Ly Bạch vươn tay nắm lấy vai cậu, thản nhiên nói, “Trở về thôi.”

Phòng Hiền không muốn về. Cho dù ánh dương sáng chói khiến cậu không thoải mái, nhưng cậu vẫn muốn ở lại đây, chứ không định trở về căn nhà làm mình khó chịu khôn cùng đó.

Thế nhưng cậu không thể phản kháng, bị Khương Ly Bạch kéo thẳng vào xe. Mãi đến tận lúc cửa xe đóng lại, đầu óc cậu vẫn ở trong tình trạng chết máy.

Lời Ưng Tu nói gõ vang trong đầu, quanh quẩn không tan.

Mà hành động của Khương Ly Bạch cũng vượt qua tầm suy xét của cậu.

“Phòng Hiền, tí nữa em muốn ăn gì?” Giọng nói của Khương Ly Bạch... quen thuộc biết bao nhiêu.

Phòng Hiền ngồi đó, mở to hai mắt nhìn kính chắn gió phía trước.

Đỏ... phía trên tấm kính loang đầy sắc đỏ... đỏ ngập ngựa nhuộm kín kính thủy tinh...

Phòng Hiền há miệng thở dốc, “Khương... Khương Ly...”

Phòng Hiền siết chặt nắm tay, cứng ngắc xoay người muốn nói với Khương Ly Bạch hình ảnh đáng sợ mà mình nhìn thấy.

Nhưng mà khi cậu quay sang, lại thấy một khuôn mặt hoàn toàn xa lạ.

Trên khuôn mặt ấy không có nụ cười cố hữu, trên khuôn mặt đó không có biểu cảm, không chút sinh khí.

“Anh... anh...”

“Tôi làm sao?” Khương Ly Bạch đạm nhiên nở một nụ cười, trong mắt Phòng Hiền, nụ cười ấy vừa xa lạ, vừa đáng sợ.

Không biết xe đã dừng lại từ bao giờ, Phòng Hiền trợn mắt nhìn người đàn ông chậm rãi tới gần, chậm rãi tới gần, sau đó theo bản năng vươn tay chống đỡ thân thể đang áp sát.

Người này... biểu cảm xa lạ này, ngữ điệu xa lạ này... không phải là Khương Ly Bạch mà cậu quen biết.

Vẻ mặt dữ tợn của Phòng Nhất Hiếu bất chợt hiện lên trong đầu, thi thể vung vãi khắp phòng của lão Vu, gương mặt máu me đầm đìa của má Vương, cùng với hai tên bạn học nhốt cậu trong toilet...trạng thái trước khi tử vong của bọn họ nhất loạt lóe lên trong ý thức của Phòng Hiền.

Dạ dày quặn thắt từng cơn, ***g ngực căng tức đến khó thở.

Không nhận được, cậu nôn ộc ra, chất lỏng dính dớp trào khỏi khóe miệng.

Thứ chất lỏng chua chát mang theo mùi kì lạ.

Phòng Hiền nhìn Khương Ly Bạch, trên ngực y đọng một mảng lớn vết máu cùng chất nôn, cả người sững sờ.

“Máu...” Giọng nói của cậu không thể kìm được cơn run rẩy, đó là máu từ miệng cậu phun ra.

Khương Ly Bạch chen vào giữa cơn kích động của Phòng Hiền, dang tay ôm chặt cậu, “Phòng Hiền, không sao đâu.”

Phòng Hiền run lên bần bật, máu tươi loang lổ đó, những thứ chất nôn ghê tởm hỗn loạn đó, đều là từ trong thân thể cậu phun ra.

Chuyện gì thế này?

Cái lạnh phủ xuống toàn thân khiến cho nổi kinh hoàng tăng lên gấp bội.

“Máu... máu...”

Khương Ly Bạch vỗ lưng Phòng Hiền, trấn an, “Không sao đâu, không đau mà, không phải ư?”

Câu nói vừa dứt, Phòng Hiền đã ngẩng vọt đầu lên, trợn trừng mắt nhìn người đàn ông đối diện, “Anh!”

Nét cười của Khương Ly Bạch đã nhạt lấm, nhạt đến mức khó lòng nhận ra, thế nhưng Phòng Hiền thấy rõ y đang cười.

Khương Ly Bạch xoa đầu Phòng Hiền, ánh mắt rất ôn nhu, “Qua một chút sẽ khá hơn, ngoan nào...”

Phòng Hiền lắc mạnh đầu, cả người dựa vào cửa xe, hoang mang luống cuống muốn mở nó ra, “Em... Em không hiểu anh đang nói gì, em không hiểu...”

Khương Ly Bạch nghiêng đầu, “Chẳng phải em đã nhớ ra hết rồi sao?”

Phòng Hiền liều mạng kéo cửa, vậy mà không tài nào mở được nó.

Khương Ly Bạch tiến sát tới, ép Phòng Hiền không còn đường lui. Trong khoang xe nhỏ hẹp, cậu thở dốc từng cơn, hai tay đều lạnh ngắt.

Giọng nói của Khương Ly Bạch vẫn tao nhã như trước, tao nhã đến không còn mảy may độ âm, “Em không nên sợ tôi, Phòng Hiền.”

Phòng Hiền nhìn quanh bốn phía, xung quanh đã không còn là khung cảnh mà cậu quen thuộc nữa.

Màu máu đỏ trên cửa rút đi, bên ngoài là một khoảng tối đen mênh mông khó gặp trong nội thành.

Điều này căn bản không bình thường.

Làm gì có chỗ nào không có cả đèn đường, tối om như hũ nút làm cho người ta ớn lạnh thể này chứ?

“Ầm!” một tiếng, có cái gì đó bất ngờ va mạnh vào chiếc xe.

Phòng Hiền kinh hãi quay sang, trên cửa sổ thủy tinh đọng lại một bãi chất lỏng đỏ đỏ trắng trắng.

Phòng Hiền che miệng lại, thứ này... cảm giác giống như...

Hình ảnh kinh khủng nhất sống lại trong trí nhớ.

Người đàn ông trước mắt nhìn mình, mặt không cảm xúc, thẳng hoặc lộ ra một nét cười nhẹ.

Y vươn tay, một đôi tay trắng bệch như sáp, nhẹ nhàng đặt lên vai mình. Đôi tay ấy không có độ ấm, lạnh lẽo thấm vào tận linh hồn run rẩy.

“Phòng Hiền, ban đêm tuyệt đối không được ra ngoài.” Là Phòng Nhất Hiếu.

Không... không! Làm sao có thể là Phòng Nhất Hiếu được. Phòng Nhất Hiếu đã chết rồi, đã chết mấy năm rồi. Là chính cậu tận mắt chứng kiến ông ta tắt thở.

Phòng Hiền gắng sức đẩy người đàn ông đối diện ra, hai bàn tay tiếp xúc với thân thể đối phương chỉ thấy lạnh băng mà cứng nhắc, xúc cảm kia thật giống...

Còn có những thứ vẫn còn vương vãi trên cửa kính... Phòng Hiền há miệng, nhưng tiếng hét tắc nghẹn không thể phát ra.

Khương Ly Bạch nhìn Phòng Hiền, lại nhìn về phía cửa xe, “Em nhìn thấy gì?”

Phòng Hiền một mực lắc đầu, “Tránh xa em ra... tránh xa tôi ra...”

Khương Ly Bạch buông tay ngồi về chỗ mình, “Phòng Hiền, đó chỉ là ảo giác, không cần phải sợ.”

Phòng Hiền vẫn duy trì động tác vừa rồi, run lên lẩy bẩy. Cuối cùng, đột nhiên lại bật ra một câu, “Xin anh tránh xa tôi ra.”

Về mặt Khương Ly Bạch không còn dư lại một tia ấm áp, “Phòng Hiền, con đường này là do chính em chọn lấy, em căn bản không có quyền hối hận.”

Phòng Hiền sững người ở đó. Cậu không biết, cậu hoàn toàn không hiểu lời Khương Ly Bạch nói là có ý gì.

Khương Ly Bạch vẫn đăm đăm nhìn Phòng Hiền, không hề động đậy. Ánh nhìn lâu dài mà chăm chú khiến cho người ta kinh hãi, lạnh run.

33. Chương 33

“Choang” một tiếng, cửa kính xe vốn dĩ không gì phá nổi đột nhiên vỡ ra một mảng lớn, thứ vật chất như óc người kia cũng lập tức biến mất không thấy tăm hơi.

Khương Ly Bạch hơi hơi nhíu mày, sau đó lập tức ôm lấy Phòng Hiền còn đang ngây ngẩn. Phòng Hiền chưa kịp phản ứng đã bị y kéo ngược ra đằng sau, gió rét lùa vào cửa sổ xe khiến cho cậu rùng mình ớn lạnh.

Một giọng nói quen thuộc mà xa lạ vang lên bên ngoài, “Phòng Hiền, lần này cậu đã tin tôi rồi chứ?”

Phòng Hiền từ từ nhắm mắt lại, không dám nói nửa lời.

Tiếng nói của người kia vẫn bình thản như cũ, “Người, mau buông Phòng Hiền ra.” Trong ngữ điệu tỏ rõ sự khinh miệt.

Khương Ly Bạch cười lạnh một tiếng. Phòng Hiền chỉ cảm thấy một trận âm phong thổi qua, chớp mắt sau đã ra khỏi xe. Cậu mở mắt ra, bấy giờ mới nhìn rõ nơi mình đang ở... những thứ đang sắp hàng tầng tầng lớp lớp kia... chẳng phải mộ bia thì là cái gì?

Vì sợ hãi mà mất đi không chế, vì mất đi không chế mà bất chấp mặt mũi. Phòng Hiền cúi gập người xuống, lại học ra một bãi máu dính dớp. Bãi máu sậm màu loang dưới mặt đất bị ánh đèn đường mờ tối chiếu rọi trông rất tởm lợm.

Đèn đường?

Đúng vậy, cái nơi bốn phía tối om ban nãy...hiện tại hiện ra mấy ngọn đèn đường u ám.

Cánh tay Phòng Hiền còn đang bị Khương Ly Bạch kéo lấy, cả người bị bắt đứng sóng vai với y.

Phòng Hiền giương mắt nhìn lên, có hai người đang đứng đối diện với bọn họ. Ngoại trừ tên thanh niên tên Ứng Tu còn có một người đàn ông đeo kính đen để tóc dài. Người này bọc mình trong bộ đồ đen tuyền, áo sơ mi đen, Âu phục đen, đứng bên cạnh Ứng Tu mặc đồ thuần trắng tạo nên hình ảnh đối lập sâu sắc, nhìn qua chẳng khác gì Hắc Bạch Vô Thường đến từ âm tào địa phủ.

Phòng Hiền còn chưa kịp nghĩ gì, đối phương đã hành động trước. Khương Ly Bạch mang theo Phòng Hiền nhảy bật lên, đợi cậu hồi thần lại thì ai người đã rời khỏi chỗ đứng ban đầu đến hơn một trượng, mà nơi họ vừa đứng còn để lại một vòng tro đen sẫm cực kì khả nghi.

Phòng Hiền tập trung nhìn vào, thì ra trong tay đối phương đang cầm một lá bùa màu vàng sáng.

Cậu đã không còn có thể tin tưởng vào bất cứ kẻ nào nữa.

Thanh âm của Khương Ly Bạch vang lên ngay bên tai, “Phòng Hiền, em còn do dự cái gì?”

Phòng Hiền ngược lên nhìn Khương Ly Bạch, ánh mắt trống rỗng, “Rốt cuộc anh là ai?”

Khương Ly Bạch cười nhẹ, Phòng Hiền dường như bắt được cái gì đó lướt qua trong nụ cười ấy, thế nhưng trong không khí quá mức quý dị trước mắt, cậu còn chưa kịp nghiền ngẫm đã bị một câu của y hấp dẫn hết sự chú ý:

“Bao nhiêu năm qua, tôi đã hại em bao giờ chưa?” Y nói, đoạn liếc mắt nhìn hai người đứng cách đó không xa, “Tuy tôi không biết họ đã nói với em những gì, nhưng em tình nguyện tin tưởng bọn họ mà không tin tôi sao?”

Khi Khương Ly Bạch nói những lời này, giọng nói không thể nói rõ dụi dàng đến đâu, thế nhưng nó rất nhu hòa, nhu hòa đến mức không nở phản bác.

Phòng Hiền chưa tiêu hóa xong những gì xảy ra trước mắt thì đã lại có thêm một đồng vấn đề bày ra, còn đang suy tư thì Ứng Tu đứng gần đó đã hô lớn, “Phòng Hiền, y không phải là người! Lời y nói có thể tin được bao nhiêu? Làm sao cậu biết y ở bên cạnh cậu không phải là hại cậu chứ?”

Sự lưỡng lự của Phòng Hiền lập tức bị đánh nát. Cậu xoay người nhìn Khương Ly Bạch, chỉ cảm thấy đầu đau như búa bổ.

Đêm đó khi ngẩng đầu lên nhìn thấy Khương Ly Bạch với khuôn mặt mơ hồ không rõ, cậu đã làm gì?

Không tài nào nhớ nổi.

Đang suy nghĩ mông lung, Khương Ly Bạch bỗng xoay người che chở cậu trong lòng. Phòng Hiền lại vì quá kinh hoàng mà đẩy mạnh y ra.

Khương Ly Bạch dường như không thể dự đoán được Phòng Hiền sẽ đẩy y. Chỉ một khắc chần chừ ấy, Hắc Bạch Vô Thường đã ra tay đoạt lấy Phòng Hiền, sau đó hai mặt vây công Khương Ly Bạch.

Trong tình thế cấp bách đó, Khương Ly Bạch lại chỉ một mực nhìn Phòng Hiền đang thất hồn lạc phách.

Đầu chột đau dữ dội, Phòng Hiền ôm lấy đầu mình, dạ dày cuộn lên từng cơn.

Lại như vậy nữa sao?

Phòng Hiền nhìn mắng máu thẫm màu tung tóe trên mặt đất, khó mà tin nổi mình đã học ra nó. Một người bình thường nôn ra nhiều máu như vậy sao lại không có cảm giác gì cơ chứ?

Ứng Tu nhìn sắc mặt trắng nhợt của Phòng Hiền thì không khỏi nhíu mày.

Ngay sau đó, gã xoay người lại liếc người đàn ông mặc đồ đen sau lưng, nhẹ giọng nói câu gì đó.

Còn chưa nói xong, Khương Ly Bạch đã nắm bắt thời cơ ngăn ngửi đó. Y áp sát Ứng Tu và Phòng Hiền, đáng tiếc còn chưa đến gần họ đã bị người áo đen chặn đứng.

Không biết hẳn dùng chiêu gì, Khương Ly Bạch bắn ngược ra thật xa.

Phòng Hiền nhìn y ngã xuống, không nhìn được mà “A” lên một tiếng.

Khương Ly Bạch nhìn hai người kia lại liếc nhìn Phòng Hiền, sau đó biến mất trước mặt họ.

Chỉ để lại một luồng khói đen.

Khương Ly Bạch bỏ đi, thân thể Phòng Hiền cũng theo đó mà như bị rút hết sức lực, cứ thế ngã vật xuống.

34. Chương 34

Phòng Hiền tỉnh lại trong một cơn đau nhức nhối, cảm giác choáng váng đầu nặng chân nhẹ thật chẳng dễ chịu gì. Vừa mở mắt ra, gã Ưng Tu kia đã xuất hiện trước mặt cậu, cười rất tươi tỉnh, “Cậu tỉnh rồi?”

Phòng Hiền nhìn khung cảnh xa lạ trước mắt, “Đây là nhà cậu?”

Ưng Tu lắc đầu chỉ người phía sau, “Nhà hần.”

Người đàn ông áo đen đứng sau Ưng Tu, nụ cười ẩn hiện nơi khóe miệng không khác gã mấy may. Thì ra hần ta chính là ông thầy giám thị kiên trì muốn đưa Phòng Hiền vào phòng y tế lần trước.

Ưng Tu chỉ chỉ hần, “Cậu cũng biết hần rồi, hần họ Lâm, cứ gọi lão Lâm là được. Hần là bạn của tôi.”

Phòng Hiền lạnh nhạt nhìn hai người trước mặt, cậu chẳng có bao nhiêu hứng thú với hai người này.

Ưng Tu nói tiếp, “Trải qua việc lúc trước, tôi tin là cậu cũng đã hiểu rõ. Cái kẻ tên Khương Ly Bạch kia căn bản không phải là người.”

Phòng Hiền không nói gì, thấy vậy, Ưng Tu thản nhiên bảo, “Phòng Hiền, bọn tôi muốn giúp cậu.”

Phòng Hiền nhìn Ưng Tu, “Các người là loại người nào?”

Ưng Tu bình thản cười, “Chúng tôi? Chúng tôi là người có thể bảo vệ cậu.”

Phòng Hiền nghe giọng điệu tự tin của gã thì không khỏi nhú mày.

Ưng Tu cúi người bình tĩnh quan sát Phòng Hiền, “Chuyện đến nước này, cậu tin chúng tôi cũng được mà không tin cũng chẳng sao. Chúng tôi sẽ bảo vệ cậu, hơn nữa, để tránh Khương Ly Bạch lại hại thêm người khác, chúng tôi sẽ không để cho cậu rời khỏi đây.”

Phòng Hiền nhìn hai người bọn họ, lãnh đạm nói, “Đi hay không là tự do của tôi.” Nói đoạn bèn đứng dậy muốn đi khỏi đó.

Ai ngờ cậu vừa đứng lên đã thấy đầu váng mắt hoa, sau đó đứng không vững mà ngã ngổ xuống mép giường.

Ưng Tu lạnh lùng nhìn một loạt động tác của Phòng Hiền, sau đó liếc sang lão Lâm bên cạnh, cả quá trình không ai nói nửa câu.

Phòng Hiền nhận ra bầu không khí quái dị, cậu nhìn bọn họ, lạnh ớn. Loại cảm giác như bị rút sạch máu trong người khiến cậu chìm vào nỗi sợ vô danh. Cậu điều chỉnh suy nghĩ một chút, lại một lần nữa định đứng lên, chỉ là lần này còn chưa đứng được dậy đã bị Ưng Tu ngăn lại, “Cậu không thể đi.”

Nói đoạn, gã đẩy Phòng Hiền ngã xuống giường.

Bấy giờ Phòng Hiền mới phát hiện ra tứ chi của mình không có chút sức lực nào, vô lực đến mức người ta chỉ cần đẩy nhẹ một cái là đã ngã. Thế nhưng cậu rõ ràng không hề bị thương, vì sao lại thế?

Ưng Tu vươn tay kéo Phòng Hiền đang ngã trên giường, ánh mắt loáng thoáng hiện lên nét cười nửa như khinh thường, nửa như thương hại. Phòng Hiền trông thấy ánh mắt ấy thì khó chịu vô cùng, vẻ mặt cậu lạnh ngắt.

Ưng Tu đang mở miệng muốn nói gì đó liền bị đẩy ngã nhào ra đất, Phòng Hiền chớp cơ hội gã lão đảo vội vàng lao về phía cửa phòng, nào biết vừa ra khỏi cửa lại đụng phải một người đang tới.

Thân thể không còn chút sức lực bị va vào ngã ngửa ra phía sau. Thế nhưng đau đớn trong dự đoán không kéo tới, ngược lại thay vào đó là một cái ôm cứng rắn.

Từ đằng sau vang lên tiếng nói mang theo ý cười, “Cảnh sát Trình, thật khéo quá.”

Phòng Hiền ngược lên mới phát hiện Trình Phong đang đứng đó. Cậu kinh ngạc quay đầu, chỉ thấy người đàn ông được gọi là lão Lâm và Ứng Tu mặt không biểu cảm nhìn lại mình.

Giây tiếp theo, hai tay cậu bị hai người bọn họ túm chặt, không thể nhúc nhích.

Trình Phong không đành lòng nhìn cậu, “Phòng Hiền, cậu cứ ở lại đây đi, chúng tôi chỉ muốn giúp cậu thôi.”

Phòng Hiền trừng mắt lườm anh ta, không nói một lời.

Đến tận bây giờ đầu óc Phòng Hiền vẫn rối như mớ bòng bong, đối với sự thay đổi đột ngột của Khương Ly Bạch, cậu thực sự sợ hãi.

Mà sự sợ hãi đó... lại không bắt ngờ như trong dự liệu.

Giống như sâu thẳm trong lòng cậu từ rất lâu trước kia đã biết cái gì rồi.

Bắt đầu từ hôm đó, Phòng Hiền chính thức bị giam lỏng. Ban đầu Trình Phong và lão Lâm đều không đồng ý để Phòng Hiền đi ra ngoài, thế nhưng dưới đề nghị của Ứng Tu, bọn họ cuối cùng vẫn đáp ứng.

Ý của Ứng Tu là, sinh hoạt của Phòng Hiền vẫn như cũ, chỉ là phải sống dưới sự giám thị của họ mà thôi.

Cứ thế qua vài ngày, Phòng Hiền không phản kháng thêm lần nào, cũng không biểu hiện gì ra mặt. Mỗi ngày ăn ngủ lên lớp về nhà, không khác gì so với trước đây.

Trình Phong lấy làm lạ, cuối cùng có một hôm chủ động hỏi Phòng Hiền trong bữa cơm, “Phòng Hiền, vì sao cậu không chạy trốn?” Vừa hỏi xong đã hối hận vì sự thẳng thừng của mình.

Phòng Hiền hơi ngẩng lên nhìn Trình Phong hồi lâu, kết quả chẳng nói năng gì, cúi đầu xuống bưng bát lên ăn.

Trình Phong cảm giác được Phòng Hiền có chút kì quái, thế nhưng kì quái ở chỗ nào thì không thể nói rõ thành lời. Cẩn thận ngẫm lại, anh ta cũng chỉ biết tự trách mình suy nghĩ mấy chuyện vô dụng rồi cúi xuống bình thản ăn cơm. Vấn đề được hỏi giữa bữa cơm dường như chưa bao giờ từng xuất hiện.

Mãi cho đến buổi tối nọ, Trình Phong mới phỏng đoán đại khái được một chút sự tình.

Hôm đó nhiệt độ giảm mạnh, vì ở trường có việc nên Phòng Hiền về rất muộn, liên đới cả lão Lâm và Ứng Tu cũng muộn hẳn theo. Ba người về đến nơi chỉ ăn uống qua loa rồi thay phiên đi tắm.

Về cái chuyện tắm rửa này, bình thường là Ứng Tu hoặc lão Lâm tắm xong sẽ đến Phòng Hiền, luôn phải có một người trông nom cậu.

Cơ mà tối đó Ứng Tu tỏ vẻ mình sắp mệt chết, bèn chiếm suất đầu tiên. Lão Lâm tuyên bố đi ngủ muộn không tốt cho bộ xương già của hắn liền chen ngang tắm thứ hai. Hai người đó xong xuôi bèn hỏi thăm Trình Phong một câu rồi ai về phòng nấy đi ngủ hết.

Hơn mười hai giờ đêm, Trình Phong mới thấy Phòng Hiền cau mày đi vào nhà tắm. Nhìn cậu vào trong khóa cửa lại, anh ta nhàm chán mở tivi ra xem. Trên tivi vừa lúc đang chiếu trận bóng yêu thích, Trình Phong vừa liếc nhìn phòng tắm vừa để tâm xem bóng bên này.

Thời gian từng phút qua đi, mười lăm phút, hai mươi phút, nửa giờ, bốn lăm phút...Mắt thấy sắp hết một tiếng đồng hồ mà vẫn chưa thấy người kia đi ra, Trình Phong nghĩ lại thấy bất thường, bèn tới trước phòng tắm, gõ cửa.

Bên trong trù tiếng nước róc rách ra thì không còn âm thanh nào khác.

Trình Phong nhìn qua cửa kính mờ, “Phòng Hiền, cậu có sao không? Sao tắm lâu thế?”

Bên trong không có lời đáp.

Tiếng nước chảy rất có quy luật, không hề thay đổi...

Trình Phong càng nghĩ càng thấy không ổn, bèn lập tức chạy vội vào bếp lấy chìa khóa phòng tắm, mở cửa vọt vào.

Cảnh tượng bên trong làm cho anh ta khiếp sợ...

Phòng Hiền cả người trần trụi quỳ rạp trong một góc, mặt không biểu cảm nhìn chăm chăm vào dòng nước tuôn ra từ chiếc vòi sen. Phòng tắm bí bách đến ngạt thở, hơn nữa còn ngập ngụa một thứ mùi quái lạ.

Trình Phong quét mắt nhìn một vòng, đoạn vội vàng cầm khăn tắm đến gần Phòng Hiền, nhẹ giọng gọi, “Phòng Hiền... Phòng Hiền...”

Đối phương không đáp.

Trình Phong vươn tay bắt mạch của Phòng Hiền, sau đó nhìn vào đồng tử của cậu, không thấy có gì khác lạ, chỉ là thân thể lạnh ngắt. Anh ta cầm khăn tắm định bọc cậu lại, cúi đầu xuống mới phát hiện bên chân cậu có một bãi nôn còn chưa bị nước rửa trôi.

Thức ăn nhão và những vật thể màu nâu cô đọng lại đó, cực kì ghê tởm.

Trình Phong nhìn tình hình quái lạ trước mắt, lại gọi đối phương thêm lần nữa, “Phòng Hiền?”

Vẫn không hề nhận được một chút phản ứng nào.

Trình Phong cúi người muốn tìm kiếm manh mối trong ánh mắt của Phòng Hiền, vừa mới thoáng nhìn đã bị đôi mắt to đen thẳm của cậu dọa cho hốt hoảng.

Đôi mắt đen không đáy mang đầy sợ hãi nhìn về phía sau anh ta giống như nơi đó có cái gì kinh khủng lắm. Trình Phong thấy ánh mắt đó mà lạnh người, bèn quay lại phía sau nhìn xem. Thế nhưng chỗ đó căn bản trống không, chỉ có dòng nước từ vòi sen không ngừng chảy xuống.

Trong nháy mắt, Trình Phong dường như hiểu ra điều gì đó.

Anh ta mau chóng cầm vòi sen xối lên người Phòng Hiền một lượt rồi trùm kín khăn tắm lên, đỡ cậu ra bên ngoài. Phòng Hiền ngồi trên sofa, hai mắt vô thần, cả người cứng ngắt.

Trình Phong vươn tay hươ hươ trước mặt Phòng Hiền, đối phương vẫn không hề phản ứng lại. Anh lại thử thăm dò gọi tên cậu, “Phòng Hiền... Phòng Hiền... này, hồi hồn đi.”

Phòng Hiền không động đậy.

Đôi mắt mở to, đen tuyền, nhìn chăm chăm vào khoảng không, vẻ mặt thần thờ.

Ánh nhìn dài lâu mà chăm chú khiến lòng người ớn lạnh, cảm giác sợ hãi lan tràn, dâng cao mãi lên, đến tận lúc Trình Phong nhận ra gió lạnh lùa vào ô cửa sổ mở từ lúc nào.

“Đừng chạm vào cậu ấy.” Một giọng nói thình lình vang lên.

Trình Phong quay đầu, Ứng Tu đứng ngay phía sau anh ta, biểu cảm cực độ lãnh đạm.

35. Chương 35

Người sợ hãi điều gì?

Trắng tay, hay cái chết?

Phòng Hiền nhìn phòng ngủ xa lạ, không ngủ được.

Gã thanh niên Ứng Tu nằm ngay bên cạnh cậu. Gã luôn ngủ rất nhanh, không ngáy, không trở mình, không nói mơ, yên lặng như người chết.

Nhất là trong màn đêm yên tĩnh thế này, trước khi ngủ gã ta chỉ nhìn cậu một cái, sau đó nhắm mắt lại, dựa vào mép giường nằm nghiêng nghiêng, thiếp đi.

Phòng Hiền ngửa mặt nhìn lên trần nhà, nỗi sợ hãi khiến cậu khó lòng đi vào giấc ngủ.

Đúng vậy, kể từ ngày đó cậu chưa từng có được một giấc ngủ ngon, đêm nào cũng mất ngủ rồi lên lớp gật gà gật gù. Ít nhất ở nơi đó có rất nhiều người xung quanh, an toàn hơn nhiều lắm.

Cậu nghĩ như thế, sợ phải ở một mình, sợ những hình ảnh thoát ần thoát hiện.

“Phòng Hiền, không phải em bảo tôi làm như vậy sao?”

Không... không... hình ảnh đầm đìa máu tươi trong mộng không phải là ý nguyện của cậu.

“Phòng Hiền, em thực sự làm người ta thương tâm lắm.”

Đó là lỗi của cậu sao? Phải không?

Cho tới tận bây giờ cậu vẫn không biết mình sai ở đâu.

Phòng Hiền ngủ.

Nằm úp sấp trên bàn học, ánh mặt trời chiều sớm len lỏi rọi qua ô cửa sổ mở.

Cậu mơ một giấc mơ...

Phòng Hiền đứng trong căn phòng không một bóng người. Sàn gỗ, bàn thờ gỗ, một khung cửa sổ nhỏ hẹp và cánh cửa đi đóng chặt. Cậu nhìn cánh cửa kia, lại quay nhìn cửa sổ bị ván gỗ đóng đinh bịt kín, cả người run rẩy.

Gian phòng trống trải ngập tràn mùi hương gỗ trầm, chỉ có hai đoạn nến trắng trên bàn thờ lấp lánh lấp lánh.

Người đàn ông kia ở phía trước cúi đầu nhìn cậu, biểu cảm trên khuôn mặt cực kì rợn người. Thật lâu về sau Phòng Hiền mới biết biểu cảm đó là gì. Nó được gọi là... mặt xám như tro.

“Vươn tay.”

Phòng Hiền vươn hai tay, hai cánh tay nho nhỏ và mềm mại, còn nhìn rõ cả từng mạch máu.

Phòng Nhất Hiếu lấy một chiếc hộp màu đỏ từ trong túi áo, sau đó rút con dao nhỏ. Ông ta cầm chặt tay Phòng Hiền, rạch xuống một nhất dao.

Không đau lắm, thế nhưng cảm giác lạnh lẽo khi máu trút ra ngoài cơ thể khiến cho Phòng Hiền kinh hoảng.

“Phòng Hiền.”

Phòng Nhất Hiếu gọi tên cậu.

Phòng Hiền ngẩng lên nhìn người đàn ông trước mặt, “Con sợ không?”

Sợ cái gì?

Phòng Hiền ngước lên, trả lời trong lòng.

Không lâu sau đó, trong một đêm tối trời, Phòng Hiền bị đẩy mạnh vào gian phòng này.

Dưới ánh sáng mờ mờ của ngọn đèn tường, khuôn mặt của Phòng Nhất Hiếu nhòe mờ loang lổ. Ông ta nắm tay Phòng Hiền, chỉ nói, “Vào đi.”

Phòng Hiền lùi một chút, Phòng Nhất Hiếu đứng sau lưng cậu, trên mặt không nhìn ra bất cứ sắc thái gì.

Phòng Hiền sợ ông ta.

Phòng Hiền sợ một Phòng Nhất Hiếu như vậy, cho nên cậu khuất phục, thậm chí không mang theo một chút phản kháng hay bướng bỉnh nào mà trẻ con ở độ tuổi này nên có.

Cậu thuận theo chậm rãi bước vào phòng, sau đó thấy được cảnh tượng kia.

Phòng Nhất Hiếu cùng với tất cả những thứ đặt trên bàn thờ đều khiến cậu hoảng loạn.

Ngay lúc ấy, cậu không hiểu chúng nó mang hàm nghĩa gì.

Chỉ là cậu đột nhiên nhớ tới một đêm không lâu về trước, mẹ chết đi. Đêm ấy cũng như hôm nay vừa tối vừa tĩnh lặng. Trong màn đêm, cậu đột nhiên bình tĩnh, nhìn khuôn mặt tái nhợt mỗi một của mẹ, thấy nó xa lạ mà chẳng rõ nguyên do.

Sự xa lạ ấy khiến cậu bất an, vì thế cậu quấn chặt chăn trốn xuống chân giường, ngẩn ngơ nhìn mẹ nằm đó. Ánh trăng chiếu vào theo khung cửa sổ cũ nát, khuôn mặt của mẹ càng tái trắng khác thường.

Là ngủ sao?

Ngủ, là một việc đáng sợ như vậy sao?

Phòng Hiền run run gọi một tiếng, “Mẹ ơi...”

Nhưng người trên giường không có chút động tĩnh.

Về sau... Không có về sau.

Thời gian lặng phắc uể oải trôi đi, trời dần dần trở sáng, cậu cứ ngồi đối diện với người mẹ thân xác đã lạnh, ngồi suốt cả đêm dài.

36. Chương 36

12255686_1649643158636886_750789207_o

Trong lúc Phòng Hiền đang miên man suy nghĩ, trong căn phòng tĩnh lặng đến bất thường lại vang lên tiếng gió.

“Vù... vù vù...”

Phòng Hiền xoay người nhìn cánh cửa sổ bị ván gỗ bịt kín, kín mít, kín như bưng, chỉ có bóng cây thưa thớt lác lác qua khe ván nhỏ hẹp.

Sàn gỗ tối màu đột nhiên rung động, Phòng Hiền không đứng vững ngã lăn quay ra đất.

Xương... Đau quá.

Phòng Hiền sờ sờ xương sống của mình, nhiệt độ trong phòng lạnh xuống, ngọn nến trắng đang cháy lấp lóe lấp lóe, sắp tắt.

Phòng Hiền ôm chặt thân thể, sợ hãi. Sợ hãi rõ ràng đến thế, khiến cho người ta run lên.

Cậu há miệng thở dốc, muốn gọi, lại không biết phải gọi ai bây giờ.

Từ lòng bàn tay bỗng truyền tới xúc cảm dính dấp ẩm ướt mà lạnh lẽo.

Cảm xúc này chân thực quá, hệt như khi Phòng Nhất Hiếu nắm tay cậu hung hăng cắt một dao rồi siết thật chặt, lại hệt như cảm giác lúc chạm vào đệm chăn ướt sũng tanh nồng của mẹ đêm nào.

Phòng Hiền không dám cúi đầu, sau đó không lâu, dưới ánh nến mập mờ, có cái gì đó bò lên đầu gối cậu, lạnh băng và nhầy nhụa.

Phòng Hiền không dám nhìn nhưng lại không thể không nhìn, trên đùi nhỏ trắng bệch loang đầy máu tươi, kéo dài mãi xuống, nhiễm đỏ cả phòng.

Khiếp sợ, khiếp sợ trần trụi và mãnh liệt.

“Máu...”

Là máu...

Phòng Hiền sáu tuổi xoay người ngã nhào xuống vũng máu tanh ngọt.

“A! AAAAA...” Không một ai để ý đến tiếng hét chói tai của cậu.

Phòng Hiền há miệng thở dồn dập, muốn gọi Phòng Nhất Hiếu, gọi người đàn ông kia, cái người cậu phải gọi là ‘cha’.

“Phụ... phụ thân... có... có máu... Nhiều máu quá!!!!”

Không có ai nghe thấy.

Trong phòng tĩnh mịch.

Phòng Hiền bóp chặt cổ mình, hai mắt trợn trừng khó lòng tin tưởng. Cậu liều mạng gọi to như vậy, liều mạng đến mức máu đã trào ra từ sâu trong yết hầu, thế nhưng đến bản thân cậu cũng không nghe thấy một chút âm thanh.

“Máu... A... Máu...”

Bất luận cố gắng đến mức nào, âm thanh vẫn không thể xuyên thấu gian phòng này, hoặc có thể nói là thậm chí còn không thể thoát ra khỏi thân thể cậu.

_____Tên.

Bên tai đột nhiên vang lên một giọng nam xa lạ.

Phòng Hiền mất đi khả năng suy nghĩ, chỉ có thể trừng mắt nhìn ngọn lửa trên cây nến trắng. Đóm lửa ấy không hề dao động cũng không mờ tối đi, nó đột ngột đứng yên trong không khí.

Hết thấy bất chợt ngưng bật, máu tươi đổ về phía bàn thờ.

“Cót két cốt két... Cót két cốt két...”

Đằng sau bàn thờ phát ra âm thanh như vậy.

“Cót két... khùng khục...” Giống như tiếng khớp xương lệch vị trí khi Phòng Hiền ngã xuống trước đây.

Âm thanh đó cứ lặp đi lặp lại từng hồi dứt quãng.

Bất chợt, phía sau bàn thờ lộ ra một thứ.

Phòng Hiền kinh sợ muốn chạy trốn, lại phát hiện ra mình đang đứng ngay giữa gian phòng không thể động đậy. Cửa đi ở bên tay phải rất gần với bàn thờ, cửa sổ đã bị bịt chặt, sau lưng là tường trắng, căn bản không tài nào trốn đi đâu được.

Phòng Hiền chỉ có thể trở mắt nhìn vậy kia chậm rãi thành hình trước mặt mình.

Từ từ, một đôi tay hiện ra trước mắt cậu.

Đúng vậy, là tay, chính xác ra mà nói, là một khúc xương bàn tay.

Phòng Hiền muốn hét lên thật to nhưng lại không muốn kinh động đến cái tay biết cử động nọ. Cậu kinh hoàng chờ từng giây phút qua đi, một bàn tay xuất hiện ban đầu biến thành hai, sau đó là đầu, nửa người trên, và nửa người phía dưới...

Không lâu sau, một bộ xương hoàn chỉnh rành rành trước cậu.

Không thể kêu, không thể nhúc nhích.

Phòng Hiền che kín miệng mình, chỉ sợ tiếng hét bật ra sẽ lôi kéo sự chú ý của thứ kia.

Tại sao lại như vậy? Tại sao Phòng Nhất Hiếu lại muốn giam cậu ở trong này?

Thứ này biết cử động...

Vì sao một bộ xương lại có thể cử động cho được?

Khi mẹ chết đi, người ta nói với cậu bà đã chết rồi, chôn vào lòng đất rồi, sau đó sẽ biến thành một bộ xương, không bao giờ động đậy nữa.

Thế còn cái thứ đang dần dần tiến về phía cậu này rốt cuộc là cái gì?

Chẳng lẽ không phải một bộ xương sao?

Phòng Hiền mở choàng mắt, tất cả tế bào trên cơ thể dường như đều đông lại.

Bộ xương trắng hếu từ từ chuyển động, đi tới chỗ cậu từ phía đối diện.

Khi Phòng Hiền sợ đến mức thiếu chút nữa ngồi bệt xuống đất thì thanh âm lúc trước lại vang lên lần nữa.

_____ Tên của người.

Phòng Hiền ngơ ngác nhìn hết thấy trước mắt, giọng nói bên tai lạnh lùng kì dị.

Thế nhưng đó là giọng nói của con người.

Nó lặp lại.

_____ Nói, tên của người.

Tuy rằng rất lạnh nhưng là tiếng của con người đó, Phòng Hiền nghe tiếng nói ấy tựa như người chết đuối vớ được cọc rơm cuối cùng, vội vàng run rẩy mở miệng, “Phòng... Phòng Hiền...”

Sau đó, là một quang lặng yên.

Bộ xương khô đang vịn vịn tiến bước lập tức dừng chân, đối mặt với Phòng Hiền.

Phòng Hiền ngẩng đầu nhìn nó, không nhìn được nuốt xuống một ngụm nước miếng.

_____ Người là con hân?

Trong nháy mắt đó Phòng Hiền có một ý nghĩ kì lạ. Cậu có cảm giác giọng nói hình như là phát ra từ miệng của khung xương.

Cậu bị ý nghĩ đó dọa sợ.

Phòng Hiền ngước lên, ngơ ngẩn nhìn thứ đó.

Vỗn vện một giây, không, có lẽ là chưa tới một giây... Cậu đã nhận ra suy nghĩ của mình không phải tự nhiên mọc ra, cậu cảm giác được, bộ xương đang nói chuyện với mình.

Trong nháy mắt, vũng máu loang lổ trên mặt đất đột nhiên lấy phương thức quái dị mau chóng tập trung lại vị trí bộ xương đang đứng. Máu tươi bao bọc bộ xương khô không chừa lại một chút khe hở, chỉ chớp mắt sau, bọc máu đã không thấy đâu mà khung xương cũng biến mất. Đứng ở trước mặt Phòng Hiền là một người đàn ông tóc trắng sắc mặt lạnh lùng.

“Phòng Hiền.”

Phòng Hiền lui lại mấy bước.

Người nọ đi tới trước mặt nó, trên khuôn mặt trắng bệch không hề có biểu cảm, thậm chí không có cả hơi thở của người sống.

Phòng Hiền cuối cùng cũng hiểu... bộ xương và vũng máu kia đã hợp thành kẻ này.

Nghĩ đến dòng máu tươi vừa rồi còn dính dớp trên đùi mình, nghĩ đến bộ xương trắng hếu vừa rồi còn tập tễnh tiến về phía mình, Phòng Hiền chỉ thấy ớn lạnh từng cơn.

Sau đó... những thứ đó biến thành một con người như vậy.

Người nọ khuôn mặt mơ hồ, sắc mặt trắng nhợt, đứng trước mặt Phòng Hiền.

Rồi, từng bước từng bước tiếp cận cậu.

Phòng Hiền không ngừng lùi về phía sau, cho đến lúc cả người dán sát vào tường. Không còn đường lui nữa.

Người nọ vươn tay, từ từ hướng về Phòng Hiền. Tay y rất trắng, trắng đến tái xanh, màu của mạch máu đen xám như vết bút bi đen chằng chịt trên đôi tay đó.

Đôi tay như vậy, xoa mặt Phòng Hiền.

Lạnh căm căm, khiến cậu rùng mình khe khẽ.

“Người sợ sao?” Giọng nói của đối phương xuyên thẳng vào màng nhĩ, Phòng Hiền hoài nghi mình hoa mắt, bởi vì miệng y căn bản không hề cử động.

“Oành!”

Có cái gì đó nổ vang ngoài cửa sổ. Chỉ chốc lát sau bên ngoài đã đổ mưa. Mưa rơi tí tách đập vào cửa kính khiến cho căn phòng tĩnh lặng trở nên ồn ào.

Người nọ quay sang nhìn ra bên ngoài, từ khe hở cửa ván gỗ có thể thấy được thể mưa không nhỏ.

Phòng Hiền cứng đờ người đứng đó không nhúc nhích, đôi mắt đen thẳm nhìn chằm chằm vào người đàn ông trước mặt.

Thấy thế, y cúi xuống, mắt đối mắt.

Ánh mắt không một tia sóng gợn nhìn thẳng vào Phòng Hiền.

Ánh nhìn chăm chú kéo dài rất lâu.

Thời gian phẳng phất như ngừng lại, Phòng Hiền thở hổn hển, không dám cử động.

Người đàn ông nhìn Phòng Hiền rồi đột nhiên nở nụ cười. Khuôn mặt không chút sinh khí đột nhiên chuyển động khiến cho người nhìn lạnh gáy.

“Thế mà lại là chết, Phòng Nhất Hiếu đúng là lão hồ ly.”

Phòng Hiền vẫn đứng lặng.

Người đàn ông vươn tay nắm cánh tay Phòng Hiền rồi buông ra ngay, chuyển lên xoa bóp trên trán cậu. Đôi tay cứng rắn và lạnh ngắt, như là... như là một bàn tay xương khô.

Sờ xong, y duy trì nét cười cứng ngắc, nói, “Sợ lắm à? Không phải sợ. Chỉ cần người nghe lời, ta sẽ để người thay thế vị trí của hần.”

Phòng Hiền trân mắt nhìn y, không hiểu y đang nói cái gì.

Cậu chỉ là sợ hãi, sợ hãi theo bản năng.

Người đàn ông đột nhiên cúi người quỳ xuống trước mặt Phòng Hiền, kéo cánh tay bị rách của cậu. Nơi đó có một vết thương không sao khỏi được. Y cầm chặt nó, hung hăng cắn xuống.

Đau đớn đến cùng với nỗi kinh hoàng.

Nỗi đau ập thẳng tới khiến cho Phòng Hiền cảm giác thứ bị cắn không phải tay cậu mà là trái tim cậu, nội tạng cậu, thứ bị hút ra là sự kinh hãi đang nuốt sống từng tế bào của cậu.

Phòng Hiền sáu tuổi không biết bất cứ điều gì, chỉ cảm thấy đau, đau đớn chiếm cứ hết thảy. Có cái gì đó từ vết thương bị cắn xâm nhập ăn mòn toàn thân cậu.

Giọng nói kia lại bất thành linh hiện lên trong ý thức.

“Phòng Hiền, sau này tất cả của người đều là của ta, thân thể người là của ta, mệnh của người, cũng thuộc về ta.”

Phòng Hiền té rập trên mặt đất, bị bóng tối vô tận nuốt chửng.

=====

37. Chương 37

“Khương Ly Bạch...”

Phòng Hiền choàng tỉnh khỏi cơn mơ, đầu óc rối bời.

Trong giấc mộng không rõ thật giả vừa rồi, giọng nói của người đàn ông đáng sợ kia không khác với Khương Ly Bạch mấy may.

Hai người rốt cuộc có quan hệ gì?

Phòng Hiền ôm đầu, cảm thấy nó đau như muốn nứt ra. Cậu đờ huyệt thái dương, bỗng “A” một tiếng đứng bật dậy, đáng tiếc vì ngủ lâu nên chân đã tê rần, lại ngã ngồi xuống ghế.

Trong phòng học mênh mông không ngờ lại chẳng có một bóng người.

Nhìn ra ngoài trời, bốn phía đã mờ mờ tối, trông cửa sổ có thể thấy đường mòn phía xa xa có tốp năm tốp ba sinh viên đi ngang.

Cậu đã ngủ lâu như vậy rồi sao?

“Tinh...”

...

“Tinh...”

Dường như... có tiếng động gì đó rất lạ...

Phòng Hiền chấn kinh, thân thể cũng trở nên căng thẳng.

“Phòng Hiền.”

Phòng Hiền vụt xoay người, một người đàn ông sắc mặt tiêu tụy đột ngột xuất hiện trước mắt cậu.

Phòng Hiền nhìn thấy đối phương, lập tức trợn trừng hai mắt.

Loại kinh hãi này khiến người ta tuyệt vọng.

Vì sao Khương Ly Bạch bỗng dừng lại xuất hiện ở đây?

Ứng Tu đâu? Máy người Ứng Tu đang ở nơi nào? Chẳng phải mỗi ngày bọn họ đều theo dõi cậu không rời mắt hay sao? Vì sao tự dừng lại không thấy?

Khương Ly Bạch đứng trên cầu thang, từng bước từng bước hướng về Phòng Hiền. Y nhìn Phòng Hiền đăm đăm, khóe miệng vẫn mang ý cười như có như không quen thuộc.

Phòng Hiền bị đôi mắt kia nhìn chằm chú đến không tài nào động đậy, đôi chân như bị đóng đinh trên mặt đất, cả người lạnh ngắt.

Cảm xúc này gọi là sợ hãi, cậu biết.

Thân thể này chân thật hơn bản thân cậu rất nhiều.

Phòng Hiền cắn chặt răng, “Đừng... Đừng tới đây...”

Khương Ly Bạch thản nhiên cười nói, “Phòng Hiền, em như vậy làm ta thương tâm lắm đấy.”

“Anh... Anh mau đi đi, bằng không bọn họ sẽ tới đây đấy...”

“Thật không?” Giọng nói kề ngay bên tai. Phòng Hiền vừa mở mắt, khuôn mặt của Khương Ly Bạch đã gần trong gang tấc.

Đôi mắt của y, đen thẫm mà sâu thẳm.

“Em đoán chắc rằng bọn họ sẽ đến ư?” Âm thanh rất lạnh, nhưng giọng điệu lại động ý cười.

Phòng Hiền nhìn người đàn ông trước mặt, ngừng thở, không dám nói thêm gì nữa.

Không ngờ yết hầu chợt khó chịu, vừa ngứa vừa đau.

“Khụ khụ... khụ khụ khụ...” Liên tục ho khan vài tiếng, Phòng Hiền nôn sặc sụa, chất nôn văng đầy đất.

Vẫn là máu.

Phòng Hiền nhìn vũng nôn trên mặt đất, vừa khiếp sợ lại vừa ghê tởm. Khương Ly Bạch bên cạnh lại lên tiếng, “Em sợ lắm sao?”

Phòng Hiền ngẩng đầu lên. Khương Ly Bạch từ trên cao nhìn xuống cậu, không nói một lời. Ánh mắt y trống rỗng, không đọc được một tia manh mối.

Khương Ly Bạch nhìn Phòng Hiền như vậy, đột nhiên cười bảo, “Giống y hệt như trước đây.”

Phòng Hiền cắn môi chẳng nói chẳng rằng.

“Trong căn phòng đó, em cũng nhìn ta như vậy. Phòng Hiền, ta cho em thêm một cơ hội lựa chọn nữa, sống, hay là chết?”

...

“Bao giờ em nghĩ kĩ thì mang lá bùa quý ta đưa lần trước trả lại cho ta.”

Phòng Hiền hơi nhú mào nhưng vẫn không mở miệng. Động tác nhỏ như vậy lại để lộ một chút những gì cậu đang suy nghĩ.

Phòng Hiền đương nhiên biết bùa quý mà y nói là cái gì. Đó chính là lá bùa hộ mệnh mà Khương Ly Bạch cho cậu mấy năm về trước. Nhưng tấm bùa kia đã mất từ lâu, Khương Ly Bạch cũng không phải là không biết, giờ lại bảo cậu như thế rốt cuộc là có ý gì?

Đang lúc Phòng Hiền chưa hiểu ra sao thì đối phương lại bất ngờ xoay người rời đi. Phòng Hiền chưa kịp nói gì thêm, Khương Ly Bạch đã biến mất trong phòng học.

Ứng Tu vừa đi vừa lạnh mặt nói, “Đã bảo nhất định là trúng chiêu mà, nếu không đang yên đang lành thời khóa biểu làm sao mà sai được, chẳng phải anh là giáo viên sao?”

Lão Lâm rảo bước đi ngay bên cạnh gã, “Ngày ngày chúng ta thay phiên nhau trông chừng mà y vẫn có thể thừa cơ đột nhập, xem ra khôi phục không tồi.”

Ứng Tu nghiêng đầu, lạnh lẽo nhìn người đàn ông bên cạnh, “Dù sao đến ngày đó y chắc chắn sẽ phải chết.”

Lão Lâm nhìn bóng dáng Ứng Tu phía trước, cười cười, “Đúng vậy, kẻ đáng chết đều phải chết.”

Người phía trước đột nhiên dừng bước, quay người nhìn lão Lâm phía sau, “Đó là thuận theo mệnh trời, thay trời hành đạo. Thầy nhóc Phòng Hiền kia vốn dĩ không nên sống lâu như vậy.”

Lão Lâm cười lớn, nét cười có chút mỏng lung, “Phải phải, là thay trời hành đạo.”

Lúc hai người vội tới phòng học thì Phòng Hiền vẫn ngồi耿耿 ngơ một mình trong đó. Trong lớp rất tối, chỉ có ánh sáng yếu ớt hắt vào từ hai ba ngọn đèn đường bên ngoài. Không khí cũng rất lạnh, cả căn phòng yên tĩnh không một tiếng động, Phòng Hiền ngồi lặng không nhúc nhích, bên chân còn đọng lại bãi nôn thẫm màu.

Ứng Tu đi tới liếc thấy những thứ dưới đất, bèn nhú mào gọi, “Phòng Hiền.”

Phòng Hiền quay sang nhìn người phía sau, xương cổ cứng ngắc. Cậu không hiểu vì sao mình lại biến thành như vậy. Sau khi Khương Ly Bạch bỏ đi, cậu sắp xếp lại toàn bộ sự việc một chút, bất tri bất giác thấy cổ mình nghẹn ứ khó chịu, chẳng mấy chốc đầu óc đã trống rỗng không suy nghĩ được gì.

Ứng Tu nhìn Phòng Hiền ngây ngây ngốc ngốc thì chẳng dễ chịu là bao, liền vươn tay kéo cậu dậy, “Về thôi.” Đoạn cầm tay cậu kéo về phía trước.

Đáng tiếc Phòng Hiền không nắm lấy tay Ứng Tu, bàn tay cậu nặng nề đập lên mặt ghế để lại một dấu tay đầy máu.

Ứng Tu cau mày xoay người, “Cậu làm sao vậy?”

Lão Lâm đứng một bên bấy giờ mới mở miệng, “A Tu, nhìn kia.”

Lão Lâm cất lời làm Ứng Tu khựng lại, sau đó đến bên cạnh Phòng Hiền, nhắc cánh tay còn lại của cậu lên.

Trên bàn tay gầy gơ xương dính dính đầy máu tươi đỏ thẫm. Chiếc áo khoác không quá dày mở rộng, áo sơ mi trắng đã bị máu nhuộm ướt đẫm từ bao giờ.

Ứng Tu thấy thế, vẻ mặt lạnh xuống.

Lão Lâm và gã đưa mắt nhìn nhau, “Mau trở về bằng bó cho cậu ta một chút.”

Mà mãi đến giờ khắc này Phòng Hiền dường như mới đột nhiên phát hiện ra cái gì mà nhìn xuống bụng mình theo ánh mắt của hai người nọ. Chỗ đó...trên bụng cậu đầm đìa máu thịt bầy nhầy.

Vì sao lại có máu?

“Máu...” Phòng Hiền nói khê như nỉ non. Kì quái là cậu không hề có cảm giác đau đớn.

Giây tiếp theo, Ứng Tu đẩy mạnh lão Lâm bên người Phòng Hiền ra, nhét áo sơ mi của cậu vào trong thắt lưng, kéo khóa áo khoác lại. Sau đó một tay gã ôm eo Phòng Hiền, tay còn lại luồn xuống đầu gối bế thốc cậu lên.

Lão Lâm đứng cách đó không xa nhìn theo từng cử động của gã, không hề phản ứng.

=====

Phù, cuối cùng cũng post được trước khi sang ngày mới ~ Mỗi ngày thi xong lại cảm thấy so với đề thi thì mật cá vẫn còn ngọt ngào chán.... TTtoTT

38. Chương 38

Về tới chỗ ở, một mình Ứng Tu mặt lạnh băng bó vết thương cho Phòng Hiền, mà cậu thì đờ như khúc gỗ, cả đường đi không hề rảnh nói một câu, chỉ dùng ánh mắt mơ hồ mê mang nhìn từng người bên cạnh.

Trình Phong đứng cạnh sofa nhìn vết thương trên bụng Phòng Hiền. Vết thương tuyệt đối không sâu, hơn nữa xem ra không phải do vật sắc nhọn gì đó gây ra, thế thì phải nhận định thế nào? Kết nối nó với những mảnh móng tay gãy nát cùng vết bầm trên tay cậu... thì cứ như là Phòng Hiền tự mình ngoan độc cào toạc bụng mình ra vậy.

Điên cuồng thật.

Tuy rằng Trình Phong thấy suy nghĩ của mình rất kinh khủng, thế nhưng nhìn cả Ứng Tu và lão Lâm đều im lặng thì xem ra việc đó cũng không phải là không có khả năng.

Vết thương kia quá sâu, người bình thường không thể cầm máu nhanh như thế, vậy mà tình huống của Phòng Hiền tựa hồ rất tốt, không chảy máu quá nhiều. Tuy rằng máu đã ngừng chảy, lượng máu tràn ra cũng đã khô lại, song bất luận nói thế nào thì bị thương thế này không đi bệnh viện kiểm tra xử lý một chút sẽ không sao thật chứ? Bị nhiễm trùng thì không phải là chuyện nhỏ đâu.

Suy nghĩ chốc lát, anh ta lên tiếng, “Cậu ấy bị thương như vậy, không đi bệnh viện có ổn không?”

Vừa mới dứt lời thì Ứng Tu đã quay phắt đầu lại liếc nhìn Trình Phong. Trình Phong bị gã nhìn liền cảm thấy cả người như rơi vào hầm băng. Trước giờ anh ta vẫn biết gã là kẻ tâm tình thất thường, không thể trêu vào được.

Lão Lâm thần nhiên quét mắt nhìn Trình Phong rồi điềm nhiên bảo, “Trong bệnh viện âm khí nặng, vạn nhất y tới thì rất khó đối phó.”

Trình Phong nửa tin nửa ngờ, lão Lâm thấy thế lại bổ thêm một câu, “Hơn nữa sắp đông chí rồi, vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn.”

Là như vậy sao? Trình Phong lại nhìn sang Phòng Hiền, trạng thái của cậu cũng có chút kì quái.

Mọi người đều thấy khó hiểu, Trình Phong vốn dĩ vì muốn bắt phạm nhân nên mới cùng đường với hai người còn lại, giờ suy nghĩ kĩ lại cảm thấy bất an. Cuối cùng, anh ta chỉ có thể gật đầu, không đầu không đuôi “Ừm” một tiếng.

Kết quả đến hôm sau, tình trạng của Phòng Hiền lập tức chuyển biến xấu.

Buổi tối cậu im lặng nằm trên giường, im lặng thiếp đi, không ngờ ngủ một giấc rồi dường như không tỉnh lại được nữa. Sáng sớm cậu bắt đầu đổ mồ hôi, người thì không tỉnh táo mà cứ một mực liều mạng kêu lạnh. Trình Phong vừa hay đang túc trực, thấy thế thì vội vang chạy sang nói với Ứng Tu.

Ứng Tu nghe xong liền lao vào phòng Phòng Hiền, cầm cổ tay cậu bắt mạch.

Lão Lâm nghe thấy tiếng cũng tới, sau khi liếc qua thì vỗ vai Ứng Tu, “Giờ chỉ còn một cách.”

Ứng Tu xoay người, “Cách gì?”

Lão Lâm cười nói, “Giết cậu ta, tiên hạ thủ vi cường.”

Ứng Tu nhú mày, không đáp lại câu nói của lão Lâm. Lão Lâm cười cười đi ra khỏi phòng.

Trình Phong nhìn hai người trước mặt, thấy từ đầu đến chân lạnh ngắt. Anh làm cảnh sát nhiều năm như vậy, thấy nhiều phạm nhân như vậy, mà chưa nghe thấy người ta nói đến chuyện giết một con người đơn giản và nhẹ nhàng bằng quơ như thế bao giờ.

Theo bản năng lùi một bước về phía sau, không cẩn thận chạm vào ống bút trên bàn làm nó rơi xuống đất đến cách một tiếng.

Ứng Tu quay lại lạnh lùng nhìn Trình Phong. Anh ta cười cười, “Tôi... tôi vẫn nên ra ngoài trước thì hơn. Tôi cũng không hiểu mấy chuyện này cho lắm.” Nói đoạn chạy đi như chạy trốn.

Ứng Tu thấy lão Lâm đã bỏ đi thì ngồi xuống bên giường, nhìn chằm chằm Phòng Hiền chốc lát, biểu cảm có chút quái dị.

Buổi chiều, Ứng Tu và lão Lâm quyết định tắm rửa cho Phòng Hiền, bảo Trình Phong canh chừng cho bọn họ, nói là muốn dùng thuốc Bắc tắm sạch cho cậu rồi đưa đi bệnh viện kiểm tra.

Trình Phong bán tín bán nghi nhưng không có cách nào khác, đành phải theo lời mà làm.

Vì thế bồn tắm trong nhà lão Lâm bỏ đầy các loại thảo dược mà Trình Phong không biết, đun nóng đến nổi bong bóng lên. Mùi thuốc đặc biệt vô cùng, ngửi lâu sẽ khiến người ta buồn ngủ.

Trình Phong ngồi trên ghế, từ từ khép hờ hai mắt, đầu óc hỗn loạn dần. Chỉ nghe thấy tiếng hai người kia thì thầm trong phòng tắm.

Trong cơn hoảng hốt chập chờn, dường như có ai đó đang gọi tên anh.

Trình Phong híp mắt, cảm thấy cả người mệt mỏi rã rời, bất tri bất giác thiếp đi lúc nào không biết.

Nhưng mà chìm vào giấc ngủ không chỉ có một mình Trình Phong, còn có Phòng Hiền đang ngăm mình trong một đồng nước thuốc và bùa ngải.

Phòng Hiền đã ở trong bóng tối mê mông khôn cùng rất lâu.

Từ sau khi gặp lại Khương Ly Bạch cậu vẫn bị vây khốn trong giấc mộng này, làm thế nào cũng không tỉnh lại được.

Phòng Hiền không biết mình đã ở đây bao lâu. Cậu không cảm giác được thời gian trôi qua, không thể mở miệng, không thể nghe thấy. Hoặc là nói trong thế giới tối đen như mực này hoàn toàn không có âm thanh, ngoại trừ bóng tối bất tận ra thì không còn gì khác nữa.

Phòng Hiền ôm chặt lấy thân thể mình. Nơi đây ngoại trừ đêm tối chỉ còn đêm tối, cậu thậm chí không thấy cả chính bản thân. Cái gọi là xòe tay không thấy năm ngón có lẽ chính là tình hình trước mắt, trừ việc ôm chặt người mình để xác định bản thân còn tồn tại thì chẳng còn dấu hiệu nào cho thấy cậu còn sống trên đời.

Phòng Hiền nhận ra mình đang run lên, thân thể không thể khống chế được mà run rẩy, lạnh đi, tuyệt vọng đằng đẵng ập tới khiến cho cậu không biết phải làm sao mới tốt.

Phòng Hiền...

Mơ hồ nghe thấy có người đang gọi tên mình.

Phòng Hiền cố gắng mở mắt ra, trước mắt không còn là bóng tối vô bờ nữa.

Nơi đó có một đốm lửa màu lục, âm thanh phát ra từ nguồn sáng nhỏ nhoi này.

Phòng Hiền ngây ngẩn nhìn đốm lửa nhỏ nhỏ tiến tới gần mình mà không hề bất ngờ, chỉ lẳng lặng đợi.

“Phòng Hiền, em đã nghĩ xong chưa?”

Đó là giọng nói của Khương Ly Bạch.

Phòng Hiền nhìn đốm lửa, không nói không rằng.

“Phòng Hiền.” Giọng nói của đối phương chính là giọng nói quen thuộc của Khương Ly Bạch trước đây, thậm chí đến cả ngữ điệu cũng y như đúc, ôn hòa mà bình thản.

Phòng Hiền chậm rãi đứng dậy, nhìn thẳng vào ngọn lửa.

“Từ đầu đến cuối tôi vẫn không biết đã xảy ra chuyện gì. Rốt cuộc anh muốn tôi phải làm gì?”

“Chuyện tới nước này, em vẫn còn hỏi ta vấn đề như vậy ư?”

Ngọn lửa tắt phụt theo tiếng nói vang lên, sau đó đột nhiên bốc cháy dữ dội. Đám lửa tan hết, đứng trước mặt Phòng Hiền là một người đàn ông tái nhợt mà lạnh lẽo.

Khuôn mặt y rất mơ hồ, nhìn kĩ nửa ngày mới phát hiện đó chính là người đàn ông trong giấc mộng, dáng vẻ lại phẳng phất tương tự ‘Khương Ly Bạch’ đã sống chung bên cạnh Phòng Hiền suốt mấy năm trời.

Y đứng trước mắt cậu, như cười như không nhìn cậu, “Phòng Hiền, em không biết chút gì hay sao?”

Phòng Hiền nhíu mày, “Tôi phải biết cái gì?”

Người đàn ông bật cười, “Em phải biết, có nhân ắt có quả, mọi chuyện hôm nay đều xuất phát từ lựa chọn của em lúc trước.”

Phòng Hiền lùi về phía sau một bước, “Anh hại chết nhiều người như vậy chẳng lẽ đều là do tôi tạo ra à?”

Đối phương cười nói, “Từ phương diện nào đó mà nói, chính xác là như vậy.”

Phòng Hiền không ngừng lắc đầu.

Khương Ly Bạch mỉm cười, nụ cười có chút mông lung, “Ta kể chuyện xưa cho em nghe nhé.”

...

“Phòng Nhất Hiếu nói hấn sợ chết, nhưng mà hấn còn sợ nghèo hơn cả chết. Hấn không chỉ một lần nói với ta hấn không cam lòng ăn nhờ ở đậu cả đời nên mới chọn ta. Ta cho hấn tất cả những gì hấn muốn, tiền tài, đàn bà, nhưng mà chúng nó đều có điều kiện. Điều kiện chính là hấn sẽ không có con cái để kế thừa hết thảy, cũng không có ai chăm sóc hấn trước lúc lâm chung. Cho nên hấn nhận nuôi em. Nhưng hấn nuôi em không phải để an ủi tuổi già, mà là vì hi vọng có được càng nhiều lợi thế hơn nữa.

Đúng vậy, hấn muốn sống lâu hơn. Số mệnh hấn đã định không thể sống qua năm mươi lăm tuổi, thế nên hấn chọn lựa kĩ càng, chọn ra em, giao cho tôi làm tế phẩm.

Phòng Hiền, những chuyện đã định thì không thể thay đổi, nhất định em phải giao ra thứ gì đó để đổi lấy. Phòng Nhất Hiếu hi sinh tuổi thọ và cái phúc con cháu đây đàn, còn em thì sao?”

Phòng Hiền nghe xong câu chuyện xưa quá đỗi đản, chỉ một mực lắc đầu phủ nhận, “Tôi chưa từng đưa ra yêu cầu gì với anh.”

Khương Ly Bạch bật cười ha hả, “Không phải, em muốn nhiều thứ lắm.”

Phòng Hiền đang muốn bác bỏ thì Khương Ly Bạch đã cướp lời.

“Em muốn sống sót. Em vốn đã chết vào ngày hôm đó rồi, là ta cho em cơ hội sống lại. Mà những người đó chết đều có nguyên do. Hai hạ nhân của nhà họ Phòng muốn biết bí mật của Phòng Nhất Hiếu nên đã

xông vào phòng của ta, hai tên bạn học bắt nạt em cũng gặp mặt vận trở thành thức ăn của em. Em dám nói bọn họ không phải vì em mà chết? Em dám nói thứ mà em muốn có từ ta không nhiều?”

“Thức ăn... thức ăn gì cơ?” Phòng Hiền nhíu mày, tín nhiệm với Khương Ly Bạch đã biến mất hầu như không còn nhưng cậu vẫn theo thói quen mà ôm ảo tưởng.

Giọng nói của Khương Ly Bạch vẫn trong trẻo như cũ, chỉ là giờ khắc này đây nó không vương chút tạp chất nên đáng sợ vô cùng.

“Phòng Hiền, em vốn dĩ bạc mệnh, Phòng Nhất Hiếu trước kia coi trọng điểm ấy nên mới đem em về làm tế phẩm cho ta. Thế nhưng lúc đó em nhìn ta như vậy, ta mới đổi ý làm cho em thay vào vị trí của hắn. Để khiến em thay da đổi thịt, những kẻ đó chết là lẽ đương nhiên, nếu không em đã sớm không còn một mảnh xương cốt.”

“Không!” Phòng Hiền hét lên, “Anh nói bậy! Làm sao có thể có chuyện như vậy được?”

Khương Ly Bạch cười nói, “Là thật hay giả tự em ngẫm lại là biết. Vì bảo vệ em, ta mới làm em quên đi những chuyện này, hiện tại là lúc để em biết rõ chân tướng.”

Hồi ức... hồi ức đột ngột tràn tới như thác lũ.

Bộ dạng những người kia chết dần quẫn đi quẫn lại trong đầu óc bản khoảnh không đi, không nghĩ ra vì sao lại như vậy.

Cậu khàn giọng gào lên, những chi tiết ấy dần dần hiện ra rành rành trước mắt.

Trong căn phòng xa lạ mà kinh khủng, Khương Ly Bạch cho cậu một cơ hội, cũng là như thế này.

Thì ra phần quan trọng nhất trong kí ức đã bị cậu quên đi sạch sành sanh.

Đêm ấy, Khương Ly Bạch cười nhẹ vuốt ve mặt cậu, ngón tay lạnh lẽo khiến người ta hãi hùng.

“Người muốn sống sót phải không?”

Cậu gật đầu.

“Nếu muốn sống sót, nhất định phải trả giá rất đắt.”

...

“Cái giá mà người phải trả...là mất đi tư cách làm người.”

_____ Trở thành một ngoại tộc tồn tại trên thế gian này, giống như ta.

Đúng vậy, khi đó Khương Ly Bạch nói như vậy, nói với Phòng Hiền khi sáu tuổi.

Mà lúc này đây, biểu cảm của Khương Ly Bạch lạnh dần, Phòng Hiền không khởi vội lùi một bước.

Vài giây sau, như bị cái gì đóng đinh lại đó, cậu ngây ngốc nhìn y.

Khương Ly Bạch tiến tới ôm Phòng Hiền vào ngực, “Phòng Hiền, em không nên phản kháng ta, cũng không nên dao động.”

Phòng Hiền không nhúc nhích, như một con rối gỗ.

Mấy năm ngắn ngủi giống như đã trôi qua cả một đời người, quá nhiều hồi ức nhồi nhét vào tâm trí khiến cậu không biết xử lý ra sao.

Thân thể Khương Ly Bạch vẫn lạnh như trước.

Y ôm Phòng Hiền, không ngừng lặp lại, “Em không nên phản kháng tôi, không nên làm như vậy.”

Phòng Hiền ngẩng đầu lên, vẻ mặt y rất lạnh.

Cậu sững sờ chốc lát, muốn mở miệng nói gì đó, lại không cách nào lên tiếng.

Đang lúc hai người còn đang dây dưa, không gian xung quanh bỗng nhiên lắc lư kịch liệt. Sau một tiếng nổ lớn, bốn phía đột nhiên xuất hiện rất nhiều lỗ thủng, ánh sáng chói mắt theo những lỗ thủng ấy rơi vào.

Ánh sáng mãnh liệt thành linh tràn tới khiến Phòng Hiền khó lòng thích ứng, cậu mở mắt, thấy khuôn mặt Khương Ly Bạch đối diện mình đang tróc ra từng mảng...từng mảng từng mảng như bùn khô, vỡ vụn, rơi xuống, rã nát.

Phòng Hiền kinh hãi, “Khương... Khương Ly Bạch... anh... mặt của anh...”

Khương Ly Bạch không kịp nói gì thêm, cả người y vỡ vụn thành từng mảnh giữa ánh sáng và bóng tối khôn cùng, sau đó tan biến.

“Khương Ly Bạch!”

Trong nháy mắt đó, Phòng Hiền cảm thấy nơi đáy lòng cuộn lên xúc cảm khác thường. Thế nhưng chỉ trong khoảnh khắc, loại thống khổ đó dần dần phóng đại lên, như là một vết thương bị xé rách toang, đau thấu tim gan.

39. Chương 39

12248453_1649643228636879_2070870839_o

“Phòng Hiền, Phòng Hiền...”

“Khương Ly Bạch... Khương Ly Bạch... Khương Ly Bạch... Khương Ly Bạch... Khương Ly Bạch... Khương Ly Bạch...”

“Phòng Hiền, tỉnh dậy, tỉnh dậy nào.” Ứng Tu gọi thêm mấy tiếng, thấy Phòng Hiền không phản ứng gì, bèn quay lại nói với lão Lâm ở phía sau, “Qua giờ Tý đêm nay âm khí đại thịnh, nếu còn không thể thành công thì...”

Lão Lâm gật đầu, nâng tay lên nhìn cổ tay mình, dưới ánh đèn mờ ảo, vẻ mặt hắn có chút quái dị, “Đợi thêm mười phút nữa, nếu không được thì bắt đầu.”

Ứng Tu nghe xong, xoay người nhìn Phòng Hiền bị bọc trong một bộ trang phục trắng, ánh mắt lóe lên mấy phần hồ hững.

Vải trắng cũng không cảm được máu tươi đang dần dần rỉ ra, không thể phủ nhận Phòng Hiền đang bắt đầu thối rữa.

Đúng vậy, thân thể Phòng Hiền đang từ từ thối rữa, trong không khí tràn ngập hơi thở tử vong.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Lão Lâm nhìn nền trắng bốn phía, “Tôi đi kiểm tra một chút, cậu trông chừng cậu ta cho tử tế.” Nói đoạn lấy gói thuốc lá trong túi ra, châm một điếu lên rồi lướt qua vòng tròn nền trắng mà đi.

Ứng Tu từ trên cao nhìn xuống Phòng Hiền nằm trên mặt đất, đột nhiên cảm thấy cậu có chút đáng thương.

Thực ra trong chuyện này người vô tội nhất chính là Phòng Hiền. Ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy Phòng Hiền, bộ dạng chẳng khác người chết là bao thật khiến người ta cảm ghét. Thế nhưng dần dà gã phát hiện ra Phòng Hiền cũng chỉ là một người thường trầm mặc ít lời, không phải bản thân cậu suy nghĩ ác độc và biến thái như thế, ngược lại, bởi vì không biết gì cả mà cậu thậm chí còn đơn thuần hơn người bình thường.

Chẳng qua bất luận thế nào, những điều đó cũng không thay đổi được gì cả.

Khương Ly Bạch làm chuyện không nên làm, y đáng chết, cho nên cái chết của Phòng Hiền là không thể tránh khỏi, chỉ là sớm muộn mà thôi.

Ứng Tu quay sang, thấy lão Lâm đang kiểm tra những lá bùa.

Thời điểm cũng sắp đến.

“Động thủ đi.” Lão Lâm dụi tắt tàn thuốc, trong tay nắm chặt lá bùa và nước trong. Hắn dập nước lá bùa, vừa định dán lên trán Phòng Hiền thì đã nghe thấy một tiếng “A!” thảng thốt, Phòng Hiền vốn đang nhắm mắt ngủ say bỗng nhiên mở tròng mắt nhìn hai người bọn họ.

Chưa ai kịp phản ứng, cậu đã học ra một ngụm máu tươi, máu vậy đầy lên người họ.

Lão Lâm quát lớn một câu, “Có thi độc!”

Ứng Tu lập tức lui về phía sau vài bước, cau mày gất lên “Mẹ kiếp”.

Phòng Hiền trợn trừng mắt, trước mắt là một khoảng đất trống rất rộng, cách đó không xa, từng tấm bia mộ sắp hàng.

Cậu bị cảnh tượng trước mắt làm chấn động, trong đầu rối như mớ bòng bong, vừa định đứng lên cân nhắc xem nên làm thế nào thì lại phát hiện ra mình không thở được, đành phải dùng một tay nắm cổ, một tay vươn về phía hai người còn lại. Máu tươi đỏ sẫm không ngừng tuôn ra từ miệng cậu, khuôn mặt trắng bệch đau đớn khôn cùng. Tuy có đáng thương... nhưng càng khiến người ta sợ hãi.

Ứng Tu vừa định đứng lên đi về phía cậu thì bị lão Lâm kéo lại. Ứng Tu xoay người, vẻ mặt khó chịu, “Cậu ta vẫn còn ý thức!”

Lão Lâm không nói gì cả mà chỉ tay vào chỗ Phòng Hiền đang đứng, “Tự cậu nhìn xem.”

Ứng Tu nhìn theo hướng lão Lâm chỉ, bên chân Phòng Hiền cuộn lên một cụm chướng khí đen đặc, quanh quẩn không đi.

Ứng Tu vừa thấy, sắc mặt đại biến, “Đó là trong trận!”

Lão Lâm cười khở, “Không biết y vào trận từ lúc nào. Hay là trước khi chúng ta chuẩn bị y đã bám vào người Phòng Hiền rồi?”

Ứng Tu lắc đầu, “Không có khả năng, làm sao có thể? Lấy tu vi của hai người chúng ta mà y vào trận lúc nào còn không biết hay sao? Huống hồ vào trận sẽ lập tức tiêu tan, sao y duy trì trạng thái kia được?”

Lão Lâm giận tái mặt, “Coi bộ lần này chúng ta xem nhẹ đối thủ quá rồi.”

Ứng Tu lập tức thối lui đến bên người lão Lâm, kéo tay hắn, “Mấy giờ rồi?”

Lão Lâm nhìn đồng hồ, sắc mặt không ổn, “Quá rồi.”

Ứng Tu nghiêng đầu, “Cái gì?”

“Vừa rồi tôi nhìn chỉ còn một khắc.” Lão Lâm điềm nhiên nói.

Ứng Tu không khỏi rùng mình, cả người rét lạnh. Cũng phải, đang giữa mùa đông, gã chỉ mặc có một cái áo khoác mỏng thôi mà.

Lão Lâm nói tiếp, “Có lẽ y ở đó ngay khi chúng ta bày trận, nếu lúc đó động tay động chân...”

Ứng Tu ngắt lời hắn, “Không thể nào!”

Lão Lâm lười tranh luận với Ứng Tu mà vào thẳng chủ đề, “Phòng Hiền sắp bị thi độc nuốt sống rồi, chúng ta phải nhanh lên.”

Ứng Tu nghe vậy thì lập tức nhìn qua Phòng Hiền. Cậu nằm rạp dưới đất lạnh không ngừng nôn ra máu, thi thoảng mới ngẩng đầu nhìn bọn họ bằng ánh mắt cầu cứu.

Ứng Tu có chút không đành lòng, hơi hơi nghiêng đầu đi, nói với lão Lâm bên cạnh, “Anh đi đi.”

Lão Lâm gật đầu rồi lập tức nhảy bật lên phóng về phía trước, mau chóng đến gần Phòng Hiền.

Cả người Phòng Hiền thoát nóng thoát lạnh, khó chịu như bị lửa thiêu, cậu muốn túm lấy lão Lâm, lại bị hắn đá văng đi.

Phòng Hiền khó tin nhìn người đàn ông đang ở trên cao lạnh lùng nhìn xuống mình, sững sờ ngây ngẩn.

Tuy rằng thân thể ngày càng đau đớn, thế nhưng cậu không chấn động như vừa rồi nữa.

Tại sao?

_____ Chẳng phải người đã sớm biết rồi sao?

Trong đầu có một giọng nói đột ngột vang lên.

Tại sao lại muốn loại bỏ tôi? Tôi là người mà, tôi cũng giống như các người, tôi là con người mà....

— Người đã sớm không phải là người. Người dựa vào ta mà sống, ta là người, người cũng là ta.

Phòng Hiền không thể nói chuyện, yết hầu bỏng rát như thiêu. Cậu gắt gao nhìn chăm chăm lão Lâm, đột nhiên bưng bình.

Hận. Oán hận dâng lên trong nháy mắt, tựa như rất lâu về trước, mẹ cậu nhìn cậu mà nói: Nếu không có mày thì tốt rồi.

Tại sao lại như vậy?

Chất lỏng mặn đắng tràn ra khỏi khóe mi, không hề ẩm áp.

Trong ánh mắt lão Lâm chất chứa thêm vài phần thương hại, nhưng động tác dưới tay lại không ngừng lại chút nào. Hắn mặc niệm mấy tiếng, cầm kiếm gỗ đào hung hăng đâm thẳng tới Phòng Hiền.

Phập!

Đó là tiếng kiếm gỗ đâm vào cơ thể, cơ thịt đông cứng bị xé rách phát ra âm thanh lạnh gáy.

“Khụ khụ... khụ khụ khụ...” Phòng Hiền đau đớn không nén nổi ho ra máu, rên lên từng tiếng thống khổ.

Lão Lâm tuy có chút không nỡ nhưng lực tay vẫn không giảm mấy may, thân kiếm đâm thẳng vào nội tạng, trong miệng không ngừng niệm chú.

Phòng Hiền rên rỉ càng lớn tiếng, lão Lâm nhìn khuôn mặt trắng nhợt đẫm nước mắt, nhắm mắt lại tiến hành bước cuối cùng.

Sắp kết thúc rồi...

Sắp kết thúc rồi...

Phòng Hiền tuyệt vọng nghĩ.

Thế nhưng cậu không muốn chết. Thế giới này tươi đẹp biết bao nhiêu, cậu không cam lòng, không cam lòng cứ như thế mà tan thành mây khói.

— Khương Ly Bạch.

“Khương...” Phòng Hiền dùng chút sức tàn cuối cùng, cố gắng gọi tên người kia

— Tôi không muốn chết.

“Khương... Ly Bạch... Tôi...”

Lão Lâm vốn dĩ đã hơi dao động, song khi nghe Phòng Hiền cái tên kia thì lập tức ra tay ác độc hơn, lực tay càng lúc càng nặng nề. Trong lòng hắn chỉ nghĩ duy nhất một điều: Không thể giữ cậu ta lại!

Miệng niệm nốt câu chú ngữ cuối cùng.

Thế gian vốn dĩ không dung chứa những kẻ nằm ngoài mệnh số, Phòng Hiền đã sớm chết từ hơn mười năm về trước, một người đã chết thì không có giá trị gì với thế giới này.

Nhiều loạn mệnh số, đi ngược ý trời, chỉ có bốn chữ___Tan. Thành. Tro. Bụi.

“Rắc!”

Có gì đó gãy rời.

Lão Lâm cúi đầu thì thấy thanh kiếm gỗ đào trải qua trăm năm thăng trầm không ngờ đã gãy trong thân thể Phòng Hiền, mà vị trí gãy rời đã bắt đầu biến đen, hư thối.

Lão Lâm biết chuyện không xong, phải lùi về sau mấy bước.

Ứng Tu ở đằng sau nói to, “Lão Lâm, y ở trong thân thể Phòng Hiền!”

Phòng Hiền che bụng, "... Không muốn... chết... Khương Ly Bạch... Tôi không muốn chết..." Nước mắt nơi khóe mắt chưa khô.

Phòng Hiền vừa nói xong, một luồng khói xanh chợt nổi. Trong cơn hoảng hốt, Phòng Hiền phảng phất thấy luồng khói kia hóa thành hình dáng của Khương Ly Bạch đứng bên cạnh cậu.

Ứng Tu và lão Lâm thấy tình thế không ổn, vội vàng tăng cường trận thế, ở bên ngoài pháp trận lập ra một trận khác.

Phòng Hiền rơi vào trạng thái nửa hôn mê, ý thức mơ hồ, cảm giác duy nhất là cơ thể không còn khó chịu như trước nữa.

Trong朦胧 lung, có người nâng đỡ cơ thể cậu.

Phòng Hiền cố gắng mở mắt, khuôn mặt của Khương Ly Bạch đã gần trong gang tấc, bốn phía cuộn cuộn sương mù trắng xóa.

Phòng Hiền nhìn người đàn ông trước mặt, lại không biết phải nói cái gì. Xấu hổ, hối hận, băn khoăn hay bất cứ điều gì khác đều không thể diễn tả hết tâm tình của cậu đối với Khương Ly Bạch.

Nét mặt Khương Ly Bạch như cười như không. Y thản nhiên nói, "Em đã chọn ta, vậy thì từ nay về sau, em sẽ phải cùng ta dạo chơi trên thế gian này. Không sinh không diệt, không chết _____ không sống _____"

Phòng Hiền nghe đến chữ cuối cùng mà Khương Ly Bạch nói, không nhịn được rùng mình một cái.

Cậu chỉ muốn tiếp tục sống, muốn tiếp tục nhìn ngắm thế giới này, muốn nhìn thấy con người, muốn trải qua những ngày bình thường mà thôi. Thế mà vì một tia ý chí cầu sinh, cậu đã lựa chọn như thế.

Phòng Hiền nhắm mắt lại.

Khương Ly Bạch ôm cậu ngồi xuống, nhẹ giọng thăm thì, "Nghỉ ngơi chốc lát đi. Chờ khi em tỉnh lại, chờ đón em sẽ là một thế giới mới. Em không cần phải đối mặt với tất cả những chuyện này, mà ta, vẫn sẽ bảo vệ em như trước. Bất luận là bao nhiêu đạo sĩ, bao nhiêu Phòng Nhất Hiếu tới cũng như nhau cả thôi." Nói đoạn, bàn tay chậm rãi phất qua trước mắt Phòng Hiền.

Phòng Hiền đột nhiên thấy buồn ngủ. Ngón tay Khương Ly Bạch lạnh lạnh nhưng lại thoải mái một cách thần kì. Dần dần, cậu thiếp đi lúc nào không rõ.

Khương Ly Bạch cúi đầu, đăm đăm nhìn khuôn mặt cậu đang say ngủ, khẽ nở một nụ cười. Nụ cười kia thoáng qua chỉ trong giây lát, lại vô cùng ôn nhu. Khương Ly Bạch chậm rãi ngẩng đầu, một tay vung lên, sương trắng tiêu tan, bốn phía tối sẫm

Một thanh âm xuyên thấu màn đêm tĩnh mịch, "Ác quỷ, ta sẽ không để người tiếp tục gây nghiệp chướng!"

Khương Ly Bạch cười lạnh một tiếng, từ từ đứng lên.

40. Chương 40: Vĩ Thanh

Vĩ thanh

Mơ một giấc mơ rất dài rất dài, đến khi tỉnh lại, xương cốt cả người rời rã hết cả ra.

Một người đàn ông xuất hiện trước mặt ngay khi cậu vừa mở mắt.

Cậu nghi hoặc hỏi, "Anh là ai?"

Vừa hỏi dứt câu, đối phương đã nở nụ cười, "Em nhìn kĩ lại xem."

Cậu nhìn chằm chằm người kia hồi lâu, "Anh... Anh là..." Thấy quen mắt lắm, mà tên của y thì nhớ mãi vẫn không ra.

Đối phương thấy cậu khó xử thì bảo, "Thôi, không nhớ ra cũng không sao." Sau đó cúi đầu đưa tay xoa tóc cậu.

Xoa xong, người nọ lại nắm tay cậu, nắn bóp một hồi thì chuyển sang xốc chần cầm mắt cá chân.

Cậu bất giác rụt chân về, “Anh muốn làm gì?”

Người nọ cười nói, “Em mới bị tai nạn giao thông, tôi chỉ muốn xem em đã khỏi hẳn chưa thôi.”

Người kia cười rất âm áp, âm áp đến nỗi ngay cả cậu cũng không nỡ chống cự.

Y vừa nắn thân thể cậu, vừa nói, “Chẳng lẽ bị tai nạn khỏi mà lại hỏng mắt cái đầu rồi? Sao cả tôi mà em cũng không nhớ vậy?”

Nghe y nói thế, cậu vội hỏi, “Thế anh là ai?”

Người nọ ngẩng lên, ánh mắt trời buổi sớm rọi trên khuôn mặt ấy lấp lánh, “Tôi ấy à, tôi là người quan trọng nhất của em.”

Đáp án này quá mơ hồ.

Đầu óc cậu vẫn còn hỗn loạn.

Mà y thì không cho cậu thời gian để mà suy nghĩ, “Tỉnh rồi thì ra ngoài dạo chút đi.”

Dứt lời, cậu bị y bọc quần áo lên người, kéo thẳng ra ngoài.

Trên đường nườm nượp người qua lại, nhưng cậu không hề có cảm giác quen thuộc.

Cậu có chút nghi vấn, “Chúng ta trước kia vẫn ở đây sao?”

Người nọ gật đầu, “Ừ, ở từ lâu lắm rồi. Từ lúc em sáu tuổi ấy.”

Cậu cúi đầu xuống, “Vậy à.”

Tại sao lại không có chút quen thuộc nào cơ chứ?

Cậu không nhận được, lại hỏi, “Tôi đã ngủ lâu lắm sao?”

Người nọ cười, “Đúng vậy, lâu lắm.”

“À.” Thảo nào, toàn bộ khung cảnh này cậu đều chẳng có tí ấn tượng nào cả.

“Ừm...” Châm chước từ ngữ hồi lâu, cậu mới nhỏ giọng nói, “Anh còn chưa cho tôi biết tên mình đâu.”

Đối phương bật cười ha hả, “Phải nhỉ, quên không nói. Tên tôi là Khương Ly Bạch. Còn em, em tên là Phòng Hiền.”

“Đã biết.” Cậu nhìn tòa nhà phía trước, chỉ chỉ, “Tôi muốn qua đó xem.”

Người nọ cười bảo, “Ừ, đi đi.”

Cậu chạy chậm mà đi, bóng dáng dưới ánh dương phẳng phất như không thực.

Người đàn ông nhìn theo bóng cậu xa dần, thì thầm khe khẽ, “Sau này mấy chục năm, thậm chí mấy trăm năm, những thứ đồ chơi trên thế gian này đều thay đổi, khi em nhận ra chỉ có bản thân là không hề đổi khác, em có hận ta không?”

=====

Đi hết quyển 1 của Thi Văn Lục. Một quyết định bộc phát nhất thời, không biết có ăn đời ở kiếp với nó được hay không, nhưng cũng có thể coi là một thành công nho nhỏ ^^

~Bản word Lam sẽ beta lại đàng hoàng và up lên sớm. Sớm là sớm nghĩa đen ấy ^^ vì quyển này nó ngắn mà ~ Cho nên bạn nào chưa thì đừng cop vội, bạn nào đã cop rồi...có thể gửi lại cho Lam xin được không?

Quyển 2...chưa biết khi nào bắt đầu (vợ chồng Khấu bảo bối đang dí súng vô đầu Lam TT^TT, và hai thanh niên nghiêm túc Truy Trục cũng sắp sửa rút kiếm). Nhưng chắc là không quá lâu đâu *xoa cằm*

Ps. Chị Lâm ui ~ Xong Thi Quỷ rồi này ~ *ôm chị*

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thi-van-luc-thi-quy>